

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimizse çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün hürriğün havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

Aylık Gazete
Ekim 2012
Yıl: 2 Sayı: 18
gazetesolfasol.com

SAVAŞTA ÖLENİN ADI "BARIŞ" TIR

Görsel: <http://www.warchild.org/>

Kötü adam! Hey kötü adam! Duyuyor musun? Rahatsız mı ettim? Uyan! Çok kötü kokuyorsun. Epey de yağlanmış, çirkinleşmişsin. Artık bir insana bile benzemiyorsun. Savaş çıkardın ya; işte bu yüzden böyle oluyorsun. Sebep olduğun her yok oluş seni aynalardan biraz daha uzaklaştırarak. Lezzetsiz yemeğine döktüğün tuz taneleri kadar çok ve küçük insanları ölüme gönderiyorsun ya! Sonra da marşlarla gömüyorsun onları toprağa... İşte o görmediğin insanların yüzleri geceleri uyutmuyor seni. Bu yüzden ansızın, ölüm marşları ile bağırarak uyanıyorsun. Kirli çarşaflarında seni gıdıklayan şeyler böcek değil; savaşlarda yok olan çocukların şakaları. Onlar hala oyuncu ve kızmadılar sana. Ağladılar çok, sen duymadın, fakat küsmediler. Neye şaşırıydın? Beni mi merak ediyorsun? Yaklaştır kıllı kulağın! Benim adım "BARIŞ!!!" s.3

Şefsiz Orkestra
Sine Çelik >> s.3

Sokaktaki Mülteciler
Taner Kılıç >> s.7

Sorunlar Yumağı Ayaş
M. İhsan Doğan >> s.8

Kumrular Caddesi
Murat Sevinç >> s.10

Neşet Ertaş
MÜZİK Dergisi >> s.17-18

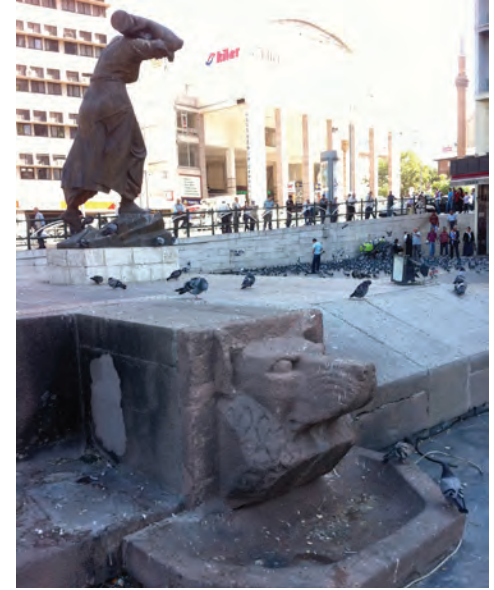
Ankara Sözlüğü
Murat Meriç >> s.20

Bir Dünya Hamam
Ali Akın Akyol >> s.21

Raket Dink, İsmail Beşikçi ve Gül Erdost ile Utanç Müzesinde Vicdan Tartışması

Ankaralılar, Devrimci 78liler Federasyonu tarafından düzenlenen Utanç Müzesi etkinlikleri kapsamında 27 Eylül'de, Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde Raket Dink, İsmail Beşikçi ve Gül Erdost ile "vicdan nedir" üzerine konuştu. Solfasol olarak biz de oradaydık. s. 5

Fotoroman: SOLFASOL ULUS'TA

Ulus Meydanı/ güvercinlerin meydanı. Kanatlılar, fareler ve böceklerden başka hayvan barınmaz oldu artık kentlerde. Ama güvercinler de, tembel mi tembel. Heykel de, kirli mi kirli. Atın kuyruğu da heybetli mi heybetli... s.9

Kurthan Hoca'ya Saygıyla

Türkiye, çok önemli bir aydınını, bilim insanını kaybetti. Prof. Dr. Kurthan Fişek, bir ömre birden fazla sıfatı başarıyla sığdıran sıradışı bir şahsiyetti. Kurthan Hoca'nın dolu dolu geçen imrenilesi hayatına bakmak, bir ölçüde Türkiye'nin yakın tarihine bakmak demektir. s.19

DOSYA Yeni Başlayanlar için ANKARA -2

Aslında bütün kentler, "yeni başlayanlarına" karşı korkutucudur. İstanbul'a karşı bir tepenin üzerine çıkıp, "işte geliyorum İstanbul, kork benden" diyerek bir kente yeni başlayanlara, ancak Türk komedi filmlerinde rastlayabiliriz. Özdemir "Biliyorum ki, yeni şehirler insanı tazeliyor. Yeni insanlarla tanışmak, gidilen şehrin bilinmedik kokularını yakalamak ama en önemlisi geride bıraktığımız şehre biraz da olsa uzaktan bakmak (...) insanın ruhuna iyi geliyor." diyor. Yapmamız gereken aslında bu galiba: "yeni başlayanlara" Ankara'nın bir insanı nasıl tazeleyebileceğini, ona yeni neler kazandırabileceğini anlatmaya çalışmak. s.10-15

Halil Savda ve Yoldaşları, Barış İçin Yollarda

Aydın Bodur

Halil Savda, silah kullanmayı, asker olmayı reddeden bir vicdani redci. Daha çok "asker"ın, daha çok "gerilla"nın, daha çok "insan"ın, öldüğü öldürüldüğü diyarlardan, daha çok insan ölmesin, öldürülmesin, barış gelsin diye yürümeye başladı. Ankara'ya doğru 40 gün, 40 gece, 1300 kilometre, bombalamalar olmasın, ölümler olmasın diye yola çıktı. 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde başlattığı Barış Yürüyüşünü, devletin uçaklarla bombaladığı, öldürülen yurttaşlarımızın hesabının vermediği Uludere'den başlattı.

Savda ve beraberindekiler, Osmaniye'den geçemedi. Dövüldüler, tartaklandılar. Polis, resmi işlem yapamadı, Savda için; Savda'yla birlikte yürüyen "yol"daşları, Halvaşi, Tayfur, Yaylalı, Bağış ve Bezirganoğlu için. Savda ve arkadaşları, bir provakasyona izin vermemek için Osmaniye'den geçmekten vazgeçtiler. Şimdi Mersin'deler. 20'sinde Ankara'da olacaklar.

Halil Savda'nın sözleriyle bitirelim;

Kürt sorunu savaşa, daha çok güvenlik önlemiyle değil, daha çok özgürlük, daha çok barışla çözülebilir! Savaş kaderimiz değildir, olamaz! Bu savaşı durdurabiliriz, durdurmalıyız! Bu toprakların en çok ihtiyaç duyduğu şey barış! Tarafları çatışmayı durdurmaya çağırıyoruz!

O küçük bir adım attı; bu adımı hep birlikte çoğaltacağız!

Şefsiz Orkestra

Sine Çelik

22 Eylül 2012 Solfasol Toplantısı Değerlendirmesi

22 Eylül Cumartesi günü Solfasol grubu, son bir buçuk sene içerisinde gelinen noktayı değerlendirmek ve bir gelecek planı oluşturulabilmesi amacıyla ile Tayfa Kitapkafe'de bir araya geldi. Yaklaşık otuz kişilik bir topluluğun katılımıyla oldukça verimli bir toplantı gerçekleştirildi.

Aslında bu etkinliğe toplantıdan çok, herkesin fikirlerini belirli bir sisteme göre beyan ettiği bir atölye çalışması demek daha doğru. Akın Atauz'un inisiyatifiyle SWOT analizi olarak adlandırılan, çok yönlü bir değerlendirme tekniği kullanıldı. Wikipedia tanımıyla açıklamak gerekirse SWOT, bir projenin güçlü (Strengths) ve zayıf (Weaknesses) yönlerini belirlemek, iç ve dış çevreden kaynaklanan fırsat (Opportunities) ve tehditleri (Threats) saptamak için kullanılan stratejik bir tekniktir.

Solfasol oluşumunun lidersiz çalışma biçimini sembolize eden 'şefsiz orkestra' videosu ile günün açılışı yapıldı. Toplantı, katılımcıların Solfasol gazetesinin kendileri için anlamını dile getirdikleri kısa bir kürsü ile başladı. Çoğunluğun birbirini ilk defa gördüğü bir ortam olmasına rağmen, herkesin duygu, deneyim ve izlenimlerini yansıtabildiği bir kürsüydü. Topluluğun büyük bir bölümü, Solfasol'un ilk sayılarında yarattığı 'kısıtlı bir kesime hitap edecek gazete' önyargısının günümüz itibarıyla kırıldığı konusunda hemfikir olduğunu belirtti. Ankara'nın içindeki ve dışındaki gündemi, farklılıkları, aykırılıkları bir araya getirme biçiminin kısa sürede geniş bir çevrede kabul görmesi, açılışın ana fikri oldu. Bunun yanı sıra, Solfasol'un bir medya organından farkı tartışıldı. Amaç ve araç bakımından farklı olmasının dışında, temas ettiği noktalar ve kentsel duruşu itibarıyla de ayrı olduğu konuşuldu. Öte yandan, belirli bir kimliğin altında etiketlenmek istenmeyen Solfasol gazetesinin, gelecekte bu konuda sorunlar yaşamaması ihtimali üzerinde duruldu.

Serbest kürsüden sonra, izlenimlerin daha detaylı olarak aktarılabilmesi için SWOT bölümüne geçildi. SWOT analizi çerçevesinde konuşulanlar üç ana başlık altında toplanabilir; içerik, örgütlenme ve mali yapı. Öncelikle gazetenin güçlü yönleri üzerinde duruldu.

Solfasol'un güçlü yönlerinden toplantı boyunca en çok üstünde durulana, bu gazetenin hem yazarlara hem okuyuculara sunduğu konu ve stil özgürlüğü oldu. Solfasol'un içeriğiyle ilgili olarak, yazarların ve yazıların bolluğu, samimiyeti, yerelliğine rağmen farklı gündemleri

Savaşa Karşı Barış Çığılığı

Nasıl yanlış duyar, ne kadar yansız görürüz televizyon televizyon haberlerini, yorumlarını, gazete manşetlerini, fotoğraf karelerini.

Yalan söyler yandaş medya, iktidardan beslenir, iktidarı besler. Savaş çığııklarının arasında çocuklar ölmeye devam eder. Oysa sınırın hangi tarafında olursa olsun ölüm de dili de aynıdır.

Savaşı kim ister? Çocuklar mı?

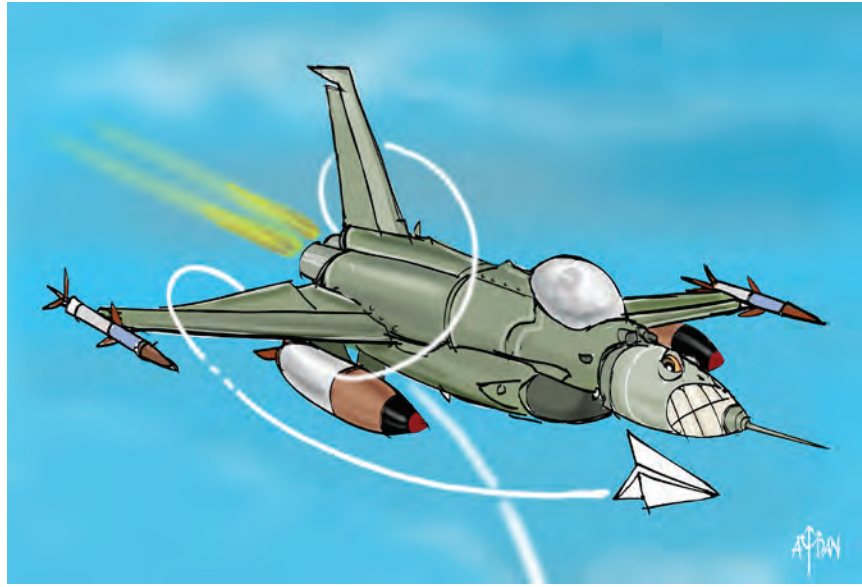
Savaşlar için kim yalan söyler? Çocuklar mı?

Savaşları için kim öldürür? Çocuklar mı?

Savaşları için kim ölür? Çocuklar mı?

Evet, ölen çocuğun adı BARIŞTIR. Barış, yaşamı savunmaktır her şeyden önce. Barış ölmeye, öldürmeye ve tüm ölümlere karşı olmaktır.

Barış; geleceğimiz, çocuklarımızın adıdır.

Koyunpazarı Sokak No: 60
Altındağ - Ankara
Tel: 324 09 31

erişebilmesi, didaktik bir amaç gütmekten herkese hitap edebilmesi gibi pozitif yönlerden bahsedildi. İçeriksel konuların dışında ise, gazetenin isminin ve logosunun okuyucular tarafından sempatik bulunması, değişken grafiğinin grubun dinamiğini yansıtmaması, düzenli çıkabiliyor olması katılımcıların güçlü yanlara örnekleri oldu.

Güçlü yanlardan sonra zayıflıkların konuşulduğu toplantıda, belirtilen en önemli negatif izlenim yazıların haberden çok makale niteliği taşıması nedeniyle, gazetenin geneline hakim olan dergi havasıydı. Yazarların birçoğunun 'haber nedir' ve 'sıcak haber nasıl yazılır' gibi soruları olabileceği konuşuldu. Bunun giderilmesi için öncelikle yazıların kısaltılması ve üslubun değiştirilmesi gerektiğine karar verildi. Neden olarak ise, makale tipi kentsel veya sosyolojik yazıların yayınlanabileceği birçok yayın olmasına rağmen, bu konulardaki haberlere çok az gazetenin sıcak bakması gösterildi. Gazetenin içeriğinin ve örgütlenmenin oluşturduğu bir diğer negatif nokta ise Solfasol'un Sıhhiye köprüsünün öte tarafındaki okuyuculara hitap edememesi oldu. Bu sorunun çözümü için, bahsedilen bölge ile ilgili haberler yapmaktansa, burada yaşayan vatandaşların Solfasol yazarı olmaya davet edilmesi çözümü sunuldu.

Toplantının geri kalanında grafiksel problemlere de değinildi. Bazı sayfalarda görselin az olması veya görsel materyalin çözünürlük kalitesinin düşük olması bir zayıflık olarak gösterildi. Aynı zamanda yazım hatalarının çokluğundan bahsedildi. Bu gibi hataların, zaman eksikliğinden, tasarım ve dizin işlerinin son anda iki-üç kişiyle halledilmesinden ortaya çıktığı konuşuldu. Durumun düzeltilebilmesi için ise, tıpkı işin yazma aşamasında olduğu gibi, kontrol, tasarım ve yerleştirme aşamalarında da bir örgütlenmeye gidilmesi, gerekirse ufak atölye çalışmalarlarıyla bu gibi işleri üstlenecek gönüllülerin artırılması gündeme geldi.

Fırsatlar ve tehditler bölümünde genellikle ileride sorun oluşturabilecek konulara değinildi. Bunlardan büyük bir çoğunluğu, sponsor veya reklama sıcak bakmayan bir gazete olarak Solfasol'un mali geleceği için duyulan kaygıyla ilgiliydi. Bir kaç sene içinde haftalık, daha sonra günlük yayına geçmesi hedeflenen Solfasol'un şu an içerik olarak yeterli malzemesi olmasına rağmen, örgütlenme olarak hedefinden uzaklaşması, konunun merkezini oluşturdu. Maddi sıkıntının ötesinde, şu an 'şefsiz orkestra' olarak adlandırılan amatör çalışma biçiminin yarattığı

kaotik düzenden doğan bir engelle karşılaşıldığı kanısına varıldı. Haftalık düzenin gerektiği profesyonel yapının, Solfasol'un özgür doğasına aykırı olacağı ve bir tekdüzelik getireceği endişesi toplantının ortak paydasındaydı. Bu konunun bir denemesi olarak haftalık internet gazetesi ile başlamak da gündeme gelen fikirler arasındaydı. Ayrıca aylık gazetenin finansal ve içeriksel sorunlarını çözülmeden haftalık yayına geçmenin gazetenin geleceği için tehdit oluşturabileceği endişesi toplantı salonuna hakimdi. Küçük bir hesaplama sonucu haftalık hatta günlük Solfasol'u finanse etmenin mümkün olabileceği ortaya çıkmış olsa da, bu işin amatör kalması veya profesyonelleşerek devam etmesi konusunda bir sonuca varmak mümkün olmadı.

Solfasol genç yaşına rağmen Ankara'da benzeri olmayan bir oluşum haline geldi. Bir çok özverili üyesi, yazarı ve okuyucusuyla kendini eleştirebilen ve geliştirebilen bir gazete olarak, bu toplantının çok faydasını gördü. Benzer etkinliklerin sıklaşarak devam etmesinin, hem Solfasol'un hem de kentin geleceği için çok önemli olduğu aşikâr. Bu yüzden, toplantının değerlendirilmesini sonlandırırken notlara yansımış bir kaç ilginç cümleyi paylaşmak gerekir.

- Aylık gazetede çıkan haber nasıl sıcak olur?
- Solfasol yazma merakı olan bir gruptur.
- Solfasol'un alanında yalnız olması aslında bir tehdittir.
- Her temas bir fırsattır.
- Solfasol bir gazete değildir. Ben de gazeteci değilim; gaz tenekesiyim!

Dünya Barış Günü

Tüm dünyada Birleşmiş Milletler tarafından da kabul edilen 24 Eylül'de kutlanan Dünya Barış Günü, Türkiye'de 1 Eylül'de kutlandı. 1 Eylül, Faşist Alman Ordularının Polonya'yı işgalinin de yıldönümü. Sovyetler Birliği Döneminde Dünya Sosyalist Sistemi Polonya'nın işgali ile başlayan 1 Eylül'ü 2. Dünya Savaşının

başlangıç tarihi olarak kabul ederek Dünya Barış Günü olarak kutlamaktaydılar.

1 Eylül günü Ankara'da da yaklaşık 2 bin kişi Toros Sokak'tan Kurtuluş Meydanı'na barış dilekleriyle yürüdü.

Türkiye Birinciliği Kaptırmıyor:

Ankara'da 26 Eylülde Dikmen'de yapılmakta olan inşaatta çalışan işçi Hüseyin Kaya asansör boşluğuna düşerek ve 20 Eylül'de Kazan'da başka bir inşaatta çatıda çalışan işçi Hamdi Eriş çatıdan düşerek öldüler. 2 Eylül'de Konya'da trafik kazasında, 5 işçi işe gitmekten feci şekilde yanarak öldü. Çankırı'da tuğla fabrikasında çalışan işçileri taşıyan minibüs kaza yaptı, 9 kişi öldü. Ağustos ayında resmi rakamlara göre 71 işçi iş kazalarında öldü. Eylül ayında iş kazalarından dolayı 83 insanımız yaşamını kaybetti.

Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi ile İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisinin verilerine göre, 2000 ile 2012 yılları arasında Türkiye'de iş kazalarında ölen işçi sayısı 12.686. İş kazalarında aylık ortalama 100'den çok işçinin öldüğü Türkiye, ölümlü kazalardaki birinciliğini kimselere kaptırmıyor. En çok ölüm, inşaat sektöründe. "Takdiri İlahi". *Abo/Solfasol*

Zam Zam Üstüne: Yoksullar Daha da Yoksullaşacak...

Akaryakıt vb. ürünlere yapılan ÖTV'lerinde yapılan artışlardan sonra doğalgaz ve elektrik'te de yüksek oranlı artışlar bekleniyor.

Tüketiciler Birliği Başkanı Kalyoncu: anayasanın sosyal devlet ilkesine göre "73. madde herkesin mali gücüne göre vergilendirilmesi gerektiğini belirtmesine karşın, ÖTV ve KDV gibi dolaylı vergilerin artırılması ile devlet gelirlerini artırmaya dönük girişimlerin, insanların mali gücüne bakılmaksızın tüm vatandaşlar için yapılan zamlar" olduğunu dile getirdi. ÖTV ve KDV'de yapılan artışların özellikle mali gücü zayıf yoksul kesimler için ulaşım ve gıda alanlarında zamlar olarak yansıyacağını ve bu yoksul sınıfların daha da yoksullaşmalarına yol açacağını ifade etti. Başbakanın doğalgaza zam geleceğine dair bildiriminden sonra, Ankara'daki doğalgaz satış noktalarında halk kuyrukta, zamsız fiyatlardan doğalgaz almaya çalıştı. Doğalgaza %9,8, elektriğe %10 zam geldi. Bu zamların arkasından peynir ekmeekten, barınmaya; ulaşım, giyeceğe yapılacak zamlar silsile olarak bir kez daha yoksul kesimlerin sırtına binecek.

Zamlar sonrasında, zamları protesto eden bir grup Ankaralı ve İzmirli genç, polisten biber gazı yedi.

Ankara Ağıldı...

Barkın Sinan

Hiçbir şehre bu kadar öfkelenmedim. Bazen ağız dolusu isyan, küfür, söylenmeyecek sözler... Özür dilerim. Bir isyanın içimde oluşturduğu o hali dizginlemek için yazıyorum. Ve koca bir bozkır türküsü, uzun bir yol hali içinde Ankara'ya çarptığımdan olabilir. Cümlelerimin parça parça olmasından dolayı da affola. Cemal Süreyya'nın gözleriyle bakmadığım için yuh, havasında kalkıp oynamadığım için yazıklar olsun belki bana. Bir cumhuriyet projesi olmasından mütevellit, projenin hayata geçirilmiş siyasi 'yönetim merkezi' dışında, kent ruhunun bir taşra kabuklaşması (taşra sıkıntısı, yeknesaklığı, daralması sonucu o bölgede bir süre sonra yara oluşur) yaşadığını hissediyorum.

Bu boğulma hissi, doğuda uzun bir süre kalıp, bunu 'zaman'la ilişkilendirip, sonradan yanlış cevaplar alınca düzeltilen bir his değil. İçinde zamanın da olduğu, mekanın da seninle beraber nefes aldığı, çevrendeki insanlarla birlikte bocaladığın bir yaşayamama hali bu.

Güneydoğu'da çatışmalarda ölenlerin isimleri sayılamayacak kadar çok; yüzlerce "şehit asker" ve "gerilla" var.

2 Eylül'de Beytüşşebap'ta çıkan çatışmalarda 10 asker "şehit" oldu. 4'ü ağır, 8 asker yaralandı. Şehir merkezinde, kimine göre "terörist", kimine göre "gerilla" cesetleri toplandı. 4 Eylül'de tekrarlanan çatışmalarda 1 asker "şehit" oldu, yaralılar var. Yine 4 Eylül'de Yüksekova'da karakola saldırıldı, 1 korucu "şehit". 4-5 Eylül'de Kato dağında başlayan çatışmalarda 30'a yakın "gerilla", "askerler" tarafından öldürüldü, 2 "asker şehit" oldu. Şemdinli ve Tunceli'de de operasyonlar başlatıldı, onlarca "gerilla, etkisiz hale getirildi". Bingöl'de asker taşıyan otobüslere yapılan PKK saldırısında 10 "asker şehit" edildi. 70'den fazla yaralı var. Lice Kulp arasında Jandarma Karakoluna intihar saldırısında 1 "asker" yaralandı, PKK'lı "gerilla" öldü. Tunceli'de 1 savcı, "şehit" edildi. Tunceli'de bombalı araçla yapılan saldırıda 6 "asker şehit", "sivil bir kadın" öldü, yaralılar var. Van'da hastanede görevli "polis şehit" edildi. Hakkari'de 1 "polis şehit". PKK'lı "gerillalar, etkisiz hale getirildi"...

Ölenlerin kimileri, kimilerine göre "şehit"; berikiler "etkisiz hale getirilen bölücü teröristler"? "Teröristler", kimilerine göre özgürlükleri için "şehit düşen gerilla"? İsimler yok, sayıları sayılamayacak kadar çok. Şehit düşenler, bir yanda "askerler", bir yanda "gerilla"lar... Yüreklere yakan ölümler, ölümler! *Abo/Solfasol*

Afyon'da Cephane taşınırken patladı. 25 ana kuzusu, yine "şehit".

Patlama sonrası, Başbakan, ehil olmayan erlere taşıma yaptırılması nedeniyle yapılan suçlamalara da, sabotaj ihtimalini dillendirenlere de kızdı. "Kaza'nın ardından yapılan soruşturma sonrası, cephanelikten sorumlu albay ve yardımcıyı gözaltına alınarak sorgulandı. Kıbrıs'ta geçen sen patlayan cephanelik dolayısıyla ilgili savunma "bakan"ı istifa etmiş. Yüksek düzeyde soruşturmalar başlatılmıştı.

Balyoz Davası Sonuçlandı: Darbe Teşebbüsü Hüküm Yedi

Darbe teşebbüsü nedeniyle 365 sanıktan sadece 34'ü beraat etti. Balyoz davası, 2003'de 1. ordu karargahında, hükümeti devirmek ve karışıklık çıkartmak amacıyla yapılan toplantıların basına sızmasıyla açığa çıkmıştı. Bu toplantılarda 50'den az kişi katılmıştı ancak 320 kişi darbeye teşebbüs suçlaması ile 20 yıla kadar cezalar aldı. Ceza alanlar, babalık ve kocalık haklarından da yararlanamayacaklar. Bu toplantılar sonrası yapılan görevlendirmelere dönük bavullar dolusu delil toplanmıştı. Ancak word dosyaları olarak toplanan bu delillerin birçoğunda maddi hatalar, yanlış bilgiler, sanıklar ve sanık avukatları tarafından dile getirilmiş, mahkeme bu delillerin ayıklanması için adım atmamıştı. Delillerin ayıklanmaması ve mahkemede avukatlara söz haklarının kısıtlanması nedeniyle, avukatlar duruşmalara girmeyerek protesto etmişlerdi. Askerlerin darbe teşebbüsü yaptığı yönünde güçlü deliller olmasına karşın; mahkemenin, **deliller ayıklanmadan ve avukatlarının yokluğunda** kararını açıklaması, birçok çevreden tepki çekti. *Abo/Solfasol*

Ankara'da Bağ Bozumu

AÜ Ziraat Fakültesi, Kalecik'te bağ bozumu şenliklerini bu yıl da başlattı. Rektör İbiş, şenlikler dolayısıyla, pekmezin kaynatılması için bağ ateşini yaktı. Tarihte ilk şenliklerin, hasat kaldırma ile ilgili olduğu biliniyor.

Temmuz 2007'de yaşamdan ayrılan Ulus Baker'e... Ekim 2012 sayısı için Yeni Başlayanlara...

Kapitalizm denen illetin taşraya akışı ile ortaya çıkan yamukluk daha bir sıkıntılı sanırım. Bir modern zamanlar gözaltısı yaşıyoruz ve buna karşı şehirlerde dinamik, yeni, sürekli olabilecek hülyalar lazım. Ankara'ya iki kere lazım.

Bir cumhuriyet projesi olması münasebetiyle -ki bu şimdilerde demokrat muhafazakar iktidar belediyesi tarafından başka başka projelerle, başka şekillerde devam ettiriliyor -üzerinde bir planlamalar, çizimlemeler, sayılandırılmalar, memurlaştırma, bir orta hallilik içinde 'işten eve evden işe' durumu gibi, hem dışardan Ankara'ya bakanlar gözünde, hem de Ankaralı için, şehir bazı tanımlamalara hapsolmuş gibi. Böyle bir zihinsel şekillendirmeye izin vermiş şehrin kısa vadede değişeceği dair umut da çok az. Dolmuşta sabah sabah dinlettirilen ve bir türlü bitmek bilmeyen "büklüm büklüm yollar"ın Kızılay, Ulus gibi Ankara deyince ilk akla gelen yerlerinde sadece büklüm değil eşik, kırık, kendi kaderine bırakılmış yollar olması; bir kent misyonu/ vizyonu olmadığından mütevellit sadece Artvinliler Günü,

Kadir Sevim'in Ölümünden HEPİNİZ Sorumlusunuz

Ankara'da ayağının altındaki toprağın göçmesi sonucu, metro çukuruna düşerek Dikmen Çayına kapılan Kadir Sevim'in ölümünden hiç kimse sorumlu değilmiş. Bilirkişiye göre: "olayda önemli oranda kaçınılmazlık ve aksi tesadüf" varmış, "bilinçli taksir yokmuş". Ne metroyu hatalı yapmış olan belediyenin, ne o anda metro kazısını yapmakta olan şirketin, ne yaya yolu olduğu söylenen yolda güvenlikten sorumlu olanların hiçbirinin sorumluluğu yokmuş. *Abo/Solfasol*

İtfaiyeciler Günü

İtfaiyeciler, Ankara'da 24 Eylül'de başlayan itfaiye haftasında çalışma koşullarının iyileştirilmesini istediler ve protesto amacıyla toplandılar. Ancak gelen bir yangın ihbarı ile protestolarını bırakarak, yangını söndürmeye koştular.

Saraçoğlu mahallesinde değişim yeniden pişiriliyor.

Kızılay'ın göbeğindeki ilk toplu konut projelerinden biri olan Saraçoğlu Mahallesi, yeni bir rant oyununun odağı mı? Ankara Ticaret Odası Başkanı Salih Bezci, iyileştirme sonrası başkentlilerin yeni, restoranlar, kültür merkezleri, sergi salonları ve kütüphanelere kavuşacağını söyledi. ATO'dan ya da ticaret çevrelerinden daha önce de benzer yapılar için, benzer açıklamalar gelmişti. Ancak sonuçlar hiç de baştan anlatıldığı gibi olmamıştı. Mesela Oran'daki milletvekili lojmanlarının iyileştirilmesi ile Ankara'nın birçok kültürel yapıya kavuşacağı söylenilmişti. Şimdi orada koca dev binalar, koca dev alış-veriş merkezleri ve iş merkezleri ile pahalı siteler yükselmekte. *Abo/Solfasol*

Mülkiye'de Alternatif Açılış

Başbakan Erdoğan'ın Ankara Üniversitesi yeni rektörü Prof. Dr. Erkan İbiş tarafından 2012-13 Akademik Yılı Açılışı'na davet edilmesi protesto etmek üzerine 3 Ekim tarihinde SBF Aziz Köklü Salonu'nda "Üniversitede İfade Özgürlüğü" başlıklı alternatif açılış dersi düzenlendi. Ders öncesi Eğitim-Sen Ankara Üniversiteler Şubesi'nin "Düşünceye, Bilime, Üniversiteye Özgürlük için Üniversite'nin Gerçek Açılışına Hoş geldiniz" pankartıyla gerçekleştirdiği basın açıklamasında Türkiye'de sayısız öğrencinin hapiste olduğu ve akademik çalışmaların halen suç olarak görüldüğü hatırlatılırken böyle bir dönemde konuşulan yeni YÖK yasasında ifade özgürlüğüne yer verilmemesine dikkat çekildi. Açılış dersine katılan sosyolog İsmail Beşikçi, antropolog Müge Tuzcuoğlu, gazeteciler Banu Güven ve İrfan Aktan Türkiye'de düşünce ve ifade özgürlükleri konusunda son yıllarda yaşananları ve üniversitelerin bu süreçteki konumunu değerlendirdi. Açılış dersinin ardından ise akademisyen ve öğrencilerin söz aldığı bir forum gerçekleştirildi. / Kara/Keçi

Kaysirililer Gecesi diyerek kendi dışında başka kentler tanıtmaya hastalığına yakalanması bu yeisin çok basit örnekleri.

Sadece denizi eksik olsaydı bu kadar KARA yazmazdım belki! Ankara en çok kendisine yabancı bir şehir. Kendisinden kaçırılmış, kendi bilgisinden, kendi tarihi, kendi bakış açısından. Ankara yeni başlayanlar için 'yapılmış bir şehir' -en çok taştan. Ruhu da biraz bundan dolayı belki... Memuruna karşı mesafeli durması belletilmiş servis yetkilisi gibi Ankara, yeni bir ilişkiyi kendini hiç hazır hissetmeyen bir sevgili adayı gibi.

Gizlice bir şeyler biriktiriyor sanki Ankara. Belki sadece tek bir bilgiyi biriktiriyor. Ankara'ya yeni başlayanlar da biliyor, eski başlamışlar da; Ankara'da yeniden başlaması gereken bir şeylerin olduğunu. Belki de hepimiz biliyoruz malum; tohum, içerisinde ağaç olmamanın bilgisini de taşır!

Yeni başladığım Ankara...

Eylül Utancı Üçüncü Kez Ankara'da

Kara/Keçi

AKP Hükümeti kendi iktidar dönemini önceki hükümetlerden ayırırken güçlü bir "Geçmişimizle yüzleşiyoruz" anlatısı ördü. Özellikle açılımlarla birlikte yakın geçmişimizde farklı toplumsal kesimleri derinden yaralayan vakalara karşı yürüttüğü siyasi kampanyalarla sahip olduğu toplumsal mutabakat zeminini genişletmeye yöneldi. 2010 Referandumunun Darbenin 30. yıl dönümü olan 12 Eylül tarihine denk getirilmesi ve referandumu 'Evet' ile darbeler döneminin kapanacağı söylemi özellikle sol-sosyalist ve muhalif kesimlerde 'Yetmez ama Evet' yarılmasını tetiklerken sonraki süreçte yaşanan gelişmeler gerçekte yeni bir toplumsal hafıza mühendisliğiyle karşı karşıya olduğumuz yönündeki kaygıları derinleştirdi. Madımak Otel'i'nin Bilim ve Kültür Merkezi'ne, Ulucanlar Cezaevi'nin müzeye dönüştürüldüğü süreçlerde AKP'nin 'Hepimiz kardeşiz bu kavga niye' popülizmi çerçevesinde kendi

resmi-tarihini yazmaya yöneldiğini gördük. **Devrimci 78'liler Federasyonu** tam da Ulucanlar üzerindeki miras hakları gasp edilirken tartışmaların tarafı olduklarını dile getirmek üzere **12 Eylül Utanç Müzesi** etkinliğini gerçekleştirdiler. 12 Eylül öncesi ve sonrası dönemde hayatlarını yitirenlerin kişisel eşyaları, fotoğrafları ve dava dosyaları gibi parçaları içeren bir aylık sergi-müze kapsamında çeşitli panel ve film gösterimi gibi etkinlikler de düzenleniyor. İlk olarak Eylül 2010 tarihinde düzenlenen sergi-müze bu sene 3-28 Eylül tarihleri arasında Çankaya Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde yer aldı. **Devrimci 78'liler Federasyonu** şemsiyesi altında kolektif olarak belirlenen sergi-müze sadece 12 Eylül öncesi ve sonrasına odaklanmak yerine Dersim (1938), Maraş (1978), Çorum (1980), Hasan Ocak (1995), Gazi Mahallesi (1995), Metin Göktepe (1996), Hayata Dönüş Operasyonu (2000), Ahmet-Uğur Kaymaz (2004), Hrant Dink (2007), Roboski (2011), KESK'li tutuklular (2012), Cumartesi (1990lar) ve Barış (2000ler) Anneleri ve kayıplar gibi yakın tarihimizin bir çok travmasını bir devamlılık çerçevesinden sunuyor.

Rakel Dink, İsmail Beşikçi ve Gül Erdost ile Utanç Müzesinde Vicdan Tartışması

Ankaralılar, Devrimci 78liler Federasyonu tarafından düzenlenen Utanç Müzesi etkinlikleri kapsamında 27 Eylül'de, Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde Rakel Dink, İsmail Beşikçi ve Gül Erdost ile "vicdan nedir" üzerine konuştu. Solfasol olarak biz de oradaydık.

Hrant Dink Vakfı tarafından üç yıldır düzenlenen vicdan filmleri gösterimleri ile başlayan etkinlik, filmlerin ardından her üç konuğun "vicdan nedir" sorusu üzerine görüşlerini paylaşmaları ile sürdü. Etkinliğe izleyici olarak katılan Ankaralılar da soruları ve katkıları ile bu anlamlı sohbeti bir paylaşımına çevirdiler.

Filmlerin ardından ilk sözü Rakel Dink aldı. Rakel'in kısa konuşmasında vicdan için söylediği şu tanım kulaklarımızda kaldı: "Vicdan, insanın kendisine yaklaşması yüzünü kendisine dönmesidir." Rakel'e sorulan "Hrant'ın bu topraklarda hayatı pahasına anlatmaya çalıştığı şey neydi?" sorumuz üzerine şu cevabı verdi:

"Filmler arasında "Küçük Kutular" diye bir film vardı; filmde de bir kule. Kuleyi oluşturma kutular içinden farklı renkte

olanlar çekildikçe bir an geldi ve kutulardan oluşan o kule çöktü. İşte Hrant bunu anlatmak istiyordu. O da o renklerden biriydi. Çekip aldılar aramızdan."*

Rakel'in ardından sözü İsmail Beşikçi aldı. İsmail Beşikçi bilinen üslubu ile vicdanı şöyle tanımladı: "Vicdan kendini sorgulayıp, taraf olmaktır."

Son söz Gül Erdost'ta idi. Gül Erdost yıllardır peşinde oldukları, istedikleri şeyin ne olduğu sorulduğunda şunu söyledi: "Biz intikam peşinde değiliz. Herkesin bunu anlamasını istiyoruz. Bu mücadele, utanan insanların sayısı arttıkça ve nihayet resmi olarak devlet, yaptıklarından ve yapılanlardan utanınca başarıya kavuşacak. Bizler utanan çocuklar yetiştiriyoruz. Vicdanı olan herkes de öyle yapmalı. Benim kızım benim babama

yapılanlardan dolayı utaniyor."

Etkinliğe konu olan filmleri [vicdanfilmleri.org](http://www.vicdanfilmleri.org) adresinden izleyebilirsiniz.

Haber: Mehmet Onur Yılmaz Fotoğraflar: Nur Yılmazlar

*Söz konusu "Little Boxes" isimli filmi izlemek için: <http://www.vicdanfilmleri.org/?see=515ft>

Kalemimi Satanlar

Yaşar Seyman

Kalem, yazarın yoldaşdır.

Üretim aracıdır.

Yazar kalemiyle ses verir.

Ses duvarını aşar.

O nedenle kalemin öyküsü derindir.

Derin sözcüğü, bu ülkede bir de derin devleti anımsatır.

Derin devlet bazen temizlik yapar, her makamdaki insanını yeniler ya en çok değişen kalemleri hayretle izlerim.

Bir insan kalemini satar mı?

Satar, hem de dünya âlemin gözünün içine baka baka ruhunu bile satar.

Bir başkasının sözcüsü olur mu?

Televizyonları aç çokça görürsün.

Başkasının bavulunu taşır mı?

Hem de nasıl bir kahraman edasıyla taşır.

Güzel olan, kendi bavulunu taşımak. Bazen bavulundaki konuları kaleminle yazarak dünyayla buluşmak bazen de ülkenle yetinmek, en güzeli kendi bavulunu taşımak.

SİLAHIN YERİNİ ALAN KALEM

Filistin halkının mücadelesi ile simgeleşen Leyla Halit, yaş alan kadın, bugün yine halkı için mücadele ediyor. Hem de iki erkek çocuğu doğuran, büyüten, yaşama katan, uğraş sahibi olmaları ile onur duyan bir anne olarak...

Yaşayarak bir efsaneyi korumak kolay olmuyor.

Dünün Filistinli militanı, bugün konferansların konuşmacısı olarak dünya ülkelerini dolaşıyor ise; bence gizi, dünün militan gömleğini üstünden çıkarıp, yüreğine giyinmeyi başarımında saklıdır.

O gelişen dünyayı özenle izliyor. Silahın yerine, aklın silahı olan kalem ve bilgisayarını koymayı başaran acılı coğrafyanın sözcüsü Leyla oluyor.

Yaşayan efsane olmak için birilerinin değil, halkın ve örgütün sözcüsü olmanın soyluluğunu gösteriyor.

Bundandır yıllar önce elinde silah olan esmer güzeli Leyla'yı da, bugün elinde kalem, dilinde sözü olan Leyla'yı da hep sevdim.

Çünkü taşıdığı bavulun içinde halkın sorunları, öyküleri, mücadeleleri var. Kalemi de halkın direniş öykülerini dünyaya yazıyor.

Kalemimi satanlar çoğaldıkça; o kalemleri satın alan küçük insanlar da; tüm kalemleri parayla satın alacaklarını düşünürler.

Örneğin hiçbir yayınevi kitabını bastığı yazara "benimdir" demez sadece 'yayınevimedir' demekle yetinir.

Ve kalemin hakkı neyse elbette öder.

Çünkü yazar kalem özgürdür.

Özgür olmalıdır.

Özgür kalem özgürleştirir.

Özgür olmayan kalemlerin bavulundan kendinin olmayan dosyalar, öyküler, şiirler, romanlar çıkar.

Kendi bavulunu taşıyanlara, kalemini satmayanlara selam olsun!...

Kalemimi satanlara, devlet sanatçılığını reddeden büyük usta Neşet Ertaş örnek olsun... Ailesinin, sevenlerinin ve türkülerimizin başı sağ olsun.

Har(a)ç Hiç Kalkar mı?

Özge Altınyayla - Efecan Tan

Türkiye'nin ve Türkiye'de okuyan öğrencilerin gündemi, 29 Ağustos 2012'de Resmi Gazetede yayımlanan bir kararla yeniden değişmişti hatırlarsanız.

2012-2013 eğitim-öğretim yılında üniversite harçlarının kalktığı duyurulmuştu. Tabi hemen ardından "katkı payı" ve "öğrenim ücreti" tanımlamaları, tartışmaları havada uçtu. Çünkü bu kararla yalnızca birinci öğretim ve açık öğretim öğrencileri harç ödemeyi keseceklerdi. Çünkü onlar "katkı payı" ödüyorlardı. İkinci öğretim, uzaktan eğitim, yüksek lisans ve doktora öğrencileri ise "öğrenim ücretini" ödemeye devam edeceklerdi. Fakat bu kararla da, devletin bir türlü memnun edemediği öğrenci milleti, yine sokaklara dökülmüştü. Yine "Yetmez!" diyorlardı. Bu ülkede yalnızca birinci öğretim ve açık öğretim öğrencileri yoktu. Ve genel anlamıyla 'harç' denen şey, en çok da bu iki grubun dışındakilerin canını yakıyordu. Zaten alınan karar da aslında bu kadar masum değildi. Mesela katkı payı ödemeyenler arasında giren açık öğretim öğrencileri, bu 'sevinçli' haberin ardından kayıt yaptırmaya gittiklerinde "Öğretim Gideri Ödemesi" olan 205 lirayı ödemek zorunda kaldılar. Sonra okulunu uzatan birinci öğretim öğrencileri de katkı payı ödemeye devam edeceklerdi.

İş bu şekilde dallanıp budaklanmışken biz de devletin bir türlü memnun edemediği uslanmaz öğrencilerden biriyle konuştuk bu konuyu.

Elif Cabadak, Öğrenci Kolektifleri'nden Gazi Üniversitesi'nde okuyan bir ikinci öğretim öğrencisi. Açıklamadan sonra yaptıkları ilk eylemlerini anlatarak başlıyor konuşmaya: "İlk eylemimiz başbakanlığın önüne yürümekti. Hiçbir siyasetin imzası yoktu. Tamamen üniversite öğrencilerinin taleplerini başbakanlığa taşıdığı bir eylemdi. Onun sonrasındaki süreçte bir oturma eylemi düzenlendi Yüksel Caddesi'nde. Onun konsepti de şöyleydi. 'Tayyip'e ikinci öğretim dersi veriyoruz' Ve sokak üniversitesi kurduk burada. 'Harçlar bin lira, her akşam makarna' diyerek eylem alanında makarna pişirip halka dağıttık. Yani dedik ki 'biz öğrenci olarak ödediğimiz 577 lira harç dolayısıyla evimizde

yemek pişiremiyoruz ve makarna yiyoruz."

Sonraki süreçte başbakanlığa bir yürüyüş gerçekleştirdiklerini, başbakanla görüşme taleplerinin yetkililer tarafından uzlaşmacı olmayan ve sert bir müdahaleyle engellendiğini anlattı Elif. Görüşme için başbakanlık binasına kendisiyle birlikte iki arkadaşını daha kabul eden yetkililerin içeriye girildikten sonra tek bir kişiyi alacaklarını söylediklerini fakat o tek kişiyi de başbakanla görüştüremeyeceklerini söylemeleriyle şok olduklarını belirtti.

20 Temmuz'da harçların kaldırılacağıyla ilgili yapılan açıklamadan sonra birçok öğrencinin tercih döneminde ikinci öğretim de yazarak yaşadığı mağduriyeti anlattı.

"Bugün üniversiteler kendi ihtiyaçlarını karşılayamadığı zaman ikinci öğretim açıyorlar. 92'den itibaren ikinci öğretim dediğimiz sürecin başlaması da böyle bir süreç zaten. Daha fazla harç alalım daha fazla öğrenci gelsin. Üniversite içi hizmetlerin nitelikli oluşu, nitelikli bir eğitim verelim daha akademisyen bir kadro yetiştirelim gibi bir tartışma yok" diye devam eden Elif, "ikinci öğretim harçlarının kaldırılmasıyla beraber aslında ikinci öğretimlerin oluş nedeni de ortadan kalkmış olacak" diyor.

Yani buna istinaden sizin talebiniz ikinci öğretimlerin kalkması mı yani böyle bir düşünce var mı? sorusuna;

"Biz ikinci öğretim piyasalaştırılacaksa eğer kaldırılmasını savunuyoruz, evet. Diyoruz ki, kontenjan mı arttırırsın, daha nitelikli bir eğitim mi sunarsın, birinci öğretime daha farklı bir sınav sistemi mi uygularsın ama bir sistemi sen ikinci öğretim adı altında bu şekilde piyasalaştırıyorsun bu sistem kaldırılmalı. Yani üniversite içi hizmetler bu kadar niteliksizleştirilecekse ikinci öğretim dediğimiz şey kaldırılmalı. Çünkü 2007'den 2008'den bu yana ikinci öğretim dediğimiz kavram üniversitelerin piyasası haline, iş yeri haline geldi. İkinci öğretim öğrencileri yemek yemek için iki katı para ödemek zorundalar, ulaşım için iki katı para ödemek zorundalar, eğitim almak için iki katı para ödemek zorundalar." cevabını veriyor.

Sokak örgütlenmeleriyle farkındalık yaratmaya çalıştıklarını, eylem sürecinde ikinci öğretim dışındaki öğrencilerden de bir hayli destek aldıklarını, parasız eğitim mücadelesini hiçbir bölünme olmadan devam ettirdiklerini söyleyerek,

"Parası olmayanın da okuyabildiği bir üniversite hayali kuruyoruz. Vakıf üniversitelerin yarattığı rekabet ortamına, öğrenciyi tek tiplendiren, model haline getiren bir tavra biz karşıyız. Üniversitede bilim üretilmesi gerektiğini, akademik çalışma yapılması gerektiğini savunuyoruz. Parasız eğitimin harçlardan ibaret olmadığını, üniversite içi hizmetlerin daha nitelikli hale getirilmesi gerektiğini, akademik kadroların daha öğrencilere açılan, öğrencilerin hizmet alabildiği bir hale dönüştüğü, barınma, ulaşım, yemek gibi problemlerin daha çözülebilir hale getirildiği, öğrencilerin daha kolay koşullarda okuyabildiği bir üniversite istiyoruz. Öğrenciler üniversitesine gitsin, okusun, araştırmasını yapsın, bilim üretsin. Ezberci bir sisteme dayalı olmadan, piyasalaştırılmadan, gerici, ırkçı politikalara maruz kalmadan işini yapsın istiyoruz. Nitelikli, eşit, parasız, bilimsel eğitim istiyoruz." sözleriyle son veriyor konuşmasına.

Biz de üniversite masraflarını karşılayabilmek için inşaatta çalışan ve inşaatın üçüncü katından düşerek hayatını kaybeden, 20 yaşındaki Muğla Üniversitesi Çağdaş Türk Edebiyatı 2. Sınıf öğrencisi Ömer Çetin'i ve Ömer Çetin gibilerini hatırlatarak, parasız eğitimin yalnızca harçlardan ibaret olmadığını bir kez daha vurguluyor ve yazımıza noktayı koyuyoruz.

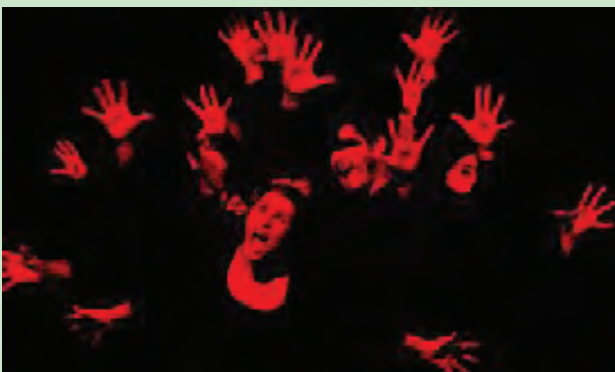
Açılsın Perde

Sevda Öndül

Solfasol gazetesi okurlarına merhaba.

2012-2013 Tiyatro Sezonu 2 ekim Salı günü aynı anda bir çok oyunla "Perde" diyerek bizlerle buluştu. Geçen sezon bitimine yakın hem Şehir Tiyatroları hem de Devlet Tiyatroları üzerine kurulan olumsuz planların yankıları hala devam etmekte. Bizleri nasıl bir sezonun beklediği merak konusu. Yankıların gölgesinde Tiyatro sezonu birçok oyun ve yeni heyecanlarla başladı. Ankara Devlet Tiyatrosunun bu ayın programında deyim yerindeyse oyun bereketi yaşanmakta. Bu kadar çok oyunu bir arada görmek başta beni ve diğer müdavimleri çok mutlu etti. Umarız daha sonraki programlarda da oyunlar açısından böyle doluluk yaşarız. Ekim ayında biz Tiyatro severlerle buluşacak oyunlar arasında yine her sezon olduğu gibi hem yeni hem de turne oyunları yer almakta. Bunların yanı sıra Tiyatro severlerin aşına olduğu eski ve sevilen oyunlar devam etmekte. Öncelikle siz okuyuculara yeni oyunları tanıtarak başlamak istiyorum:

Sezonun başı olmasına rağmen yedi turne oyunu bizlerle buluşacak. Size tanıtacağım ilk turne oyunu İstanbul Devlet Tiyatrosu'nun devam eden oyunlarından ünlü bir Broadway müzikali olan *Sidikli Kasabası Müzikali*; oyun 2-7 Ekim tarihleri arasında Çayyolu Cüneyt Gökçer Sahnesi'nde. Bir diğer İstanbul Devlet Tiyatrosu oyunu, yeniden Ankaralı seyircilerle buluşacak olan ödüllü ve seyirciler tarafından beğenilen, oyuncular arasında Televizyon ve Sinema'dan tanınan Yetkin Dikinciler ve Bülent Emin Yarar'ın yer aldığı *Profesyonel*. Oyun 9-14 Ekim arasında Şinasi Sahnesi'nde izlenebilir. Üçüncü İstanbul DT oyunu benim de gittiğim ve genel hatlarıyla beğendiğim oyun olan *Aşkın Sıradanlığı*; 2-7 ekim arasında Şinasi Sahnesinde. Bir diğer turne oyunu ünlü

şair Orhan Veli Kanık'ın şiirlerinin dile getirileceği İzmir DT oyunu *Bir Garip Orhan Veli*'de yine televizyondan tanıdığımız Tayfun Eraslan bizleri şiir yolculuğuna çıkaracak. Oyun 16-20 Ekim arasında Küçük Tiyatroda izlenebilir. Diğer bir turne oyunu ünlü oyun yazarı Henrik Ibsen'in 1879 yılında kaleme aldığı *Nora Bir Bebek Evi*. 9-13 tarihleri arasında Küçük Tiyatroda sahnelenecek. İzmir DT'den turne için gelecek bir diğer oyun çok yönlü sanatçı Bedri Rahmi Eyüpoğlu'nun yaşamını konu alan *Tek Kişilik Yaşam* 2-6 Ekim'de Oda Tiyatrosunda izlenebilir. Trabzon Devlet Tiyatrosu'nun geçen sezon oyunlarından *Ben Feuerbach* 16-21 tarihleri arasında Şinasi Sahnesinde sahnelenecek. Ankara'ya gelecek turne oyunlarının sonuncusu Ankara'ya daha önce *Palto, Bit Yeniği* ve *Açık Aile* oyunları ile gelen Eskişehir Belediyesi Şehir Tiyatroları oyunu; ünlü Antik Yunan oyun yazarı Euripides'in eseri *Troyalı Kadınlar* 23-28 tarihleri arasında Küçük Tiyatroda sahnelenecek.

Ankara Devlet Tiyatrosunun sergileyeceği oyunlar arasında ilk defa sahne ışıklarıyla buluşacak olan oyunların yanı sıra Tiyatro tutkunlarının aşına olduğu yapımlar da var. Öncelikle yeni oyunlarla başlamak istiyorum:

Bunlardan biri 12 Ekim'de Büyük Tiyatroda prömiyeri yapılacak olan Türk tiyatrosunun önemli yazarlarından Orhan Asena'nın kaleme aldığı Serhat Nalbantoğlu'nun rejisörlüğünü üstlendiği *Hürrem Sultan*; oyunda Miraç Eronat, Sinan Pekinton, Oktay Dal, Orhan Özyiğit yer alıyor. Bir diğer yeni oyun Kenan Işık tarafından divan edebiyatının önemli temsilcilerinden Şeyh Galip'in *Hüsn-ü Aşk* Mesnevisinden yola çıkarak kaleme alıp yönettiği *Aşk Hastası*; oyun 16 Ekim'de Dünya Prömiyerini gerçekleştirecek. Kutay Sungar, Ebru Uysal, Murat Çıdamlı, Buğra Koçtepe'nin de bulunduğu kalabalık bir oyuncu kadrosuna sahip. Füzuran'ın kaleme aldığı ve Funda Mete'nin rejisörlüğünü üstlendiği *Kış Gelmeden*'in prömiyeri 2 Ekim'de; oyunda Bahadır Karasu, Selma Bayraktargil, Özgür Keçeci ve Özge Mirzalı yer alıyor. Altındağ Sahnesinin etnik atmosferinde oyun Ekim ayı boyunca izlenebilir.

Epik Tiyatronun temsilcisi Bertolt Brecht'in ünlü eseri *Cesaret Ana ve Çocuklarını*; *Çiğ, Kerbela, Kurban, Şair Baba ve Damdakiler, Orkestra* gibi büyük beğeni toplayan oyunların rejisörlüğünü üstlenen Ayşe Emel Mesci yönetecek. Oyuncu kadrosunda Sükun Işıtan, Gülin Ersoy, Şivan Binici, Cevat Duman, Mehtap Öztepe gibi isimler yer alıyor. İki katilin hikayesinin anlatıldığı, isim itibarıyla kimilerimizin çocukluğunda belki de en çok sevdiği çizgi film Tom ve Jerry'i anımsatan Rick Cleveland'ın yazıp İlham Yazar'ın yönettiği *Jerry ve Tom'da* Cüneyt Mete, Ünsal Coşar ve Özgür Öztürk oynuyor. Oyun Stüdyo Sahnede izlenebilir.

Dünyaca ünlü besteci Beethoven ile ilgili röportaj yapmaya gelen müzikolog Katherine'nin yollarının kesiştiği Moises Kaufman'ın yazıp İskender Altın'ın yönettiği 33 *Varyasyon* Akün Sahnesinde izlenebilir. Sizlere tanıtacağım son yeni oyun Pedro Bloch'un kaleme aldığı Yurdaer Okur'un yönettiği *Euridice'nin Elleri* oyununda Uğur Çavuşoğlu yer alıyor. Oyun 30 Ekim'de Oda Tiyatrosunda prömiyer yapacak.

Yeni ve turne oyunlarının yanı sıra tiyatro-severler tarafından aşına olunan ve sevilen eski yapımlar da Ekim ayında yer alıyor. Devam eden oyunlar arasında *Kerbela, Bir Deli'nin Hatıra Defteri, Tek Kişilik Şehir, Soğuk Bir Berlin Gecesi, Venedik Taciri, Fosforlu Cevriye, Sinek Kadar Kocam Olsun Başımında Bulunsun, Yosunlar, Dönülmez Akşamın Ufkundayız, Kontrabas, Karlar Kraliçesi, Pal Sokağı Çocukları ve Keloğlan Keleşoğlan* ilk göze çarpanlar.

Böyle Bereketli bir aylık oyun programını görmek dediğim gibi "Tiyatro Müdavimleri"ni çok memnun etti. Hangi oyunlara öncelik vermeyi kestirmek bir yandan zor bir yandan da keyifli olsa gerek. Bizleri dopdolu oyunlarla dolu Ekim ayı bekliyor. Şimdiden herkese iyi seyirler.

Ekli zevkin zevkini
Ne tazeler?
Mahir elden taze pişmiş
GÜL kahvesi tazeler

Hanım sesi bülbül sesi
Emsalsizdir GÜL kahvesi
Neden güzel GÜL kahvesi
Atadan oğula tecrübesi

ANKARA 'NIN EN ESKİ KURUKAHVECİSİ

Gül Kahve®

KURULUS
İSTANBUL : 1890
ANKARA : 1922

"Ankara 'da Kahve Bizim İşimiz."

Hacı Bayram Caddesi No: 4
Tel. [312] 311 41 73 -310 70 71
online siparişleriniz için: www.gulkahve.com

Sokaktaki Mülteciler

Av. Taner Kılıç
Mültecilerle Dayanışma Derneği

Artık Türkiye'deki birçok şehrin sokaklarında olduğu gibi Ankara'da da daha çok "mülteci" olarak tanımlanan veya öyle olduğu söylenen yabancıya rastlıyoruz. Peki, "mülteci"nin kim olduğunu ve her hangi bir yabancıdan farkını, niçin vatandaşı olduğu ülkeden uzaklarda, bizim sokamızda, parkımızda, derme çatma teknelerde, kamyon kasalarında kötü koşullarda yaşadığını veya ölümcül yolculuklar içinde bulunduğunu biliyor muyuz, ya da bunu hiç merak ettik mi? Bunları bilmeden, bilmiyorsak bilmeye çalışmadan bu kişilerin varlıklarından rahatsız olmak, haklarında fikir yürütmek, üstelik bu kişilere ne yapılması gerektiğine dair yargıda bulunmak doğru ve haklı bir davranış olabilir mi?

Aslında gelenek hukukunun içinde ve insanlık tarihi kadar eski olan iltica olgusu günümüzde de insan hakları ihlallerinin pervasızca ve yoğun olarak yaşandığı ülkelerin varlığını devam ettirmesi ile önemini korumaktadır. Zira "Herkesin zulüm altında başka ülkelere sığınma ve sığınma olanaklarından yararlanma hakkı vardır." (İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, İHEB madde 14). Genel olarak iltica

hakkı temel, birinci kuşak, devredilemez insan haklarından sayılır. Kanaatimce bu yazıyı okurken ve mültecilerle ilgili herhangi bir yazı okurken, TV'de ilgili bir haber seyrederken, ilticanın temel bir insan hakkı olduğu ve mültecilerin keyfi nedenlerle değil, yaşamsal tehditlerden ötürü kaçtığı gerçeği bir düşünce balonu şeklinde her zaman kafamızın üstünde bir yerlerde durmalıdır. Bunu unutursak korkarım mültecileri ve mültecilerle ilintili herhangi bir konuyu doğru değerlendiremeyebiliriz. İHEB'nin kabulünden sonra İHEB'de tanımlanan haklar için hazırlanan BM sözleşmelerinden ilki olan Mültecilerin Hukuki Statüsüne Dair BM Sözleşmesi, 1951 yılında Cenevre'de imzalanmasından bu yana, bu alanda dünyada en yaygın ve etkili uluslararası hukuk normu vasfını sürdürüyor. Türkiye'nin de hazırlayıcıları ve ilk imzacıları arasında yer aldığı bu sözleşmenin birinci maddesi "mülteci"yi tanımlıyor ve kişilerin "ırkları, dinleri, milliyetleri, siyasi görüşleri ve belirli toplumsal gruba mensubiyetlerinden" ötürü zulüm görme riskleri varsa

onları vatandaşı oldukları ülke dışına kaçmaları şartına ve "şansına" bağlı olarak uluslararası koruma altına alıyor. Türkiye de sözleşmenin başında tanınan imkan gereğince bu sözleşmeyi "coğrafi sınırlama" ile tanıyan ve sözleşmenin BM nezdindeki yürütme komitesinde (EXCOM) yer alan bir ülkedir.

Bunun anlamı; Türkiye'ye Avrupa'nın siyasi sınırları olan Avrupa Konseyi ülkelerinden yapılan bir iltica başvurusunun "mülteci", dünyanın geri kalan kısmından yapılan iltica başvurularının ise "geçici sığınma" prosedürü altında işlem göreceğidir. Türkiye, sığınmacı prosedüründen olumlu sonuç ile çıkan kişilerin, muhafaza ettiği coğrafi sınırlamadan ötürü, kendi ülkesinde devamlı olarak mülteci olarak yaşamasını kabul etmemekte, bu kişilerin uluslararası toplum adına Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (BMMYK) tarafından bir başka 3. ülkeye gönderilmesine kadar ülke topraklarında kalmasına

"tahammül" etmektedir. Bu nedenle, Türkiye'ye doğru asıl nüfus hareketinin yaşandığı Avrupa dışından sığınma amaçlı gelen yabancılar, bu taleplerini -her ikisinin de merkezi başkent Ankara'da olan- İçişleri Bakanlığı ve BMMYK Türkiye Temsilciliği'ne iletirler.

Günümüzde "paralel prosedür" denilen bu süreçte, kişinin beyan ettiği iltica nedenleri kritike edilir ve dosyaların hemen hepsinde BMMYK'nin kararı

doğrultusunda kendisine bir statü verilir. Bu prosedürün sağlıklı bir şekilde işletilebilmesi adına başvuru ile ön kayıt, kayıt, mülakat ve belki 2. mülakat görüşmeleri yapılır. Bu görüşmelerin dışında başvuru (sığınmacı) hakkında bir karar verebilmek üzere dosya üzerinde inceleme yapılır. İçişleri Bakanlığı tüm bu prosedür süresince (ki minimum 2,5-3 yıldan başlayıp, olumsuz kararlara yönelik itiraz ve yargı yollarına başvurulması halinde 7-8 yıla kadar uzayan uzun bir süreçtir) sığınmacıya önceden tespit edilen ve "uydu kent" tabir edilen şehirlere birinde (31 olan uydu kent sayısı geçtiğimiz yıl 53'e, kısa zaman öncesinde de 64'e çıkarılmıştır) ikamet etmesini emreder. Türkiye'de (Suriye'den gelen sığınmacılar için yapılanlar hariç) "mülteci kampı" yoktur ve belirtilen uydu kentlerde sığınmacılardan şehir içinde serbest ikamet etmeleri, kaçmadıklarının tespiti amacıyla da haftanın belirli günlerinde Yabancılar Şubesi'ne giderek imza vermeleri istenir. Ancak sığınmacıların o uydu kentte yaşayabilmeleri konusunda kolaylık sağlayan,

Fotoğraf: Hürriyet DailyNews

buna imkan veren ve "otomatik" işleyen uluslararası, ulusal, resmi veya sivil bir sosyal yardım mekanizması yoktur. Birçok sosyal hak alanında sorun olduğu gibi, çalışma izni alabilmek de teorik olarak mümkün, pratik olarak imkansızdır. Dolayısıyla sığınmacılar bu şekilde zorunlu iskana tabi tutuldukları bu uydu kentlerde kiralayabildikleri derme çatma evlerde sadece iltica taleplerinin yer aldığı dosyalarının sonuçlanmasını bekler, bekler ve beklerler. Bu süreç içinde şehirlerde belli belirsiz bir görüntü olarak yaşarlar ve elbette o şehir halkı ve kamu otoriteleri ile asgari düzeyde dahi olsa bir sosyal ilişki kurarlar. Tecrübelerimiz göstermektedir ki; her şehirdeki mevzuat aynı olsa da o ildeki kamu otoriteleri, Sosyal Yardımlaşma Vakfı yöneticileri, yerel idareler ve sivil toplumun ilgi, bilgi ve duyarlılık derecesine, yani neticeten keyfine göre sığınmacı kesime yönelik sağlanan hizmetler çok çeşitli seviyeler göstermektedir. Keza; yerel idareler, yerel medya, sivil toplum örgütleri ve akademinin ilgi ve alaka düzeyine göre sığınmacıların şehir halkı ve yaşamına dahil olma süreçleri şehirden şehire ciddi farklılıklar göstermektedir.

Doğumuzdaki ve güneyimizdeki ülkelerde insan hakları ihlallerinin artması ile Türkiye'ye sığınan insan sayısı artmıştır (BMMYK verilerine göre kayıtlı sığınmacı sayısı -Suriye'den gelen kitlesel sığınmacılar hariç olmak üzere- 31.08.2012 tarihi itibarıyla 28.791'dir ve geçen yılın aynı tarihine göre 18.000 civarında olan sığınmacı sayısı önemli oranda artmıştır. Buna karşılık Türkiye'de BMMYK tarafından "mülteci" statüsü almış kişiler içinden 3. ülkelerin aldıkları kota sürekli azalmaktadır (bu yıl 5.930'a düşmüş durumda). Dolayısıyla belirsiz süreli, oldukça sıkıntılı bekleme süreci sığınmacı açısından artık dayanılmaz noktalara vurmaktadır. Örneğin Afganların mülteci statüsü almalarına rağmen bir 3. ülkeye yerleştirilememeleri sorunu artık oldukça dramatik bir noktaya ulaşmıştır.

Sığınmacılar kamu temsilcileri, yerel yönetim temsilcileri ve sivil toplum temsilcilerinden hak ettikleri ilgiyi görmediği ve hak bazında kendileri ile ilgilenilmediği takdirde, yaşam koşulları insan hakları ve insan onuruna yakışmayan koşullardır. Bu nedenle aslında bu koşulların sağlanmasında aldıkları rol ve inisiyatif ile kamu, yerel idare ve sivil toplum temsilcileri kendi insan hakları ve insan onuruna verdikleri önem ve değeri göstereceklerdir. Bu hususta Türkiye tarihinde iltica alanını içeren ilk yasal düzenleme olan ve 3 Mayıs 2012 tarihinde TBMM'ye sevk edilerek komisyon çalışmaları büyük oranda biten "Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu"nun önümüzdeki günlerde TBMM'nin açılması ile genel kurul önüne gelecek olması büyük ve önemli bir fırsattır. İlk kez kurulacak Göç İdaresi Genel Müdürlüğü'nün ve yeni yasa ile ilk kez ihdas edilecek iki önemli kurulun bu sahadaki büyük boşluğu doldurması beklenmektedir.

Türk Güdüsü Alman Usulü Geri Dönerler için Ankara

Şehnaz Azcan

Büyüklerimin Ankarasında Beşevler'de atla gezintiler yapılmış. Bahçelievler gerçekten bahçeli evlerden oluşmuş. Çankaya ve ötelere bağ evlerinden mütevellit imiş. Ulus merkez, Kızılay ise pastanelerin sağlıklı solları uzandığı bir bulvar imiş. Bunlar anlatıldığında, şofbenli kaloriferli apartmanlar dikilmekteydi kat karşılığı satılan bahçeli evlerin arsalarına. Ama meyve ağaçlarına pek dokunulmamıştı daha. Sokaklarda tek kale maç yapılabilmekte, elektrik direklerine mahalle tamircilerine yalvar yakar yaptırılmış hurda demirlerden basket potaları asılabilmekte, çamaşır ipinden gerilip yapılan voleybol maçlarını balkonlardan tüm sokak seyretmekteydi.

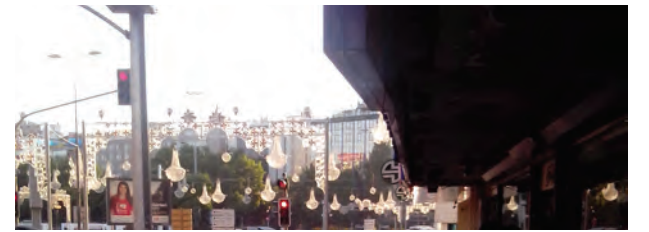
Ben Ankara'dan giderken, cep telefonu yeni yeni yayılmaktaydı. İnternet bağlantıları henüz evlere ulaşmamış, internet cafeler tektüktü. Bir Atakule vardı, bir de Karum. Kızılay'da yürüdüğünüzde en az 2-3 tanıdığa rastgelinirdi. Ve trafik sadece meclis kavşağında tikanırdı. 21.yüzyılda Ankara'nın kazandığı çehreyi şu son 1 aydır tam anlamıyla yaşamaktayım. Gelip ziyaret etmek, her geldiğinde yeni bir AVM'ye götürülmek, sokağa park eden otomobil sayısının artışına şaşırarak değişimi anlamak demek değilmiş. Ankara çok değişmiş ama Ankara bir yaşam alanı olmaktan çıkmış, bir kullanım alanı olmuş. Şehrin sakinleri, şehri sevmek benimsemek ve paylaşarak yaşamak gibi güdülerden sıyrıldığı için, ortak yaşamın en temel gereksinimi saygı ortadan kalkmış.

Teknoloji ilerlemiş insanlık gerilemiş diye nitelemekte olduğum bu yeni yaşam biçiminde, Ankara'yı en çok cep telefonu kullanım adabı olmamasıyla yargıladım. Herkes her yerde evindeymiş rahatlığında, mahremiyetinde

konuşmakta. Hiçbir binanın veya kurumun girişinde telefonunuzu kapatın uyarısına rastlamadım. Hastaneler de dahi! Cep telefonunu titreşim özelliği ile kullanan zaten yok. Herkes ne iş yaparsa yapsın, telefonu çaldığında gocunmadan açmakta. Bunu yaparken 'afedersiniz, çok önemli kusura bakmayın açmalıyım' gibisinden cümleler de kurulmuyor. Telefonu kapatıp sizinle iletişimine devam ederken farkında değilmişcesine kaldığı yerden devam ediyor. Böylece reel iletişim zedelenmiş ama farkında olan da yok gibi.

Trafik deseniz, şehrin medeniyetinin geriye doğru jet hızıyla gidişinin en bariz işareti. Garip bir sinyalizasyon, karşıdan karşıya geçerken trafik lambasına bakma ihtiyacı dahi duymayan yayalar, geçiş önceliğinden haberleri bile olmayan sürücüler. Misal kendimden olsun; yayaya yeşil yandı karşıya geçiyorum, sağa dönüş yapan bir taksi hiç hız kesmeden neredeyse üstüme sürünce 'yeşilde geçiyorum' diye sesimi yükselttim; tepkisiz kalmamalı ya. Ama cevabımı aldım: 'Bana da yanyor!'. Her şoför sarı ışık yandığı anda kornaya basmakta. Eskiden bu kadar insan, bu kadar araç olmadığı için farkında değildik belki diye teselli ediyordum kendimi. Peki madem bu denli sayı arttı, araç sahibi olmak kolaylaştı; hiç mi insanlar bu yaşam tarzına göre gelişmeyi ihtiyaç olarak duymaz?

Peki ya AVM'ler? Ne katıyorlar şehir yaşamına? Şehri dışarıda bırakmakta, insanları kategorize etmekten, iletişimleri yapıp yapılmaktan başka ne işe yarıyorlar? Her semtte plastik oyun elemanlarıyla doldurulmuş çorak çocuk parkları görüyorum. Hiç tıklım tıklım dolu, çocuk sesleriyle çınlayan, kum havuzlarında oynayan bebekler. çocuklar göremedim. Tüm çocuklar steril bir şekilde AVM'lerin çocuk köşelerinde 'sosyalleşiyor'.

Fotoğraf: Murat Azcan

Bir şehrin bu denli dinamik olması, sürekli evrilmesi çok da faydalı değilmiş ben bunu anladım. Şehirler büyürken, emek verilmiş ve tarihine tanıklık etmiş alanları gözden düşmemeli, kökten değişmesine izin verilmemeli. Ankara'da bu anlayış yeni değil elbet; bir zamanlar Kale, Samanpazarı, Hamamönü de unutulup terk edilmiş semtler idi. Ama gıcır gıcır mekanlar, en güzelinden yapı malzemeleri, teknolojinin şehre yansımaları, bol bol ışık, rengarenk tabelalar iyi ve modern bir şehir demek değil ki.

Şehirlerin yönetimlerini kurumlar ve yetişmiş kadrolar değil, politika ve seçilmişler yönlendirdiğinden sürekliliği olan bir şehir kimliğinden söz edemiyoruz. Bu seçilmişler de şehirlileri ve uzmanları rakip olarak görüp, hemşehrilerin katılım haklarını gaspettikçe hakim kimlik değişiyor. Yani siyasi kimlikler kendilerini şehri ele geçirmiş hissederek, eskileri elitler olarak görüp öteledikçe; şehir kültürü verilmesi gerekliliği ile yetiştirilmemiş yeni nesiller şehri yenmeye gelmiş bir önceki neslin zihniyetiyle yaşadıkça; 'dilediğinizce yaşayın, sizin yerinize düşünüp kararlar alan bir belediyeniz var' olarak özetlenebilecek popülist yaklaşımlar sürdükçe...Ankara sınıflara ayrılmış, keskin çizgilerle kopmuş bir kullanım alanı olarak giderek daha da kimliksizleşecek korkarım.

Ha bir de Kızılay'daki avizeler var ama yüreğim sıkışıyor o konuya girmeyeyim...

Sorun Yumağı Ayaş -1

M. İhsan Doğan - Özge Altınyayla - Efecan Tan

Kısa adı KÜLTÜRÇEV olan, Kültür, Turizm ve Çevre Gazetecileri Derneği, aldı bizi Ayaş'a götürdü.

"Biz" kimmiyiz? Solfasol'un üç üyesi; Özge Altınyayla, Efecan Tan, bir de ben. Bir gezinin, hem de çok keyifli bir ortamda başlayan ve süren bir gezinin bizi sorunlarla, sorumsuzlarla dolu bir doğa cennetine götüreceğini mümkünü yok düşünemedik.

Her şey Ayaş'a gitmeden önce, "Ayaş hakkında ne biliyoruz?" diye kendimizi sormamızla başladı diyebilirim.

Çünkü, destekçe, "O da var, bu da var." dedikçe yeni sorunlar çıktı önümüze. Biz de oturduk dilimiz döndüğünce, elimiz erdiğince yazdık. Yani okumaya başladığınız yazı üçümüzün ortak malı.

Gelelim konuya; Hani demiştik ya, kendimize bir sorduk "Ayaş hakkında ne biliyoruz?" Hah, işte orada önce kent tarihine bir bakalım dedik. Bir de baktık ki Ayaş'ın tarihi taa Hititlere uzanıyor.

Bu arkeologların bulabildiği, ya onlardan önce bu yörede yaşayan Hattiler? İşte onu bilemiyoruz. Neyse, biz Ayaş'ın tarihinin Anadolu'da imparatorluk denebilecek ilk devlet yapısını kuran Hititlerle başladığını öğrendik. Hititleri, Frig, Roma ve Bizans devirleri izlemiş. Kente, "Parlak Aydınlık Gece" anlamına gelen bugünkü adını verenlerse Anadolu'ya Orta Asya'dan göçen atalarımız. Malazgirt savaşında Bizans ordusu yenilip, Anadolu, doğudan gelen Türk boylarına açıldığında, bu yöreye de Oğuzların Ayaş oymağı yerleşmiş, olmuş yörenin adı Ayaş. Yöre Osmanlı döneminde de önemini korumuş, gelmiş bugüne. "Bu kadar tarih yeter." deyip, döndük günümüze. Şöyle bir düşündük; "Ayaş denince günümüzde ne geliyor aklımıza?" Aldık elimize sanal bir torba başladık araştırmaya.

İlkin "İçmece", "Kaplıca" dedik. Sağlık turizminde ciddi bir öneme sahip(mi) Ayaş? Öyle mi, kim bilir? Elbette en iyi Belediye Başkanı Ali Başkaraağaç bilir. Biz de ona sormayı karar verip attık torbaya Sağlık Turizmini.

Edebiyatta Ayaş!

Başka neler var Ayaş'la birlikte anılan, torbamıza atacağımız? "Memduh Şevket Esendal'ın Ayaşlı ve Kiracıları adlı bir romanı var." dedim. Soran gözlerle baktı Özge ile Efecan, Okumamışlar romanı ayıp değil ya. Özetini dinlediğinde Özge, "İlginç değil mi küçük bir yerleşim yerini edebiyata sokuvermiş yazar, bir romanla." dedi. Efecan ise, özete bir daha göz atıp, "Üstelik o kadar sade, o kadar günlük dille yazmış ki insanı sarıveriyor. Üstelik romanın kahramanları her gün çevremizde gördüğümüz kişiler. Hala sıcak, hala güncel." dedi. İyi de ya Ayaş? Ayaş, Memduh Şevket Esendal'ı biliyor, anımsıyor mu? "Onu da başkana soralım." Dedik, "Sağlık Turizmi'nin yanına koyduk.

Ayaş'ta Tarım Ne Durumda?

"Ayaş Domatesi", "Ayaş Dutu", "Ayaş Kirazı". Bütün bu ürünlerin doğal ortamda üretildiği söyleniyor. Doğru mu? Bu da takıldı işte aklımıza. O da torbaya. Başkan epey terleyecek demektir.

Sorunlar Yumak, Yumak

Sorunlardan biri bu ama yalnız biri. Ya diğerleri?

Örneğin; 30 küsur yıldır bitiril(e)meyen: Ünlü Ayaş Tüneli! Örneğin; Ayaş Belediye Başkanı Ali Başkaraağaç'ı açlık grevine götürece kadar önemli bir sorun: Sığınmacı Kampı!

Örneğin; Ayaş çevresinde pıtrak gibi bitiveren Termal Tesisler. Sağlık Turizmi kisvesi altında, millete satılan devremülkler? Yani, Sağlık Turizm(!)

Bunları bir bir soracağız başkana. Daha Ankara'dan çıkmadan torbamız doldu.

Ver Elini Ayaş

"Hayırlısı" deyip, çıktık yola, ver elini Ayaş. Yeşillikler içinde kendi halinde bir Anadolu kasabası uzattı elini, sıcak bir gülümseme ile karşıladi bizi.

Ağaçların gölgesinde öğle yemeği molası, sonra kasaba turu. Burası hamam, burası yüzme havuzu dedik, Ayaş'ı

şöyle kuşbakışı gören bir tepeye çıktık. Etrafı seyrederiz. Göz alabildiğine uzanıyor bozkır önümüzde, yer yer yeşillikler, ağaç kümeleri gözümüzü okşuyor.

Etrafa bakınırken uzakta, güzelim yeşillikler içinde, çirkin, alabildiğine çirkin, o güzelliğe hiç uymayan, "Bunları bu güzelliğin içine kim koymuş?" dedirten, tamamlanmamış binalar gördük. Soran gözlerle baktığımız başkanın basın danışmalarından Selim Sır, "O binalar" dedi, yüzünde acı bir gülümseme ile, "Cezaevi olarak yapımına başlanan, sonra vazgeçilen, şimdilerde sığınmacı kampı yapılmaya kalkışılan binalar. Gerçi ondan da vazgeçtiler. Şimdi ne olacak bilmiyoruz." Dedi sonra sürdürdü sözlerini, "Türkiye'nin ilk bayan kaymakamlarından Özlem Bozkurt Gevrek, Ayaş'a atandığında bu binaları, bir kültür yatırımına dönüştürebilmek için Gazi Üniversitesi ile görüşmelere başlamış.. Kampüs olarak vermeyi düşünmüştü kaymakamımız. Ama, şimdilerde sığınmacı kampı yapılmaya kalkışılıyor." Şaşırdık aslına bakarsanız. Öyle güzel bir doğanın tam ortasına kondurmuşlar ki o binaları.

Bir Dokun, Bin Ah İşt Kase-i Fağfurdan

Şimdi nereden çıktı bu ağdalı Osmanlıca tümce değil mi? Efendim, Ali (A uzun okunacak) Bey'in bu tümcesinin, "İnsanlara bir soru sor, sana tüm sorunlarını sıralasınlar." gibi bir anlamı var. Ayaş Belediye Başkanı Ali Başkaraağaç'la yaptığımız görüşme de tam böyle oldu.

Nerde kalmıştık? Hah, tepeden indik, belediyede bir nefeslendik. Basın Danışmanlarından Demet Şen, başkana geldiğimizi haber verdi. Başkanın odasına geçtik, biraz hoşbeşden sonra başladık sormaya. Başkan da başladı içini dökmeye. Aman tanrım ne kadar da doluymuş. Bir dokunduk...

"Ayaş Tüneli dedik. Karşımıza Ankara-İstanbul Demiryolu ulaşımını kısaltma amacındaki bir projenin kara deliği çıktı.

Nedir bu Ayaş Tüneli?"

"Ankara-İstanbul Demiryolu'nu kısaltma çabaları 40'lı yıllara kadar dayanıyor. İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, Genç Türkiye Cumhuriyeti, "Demir Ağlarla Örüyor Anayurdu Dört Baştan." O sıralarda eski başkent ile yeni başkenti birbirine biraz daha yakınlaştırmak için bir çalışma başlatmış TCDD.

Sonra, 1950'de iktidar değişmiş, Demokrat Parti işbaşına gelmiş. İktidarla birlikte ulaşım politikası da değişmiş ve demiryolu tü kaka olmuş, karayolları yapılmaya başlamış. Otomobiller, otobüsler, kamyonlar insan, eşya, sebze, meyva allah ne verdiyse taşımışlar da taşımışlar. Hani, bi çok petrolümüz varmış gibi. Kara Tren de o kıvrıla, büküle giden yoldan Ankara'dan, İstanbul'a, İstanbul'dan Ankara'ya gidip gelmeye devam etmiş." Diye başlıyor anlatmaya Başkan Ali Başkaraağaç dudaklarında acı bir gülümseme ile. Sonra sürdürüyor sözlerini, "70'lerin ortalarında yeniden dirilmiş Ankara-İstanbul Demiryolu'nu kısaltma sevdası. "Sürat Treni" diye bir de ad takmışlar. Bir heves başlamışlar hattın yapımına.

Arifiye'den, Sincan'a doğru yeni bir güzergah belirlenmiş. Hatlar döşenmeye, tüneller açılmaya başlanmış. Ayaş Tüneli, tek başına değil anlayacağınız. Bu sürat treni projesinde 13 tane daha kardeşi var." "O zaman kapsamlı bir yatırımdan söz ediyoruz." "Elbette, İki milyar dolarlık bir projeden söz ediyoruz. Yani Erbakan ve Demirel'den bugüne uygulanan Türkiye'deki en büyük projelerden bir tanesi ama savurganlık açısından da en büyük proje."

(SOLFASOL Kasım sayısında devam edecek.)

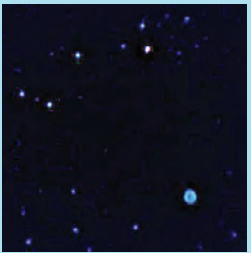
Kafanızı Kaldırın!

Özgür Cengiz

25.08.2012 İzlenimleri:

Hava Koşulları: Açık, sıcaklık 17 °C

Halka Bulutsusu (Ring Nebulae)- M57: Messier kataloğunda M57 olarak geçen halka bulutsusu, Çalgı (Lyra) takımıydı

Ring Nebulae, Ankara, Çankaya, 25.08.2012, 5" MCT, UHC-S filtre, 120 sn poz, iso 1600

görsel kadir parlaklığıyla benimki gibi küçük teleskoplarla bile izlenebilen nebula, amatör gökbilimciler için

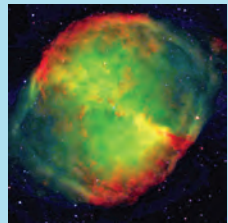
içerisinde izlenmeye değer bir gök cisimidir. Adı gibi halka şeklinde gözlenen bulutsu üzerinde Maksutov- Casagrain tipi 5 inçlik teleskobuma oldukça net bir gözlem yaptım. Elbette şehir ışıklarını bastırmak için darbant nebula filtresi kullandım.

Halka nebulası, patlayan bir kırmızı dev yıldızın kalıntısıdır aslında. 1,5 yay dakikası büyüklüğünde gözlenir. M57, dünyamızdan yaklaşık 2.300 ışık yılı uzaktadır. 8,8

Metro çukurlarına düşmemek için yerden kaldırmadığımız gözlerimizi, büyük insanlığın küçük dertleri ile bunalttığımız zihinlerimizi, karanlık evrenin sırları ve ifşaları ile aydınlatmak için kafanızı kaldırın. Gökyüzünde birşeyler oluyor. Özgür Cengiz, gözlemlerini aktarıyor. Aktarmaya devam edecek.

gökyüzünün incilerinden biridir.

Dumbbell Bulutsusu (Dumbbell Nebulae - M27) : Dünyamızdan 1.360 ışık yılı uzaklıktaki bu bulutsu, Charles Messier tarafından 1764 yılında keşfedilmiştir. Oldukça iyi

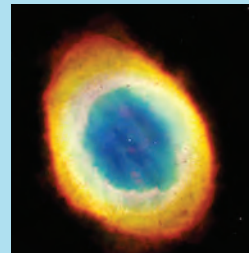

M-27 Dubblet Nebulae, NASA - Arşiv

bir görsel magnitudü olan (7,5 kadir) ve yaklaşık 8 yay dakikalık görsel büyüklüğü ile küçük teleskoplarla bile izlenebilen M-27 Dumbbell, kırmızı, yeşil, mavi renkleriyle ve sanki bir yanından bastırılmış bir küre görünümüyle teleskobun önüne geliverdi. Bana sorarsanız, yenmiş bir elma gibi duruyor! Tilcikik (Vulpecula) takımıyıldızına yakın konumdaki M-27, iyi bir darbant nebula filtresi ile size inanılmaz bir seyir keyfi verecektir.

Eylül ayında kaçırıklarınız

Eylül ayının bulutsuz günlerinde, küçük bir teleskopla, hatta çıplak gözle bile gökyüzünün bize sunduğu bazı sırları açığa çıkarabilirsiniz.

Ring Nebulae, ESO - Arşiv

Güneş sistemimizin gaz devlerinden biri olan Uranüs, 29 Eylül tarihinde gözlem için en uygun yerindeydi. En büyük teleskoplarla bile mavi bir nokta olarak izlenebilen Uranüs, bu tarihte Dünya'nın karşı konumundaydı

- 160P/Linear Kuyruklu Yıldızı, 14 Eylül tarihinde yere en yakın konumda bulunduğundan, karanlık alanlardan ve teleskop yardımıyla izlemek mümkündür

Jüpiter, ilki 08 Eylül, ikincisi 19 Eylül tarihlerinde olmak üzere 2 kez Ay tarafından örtüldü. Harika bir gökssel buluşma idi.

Herkese açık bir gökyüzü dileklerimizle.

1 Ulus Meydanı/ güvercinlerin meydanı. Kanatlılar, fareler ve böceklerden başka hayvan barınmaz oldu artık kentlerde. Ama güvercinler de, tembel mi tembel. Heykel de, kirli mi kirli. Atın kuyruğu da heybetli mi heybetli...

2 Yine de, iyi-kötü bir kent meydanı işte. Yaşamaya, soluk almaya çalışıyor. Sabah erken saatler. Esnaf, açılan okullara hazır. Meydan sakin.

3 Süpermarket inşaatından arta kalan Roma yoluna bakacaktık. Ama kalan minicik şerit de, neredeyse çöplük olmuş. Gerçi bir bakı alanı yapılmış, ama bakacak bir şey yok.

4 Biz de, yolun üzerinde durduğumuz halde, detayları kitaptan görüyoruz.

5 Roma yolu filan da yok. Sadece kurumuş otlar ve çöpler var. Ankara'nın Roma yoluna ihtiyacı da yok zaten. Olmasa da olur.

6 Valiliğin önündeki cam yüzeyden, aşağıya bakıyoruz. Bütün katmanlar, Cordus Maximus parçası ve diğer dönemler, altyapı, pişmiş kilden su kanalları... her şey cam altından görünüyor.

7 Ne yapalım? Bizans dönemine atlıyoruz. Ancak onu da orijinal yerinden taşıırken, tanburlarından birini kaybedivermişler. Ankara'da Bizans döneminin boyu, biraz daha kısalmış böylece.

8 Hacıbayram'a doğru merdivenler. Ama nereye doğru çıkıyor? Zaten saat kulesinin saati de çalışmıyor. Sanki herşey çökmeye-çürümeye terk edilmiş.

9 Girişi otoparkla tıkanmış medivenlerden çıkıyoruz meydana doğru. Kitapçının sergisiyle başlıyoruz meydan.

10 Hacıbayram'ın türbesinin yanından geçiyoruz.

11 Augustus'un vasiyeti her zamanki gibi güneşin altında, her türlü doğa koşuluna göğüs geriyor bin yıllardır. Ama daha kaç yıl dayanabilecek?

12 Biraz soluklanıyoruz gölgede, namaz saatini bekleyenlerle. Çaycı da, eksik olmasın, masalarını getirmiş dizmiş parka. Kamu yararına elbette.

13 Hiçbir Hacıbayram ziyareti, Güllahve'ye uğramadan olmaz. Dükkan bayağı yenilenmiş. Dış cepheden boya-badana...

14 Hiç birimiz bu güzel otelde tek bir gece bile kalmamışız. Merak ediyoruz. Tavan yüksekliği 5 metre olan odalar. İçerisi serin ve temiz. Ama sahibiyile mutlaka tekrar konuşacağız.

15 Avizecilerin yenilenmiş sokağından Hale doğru yöneliyoruz. Eski belediye binasının yanındaki çarşıdan geçiyoruz ve sonbaharın getirdiklerine bakıyoruz.

16 Asıl hedef Anafartalar İşhanı'nı gezmekti zaten. Çarşının seramikleri, Füreyya'nın fırınından çıkan bunca panel, her zaman çekicidir. Çarşıda, insanlar ve seramikler ve çarşı esnafı ve herkes, hep birlikte yaşamının yolunu bulmuşlar. Kimse kimseye karışmıyor.

17 İşhanındaki büyük panolar, pastel renkleri ve çocuksu formlarıyla, kayıtsızlığa alışmışlık içinde, kalabalığın yanında öylece duruyorlar.

18 Artık kebabçı zamanı geldi. Herkes çok aç. Nazım Usta, her zamanki gibi usta. Bizim masaya İbrahim bakıyor yine ve her zamanki gibi, sessiz ve ateş gibi süratli. Tek sorun, su artık cam şişelerde değil, pet şişelerde. Çocuk Esirgeme Kurumu'nun Kavack Suyu tesisleri bozulmuş.

19 En sonunda da halden geçiyoruz. Burası apayrı bir dünya. Palamutlar 2,5 liraya. Her yer balık dolu. Kedilere çiğ alıyoruz çiğerciden. Biraz da sebze, şu sonbahar meyveleri: Ayvalar, narlar derken, bir de kocaman topan ekmek, kimsenin elinde boş yer kalmıyor sonunda...

<http://oscarshotter.deviantart.com/gallery/12538010#/d2a4w61>

Yeni Başlayanlar İçin Ankara -II

*bu sabah söyleyecek çok sözüm vardı sana
dilimin ucuna bir bir dizdim kelimeleri
salınmak için rüzgarı bekleyen yaprak gibiydi her biri
sonra...*

*çelme taktı dudaklarım düşündüklerime
sustum*

*oysa bu sabah söyleyeceğim çok sözüm vardı sana
ey kent!*

şimdi söyle bana

yanlış anahtarla, doğru kapı açılır mı?

A. Şebnem Soysal Acar

Ankara Gari'nin kapısındaayım. Kente adım atmama ramak kalmış. Birkaç adım ötesine geçtim mi "yeni başlayan..." olacağım. Ardıma bakıyorum geldiğim yere doğru yol alan bir tren, dumanını tüttüre tüttüre bozkırın bilinmezine karışıyor. Belli belirsiz el sallıyorum, uğurluyorum bir bir vagonları. Ki ben artık buralıyım. Tren kayboluyor kendi yolunda. Etrafımdakiler bir yerlere yetişme telaşı içinde. "İnsanın ne yapacağını bilmesi ne güzel!" diye düşünmeden edemiyorum. Gelen ve giden trenler arasına sıkışmış gibiyim. Teklik duygusu sarınca zihnimi, başım öne düşüyor. Yaşantımı içine tikiştirdiğim valimize bakıyorum. Tüm hayatımı sıkıca elimde tutmuş, kentin girişi kapısında duruyorum. "Şuncacık kapalı bir kutucuğa kendimden, geldiğim yerden ne sığdırmış olabilirim ki?" diye hayıflanıyorum. "Yok yok buralar bana göre değil geri dönmeliyim" derken istasyon memuru ile gözgöze geliyorum. "Getirdiklerimle, burada bulduklarımı sahiden harmanlayabilecek miyim?" diye soruyorum ona. Beni duymuyor. Ayaklarım geri geri giderken, pat diye biri çarpıyor omzuma "Pardon hemşerim ya!" diyor önce. "Hemşerim..." dedi bana diye gülümsüyorum. Bu sefer çıkışveriyor "Neden yolun ortasında duruyorsun!..."

Ankara'dayım. Ankaralıyım. Neredeyse Kale'de dalgalanan bayrak kadar eskiyim burada. Ama hemen her gün yeni bir kente yeniden uyandığımı düşünüyorum. Yeni bir kent ve bilinmezlerle dolu bir yaşama merhaba diyorum. Bildiğim mekanlar bir bir kapanıyor ya da dekor değiştiriyor. En son Akman kapandı. Sadık okurlar Akman haberlerimizi anımsayacaktır. Sonra Flamingo pastanesi'nin dekoru değişti. 40 yıldır gittiğim pastane bana el oldu. Yediğim, içtiğim şeylerin tadı değişti. Kentin ana arterleri metro yapılamama çalışmaları nedeniyle kapatıldı. 40 yıldır gittiğim yolların olmayan alternatiflerinde kayboldum. Her gün kendi kentime yeniden uyanmanın yabancılığını üzerimden nasıl atacağım?

İki ayrı "yeni başlayan" öyküsü okudunuz. Hepsi hikaye deyip geçmeyin. İddia ediyorum biri sizsiniz. Yeni olmak ilgi çekici ve keyifli olabilir. Bir süreliğine bizi kentin karmaşasına karşı korur. Ancak kenti bir istasyon gibi kullanmayı, içinde nefes alacak o vakit mürekkep kokusu çoktan kaçmış Solfasol'ler bize yardımcı olabilir.

Hamamönü, Hacıbayram dosyaları "muhafazar makyajla biçimlendirilen, ama hala kendi özünü koruyan kentin arka sokaklarını içinde barındırmaya devam ediyor" diye sesleniyor size.

Şehrin sessiz tanıkları heykeller hala yerlerinde. Gördünüz mü?

Çiçek isimli apartmanlar, hep aynı harfle başlayan sokak isimleri olan mahalleler... Solfasol'ün cumartesi gezilerine gelenler görebilir.

Belki nostalji, belki modernizme direnme ama kentin ortasında bir bostan bile var.

Sahiden kentin altını üstüne getirmişiz. Pasajlar! Ne nerede var biliyor musunuz? Gizli saklı, pahalı, ucuz...

İn cin top oynasın size ne! Şehrin perili köşkerinin haritası elinizde.

Doğrudur herkes gibi biz de kentin artılarını yazıyoruz. Bardağa dolu tarafından bakıyoruz. Yoksa gri şehirde uzuncadır göç almamış bir yüreğe benzeyen Eylül nasıl yaşanır? İşte her Eylül olduğu gibi bu sarı yaz da da elinizde "Yeni Başlayanlar İçin Ankara..." Keyifli okumalar.

Kumrular Caddesi

Murat Sevinç

1990'ların başıydı. Kumrular'daki ağaçları budamışlardı, tam ortalarından keserek. Geçen gün baktım o güzelim ağaçlar yine kapatmış gökyüzünü. Çok yıl yaşadık demek ki Ankara'da. Bir yılbaşı akşamında, on beş metre karelik bir odada, birbirini seven insanlar eğlenmiş ve sabaha karşı yürümek istemişti. Yaklaşık yirmi yıl sonra yine büyümüş olacak ağaçların ortadan budandığını görünce, üzülmuşlerdi. Şimdi onlar, orta yaşlı, iş gücü sahibi insanlar. Ağaçlar yeniden filizlenip gökyüzünü kaplarken, mezun oldular, aşık oldular, evlendiler, boşandılar, işsiz kaldılar. Ağaçlar gökyüzünü örttüğünde, hepsi bir yerlerde ama yine arkadaşlar. Seviyorlar birbirlerini. Yalnızca bir iki kişiyi, bir kez daha görmediler. Onlar, Kumrular ağaçlarının yine ve yeniden büyümesini beklemeden ayrıldılar Ankara'dan.

1990'ların ortasıydı. İngiltere'de, Londra'da, bir lokantanın duvarları lekeli ve yemek kokulu soyunma odasında iki insan sohbet ediyordu. Biri garson, diğeri müzisyen. Keman çalıyordu müzisyen olanı. Sarı sakalı, dökülmekte olan uzun, arkadan bağlı saç ve sigaradan sararmış parmaklarıyla. İyi bir adamdı. Ankara'da okuyup gitmişti Londra'ya. Gündüz marangozluk, akşam müzisyenlik yapıyordu kirasını ödeyebilmek için. On yılı geçmiş, geleli Londra'ya. Dönmemiş bir daha. Kimsesi kalmadığını, arkadaşlarından koptuğunu, Londra'ya alıştığını anlattı garsona. Garson, Ankara'dan söz etti. Necatibey'den ve onu Güvenpark'a bağlayan, kütüphane, okul ve Kaymakamlık olan o güzelim caddeden. Ortak noktaları Ankara ve Kumrular idi. Müzisyen'in gözleri doldu caddenin adını duyunca. Ağlamaya başladı. Garson orada, ilk kez, Kumrular'dan söz etmenin ve gökyüzünü örten ağaç dallarının, gözyaşı olabileceğini fark etti. "Özlem böyle bir şey herhalde." diye geçirdi içinden. Bazen koku, bazen isim, bazen mekân oluyordu, özlemenin adı.

1990'ların ortasıydı. Öğrenci, mezun oluyordu artık. Arada bir Kumrular'ın Necatibey köşesini döner ve oradaki sinemaya giderdi. O yıllarda Ankara caddelerinde sinemalar vardı. Yalnız giderdi, arkadaşlarıyla giderdi, sevdiğiyle giderdi. Sonra, sevdiğiyle Kumrular'da yürürdü. Elini tutardı, gökyüzünü örten güzelim ağaçların altında. Hemen ortasından başlayan küçük lokantalara oturup bir şeyler yerlerdi. Yerken tartışırlardı, kavga da ederlerdi. O zamanlar sevgiliyle cebelleşme ve bunu marifet bilme zamanlarıydı. Bazen Kumrular'ın sonunda, Kızılay'a yaklaşan yerindeki kuruyemişçilerden bir şeyler alırdı, alırlardı. O kuruyemişçiler, saat satan dükkânların hemen yanındaydı. Saat satan dükkânlar, mezun olacak öğrenciye İstanbul'u ve galiba en çok Sirkeci'yi hatırlatırdı. Kumrular'ın o noktası da en az Sirkeci kadar kalabalık ve güzeldi. Hele kar yağıyorsa daha da güzel görünüyorlardı, vitrinindeki göz alıcı saatleriyle. Küçük, ışıltılı, orta halli dükkânlar. Yine de kuruyemişçilerin, vitrinsiz ve caddeye bakan, davetkâr halleri daha güzeldi ama. Hele kavranan leblebinin kokusuyla, akşamın loşu birleşince, daha da baştan çıkarıcıydı. Bir de çalışanlar var elbet, neden bilinmez hep iyi insan gibi görünürdü oralarda çalışanlar; postacılar, kasiyerler, bekçiler gibi. Meslekten herhalde. Tabii Kaymakamlık binasının yanında açılıp öğrenci ve arkadaşlarının karnını çok doyurmuş olan "mercimekçiyi" unutmamak gerek. Mercimek çorba, mercimek köfte, mercimek börek, mercimek baklava! Bir ara mercimek stokunu tüketmeye çalışıyordu necip devlet. Faydası bize oldu. Yolun sonuna gelindiğinde öğrenci, sevdiğini dolmuşa uğurlar ve eve dönerdi. Kumrular'ı boydan boya bir daha yürüyerek.

2000'lerin başıydı. Öğrenci mezun oldu, büyüdü, iş gücü sahibi oldu. Orada oturmuyordu ama sık sık gidip Kumrular'da yürürdü. Anısı vardı, ağaçları özliyordu. Aynı Tunalı gibi, Kumrular da Ankara'yı özetliyordu aslında ve iş gücü sahibi adam Ankara'nın özetlenmiş halini de seviyordu.

2010'ların başıydı. İş gücü sahibi adamın en sevdiği, anılarını biriktirdiği Kumrular'da, çok sevdiği kuruyemişçi ve saatçilerin tam önünde bir bomba patladı. Günahsız insanlar öldü. Günahsız kuruyemişçi çırağı öldü. Günahsız yoldan geçen öldü. Karşı okuldaki günahsız çocuklar korktu. Paramparça oldu günahsız insanlar. Bombayı patlatan, bunun adını "mücadele" koyuyordu herhalde. Bombanın patladığı yerdeki günahsız ağaç karardı. Temizledi bir gecede, hiçbir şeye boyun eğmemeye yeminli, kararlı devlet. İki gün sonra, iş gücü sahibi, yine gitti Kumrular'a. Boydan boya yürürdü. Yine güzeldi. Ama ağaç kararmış, günahsızlar parçalanmıştı. Tam kuruyemişçi ve saatçilerin önünden geçerken, İstanbul'da, Osmanbey yolundaki Agos'un önünde yürürken ve kan lekesi henüz tam çıkarılamamışken hissettiğini hissetti. Ne hissettiğini bilemedi. Hissi, buydu.

Kumrular güzeldir. Başka caddeler de güzeldir. Hepsinde, öğrencilerin, aşıkaların, kavgacıların, gürültücülerin, sarhoşların, mutlu, sevinçli ve üzgünlerin, göçüp gitmişlerin anısı vardır. Her taşında, her küçük çukurunda, her su birikintisinde, her yerinden oynamış kaldırım taşında, her kuruyemişçi, lokanta, eczane ve saatçisinde. Yeni anıları bekliyorlar. Siz de gidin yürüyün ki yalnız hissetmesin kendisini; Kumrular, Tunalı, Esat yokuşu, Ayrancı, Hacıbayram, Çıkrıkçılar...

Sakarya

Çiğdem Özcan - Gökçe Yıldırım

Öyle bir cadde düşünün ki balık ve baharat kokularının çiçek kokularına, çiçek kokularının döner, köfte kokularına karıştığı, esnafın müşteriye seslenmesinin az ötede horon tepen ya da eylem yapan insanların bağırsırlarına bütünleştiği... Hayatın bir telaş içinde veya daha durağan akıp gittiği, her çeşit kimliği, sesi, hüznü ve eğlenceyi bulabileceğiniz bir cadde Sakarya Caddesi.

Sabahın ilk saatlerinde başlayan yoğunluk gün boyu devam eder bu caddede. Burada sabah; güneşin doğuşundan ziyade, balıkçıların ve esnafın tezgahlarını açmalarıyla, saat 06:00'da ilk metronun oluşturduğu yaya trafiğiyle başlar. Caddede kimisini hızlı adımlarla işe yetişmeye çalışırken, kimisini ise bir pastanede ağır ağır kahvaltısını yaparken bulabilirsiniz. Yine günün ilk saatlerinde, pastanelerde dershaneye girmeden

önce kahvaltısı yapan öğrencileri, civarda bulunan muayenehanelerini, ofislerini ve dükkanlarını açacak olan iş sahiplerinin koşuşturmasını görürsünüz. Aslında belirli bir düzenin olmadığı bir caddedir Sakarya. 24 saat açık olan çiçekçileriyle, sabaha kadar açık olan bazı barları ve meyhaneleriyle Sakarya her kesimden insanın rahatlıkla kullanabileceği bir sokaktır. Bu yüzden belli bir rutini yoktur Sakarya'nın. Caddeyi haftanın değişen günlerinde ve saatlerinde farklı insanlar, geçiş bölgesi ya da duraklama noktası olarak kullanıp durur. Fakat bu karmaşada tezgahlarını her sabah 7 de açan balıkçılar, işe her gün aynı yoldan giden yayalar ve diğer fark edilmeyen aktörler kendi rutinlerini yaşarlar.

Gün içinde yoğunluk çok da değişmez Sakarya'da, ama kalabalıkların kullanımları farklılaşır. Sabah geçiş bölgesi olmasının yarattığı karmaşanın ardından öğlenleri dükkanlar yemek yemek isteyenlerle dolup taşar. Ankara'nın hem odak noktasıdır hem de geçip gitme koridorudur. Geçip giderken de kimi duraklayıp bir çiçek alır, kimi bir vitrin bakar veya bir turşu suyu tadar yılların emekçisi Hüsmen Ağa turşucusundan... Sıra sıra dizilmiş dört farklı balıkçı dükkanı arasında kalmış Hüsmen Ağa, 1967 yılından beri kendini gösterebilmiş ve yıllarca ayakta durabilmiştir. Öğle saatlerinde öğrenciler çıkar dershanelerden, kadınlar ucuzcu ve küçük dükkanları (ayakkabıcı, çantacı, tekstil, takı-tokacı, telefon borsaları, oyuncakçı, "1 milyoncu") doldurmaya başlar, memurlar,

çalışanlar restoranları ve kafeleri kalabalıklaştırır.

İşten çıkan ve eve giderken alışverişini yapmak için buraya uğrayan insanlarla akşam saatlerinde ise hareket ve karmaşa yine devam eder. Günümüzde ev ihtiyaçlarının çoğunlukla alışveriş merkezlerinde tek seferde toplu halde yapan çoğu kimsenin aksine, her akşam tek bir fileyle günlük alışverişini yapmayı tercih eden insanlara rastlayabilirsiniz burada.

Ankara'nın kurak gecelerinde ise, hareketin kafe, bar, lokanta ve meyhane gibi mekanlara doğru kaymasıyla duraklamaya başlar Sakarya... Rock ve türkü barlarıyla, diskolarıyla, lokantalarıyla özellikle hafta sonları gencin yaşının, kadının erkeğin eğlence yeridir. Çiftlere, arkadaş gruplarına, yalnızlara, evsizlere, dilencilere, yaşlılara herkese ait bir yerdir bu cadde.

Yeşil parkasıyla herkesin aşına olduğu bir evsizi vardır Sakarya'nın. Yıllardan beri Sakarya sokaklarını aşındıran bu "kentli" diğer aktörler tarafından benimsenmiş, Sakarya'nın kalıcı bir unsuru olmuştur artık.

Her kesimin mutlaka bir şeyler bulduğu; anılar, heyecanlar, hüznü bırakıp gittiği fakat sonra illa ki tekrar dönüp yeniden yaşadığı, bazen ise sadece izlediği caddedir.

Gece gündüz aynı yoğunluğunu koruyan Sakarya kentlinin gece feneridir. Sabahın ilk saatlerine kadar (05:00) eğlenilebilen ve bu erken saatlere kadar "Eskiye", "Nefes" ve "Passage" gibi

mekanların önünde bekleyen taksicilerin bulunduğu, hatta sarhoşların eve dönerken çiçekçilerden bu saatlerde çiçek aldığı bir yerdir.

SOSYAL BİR DİRENİŞ MEKANI OLARAK SAKARYA

Direnişçilerin, dayanışmacıların da caddesidir Sakarya. "İnternetime Dokunma", "Transfobik Nefret", "1 Mayıs Kutlamaları" yapılan bazı eylemlere, grevlere örnektir. "Tekel İşçileri Direnişi" kapsamında tekel işçilerine ev sahipliği yapmasıyla da aslında herkesin evi olmuştur. Bir Ankara dizisi olan Behzat Ç.'nin canlı sahnelerindedir. Öyle ki dizinin yayından kaldırılması yönünde haberler çıktığında, bir kaç Pazar üst üste onlarca kişi diziyi Sakarya Caddesi'nde dev ekrandan seyrederek, banklardan, dükkanların merdivenlerinden destek vermiştir Behzat Amir'e.

SAKARYA' DA SINIRLAR

Geçen zaman, değişen faktörler de bugün etkisini hissettiriyor Sakarya üzerinde. Eskiden daha özgür olan caddede bugün sınırlar daha belirgin hale gelmiş. Daha önce sokaklarda içki içmenin yasak olmadığı, restoranların, barların sokaklara masalarını atabildikleri ve böylece sokakla, insanların daha iç-içe olabildiği Sakarya caddesinde bugün mekanların içine kapandığını görüyoruz. Eskiden sadece geçirgen tentelerle belirli sınırların, bugün çitlerle ve bitkilerle daha keskinleştirildiğini, böylece mekanların Sakarya'dan daha fazla soyutlandığını gözlemliyoruz. Bunun sonucunda kullanıcılar mekanlara Sakarya'da olduğu için değil de, "Mekan" bu caddede olduğu için gelmeye, caddenin önemi azalmaya, kimliği yitmeye başladı. Öyle ki belki de bugün hala burada direnen eski mekanlar da -örneğin N.e.t. Piknik- bu değişime ayak uydurmak zorunda kalarak ve sınırlarını belirleyerek varlıklarını sürdürüyorlar.

SAKARYA' DA ÇATLAK VAR

Sakarya Caddesi'nde 1980'de açıldığından

beri heybetli bir yapı olarak yer alan SSK İşhanı bugünkü boş, kullanılmayan hali ile sadece Sakarya'da değil, Kızılay'da da bir çatlak oluşturuyor. Eskiden içinde bulundurduğu fonksiyonlarla (cami, otopark, umumi tuvalet, rock bar, türkü bar, pavyon, mandıra, sakatatçı, ofisler) aktif rol oynayan, bu fonksiyonların getirdiği yoğunlukla Sakarya'nın önemli düğüm noktası haline gelen SSK İşhanı bugün boş ve kullanılmayan bir yapı halinde kaderini bekliyor. Üstüne düşünülen çeşitli projelerden dolayı paylaşılabilir hale gelen boş işhanı hala gezimini sürdürmekte. Hatta çeşitli reklam panolarıyla çevrelenerek içinde bulunduğu belirsizlik sanki kentliden, kullanıcıdan gizlenmeye çalışılıyor.

Engellilerin gözünden Sakarya'ya baktığımız zaman ise cadde tamamıyla bir çatlak. Bozuk kaldırımlarıyla, kazılan çukurlarla ve körler için özel döşeme farklılıklarının olmamasıyla bu çatlak hissedilir. Bu alan, araç trafiğine kapalı olmasına rağmen sadece engelliler için değil herkes için yaşamı güçleştirmektedir.

Uzun süre inşaatı süren binalar ve kullanılmayan dükkanlar hem görüntü kirliliği oluşturup hem de caddenin kalitesini olumsuz etkiliyor. Ayrıca bu fiziksel çatlakların dışında hissedilen bir çatlak da caddede biriken çöplerin yaydığı kokular. Buna bir çözüm arayışı olarak Bayındır Sokak'la Sakarya Caddesi'nin kesişiminde bulunan meydana büyük çöp konteynerları konulmuş fakat bu da hem meydan kullanımı açısından hem de estetik açıdan yeni bir çatlak oluşturmuştur.

GÖRÜNMEYEN YÜZ/ KATMANLAR

Yoğunluğuna rağmen toplumda azınlığı oluşturanların da yer bulabileceği bir mekandır Sakarya Caddesi ve buraya uzaktan bakanların kolay fark edemeyeceği katmanları vardır. Onu özgün kılan, farklılaştıran, ve birçok kesimin kesişme noktası haline gelmesini sağlayan, çevreyi, insanları, değişimi ve en önemlisi kenti daha iyi algılatan katmanlar. Bunu da bodrum, zemin kat, üst kat ve mekanların farklı kullanıcıları hep beraber kurgularlar. Sakarya'nın fiziksel katmanlarını incelediğimizde bazı mekanların alt katlarının ve yine bazı binaların üst katlarının farklı fonksiyonlar taşıdığını söyleyebiliriz. Ankara geneline bakınca çok fazla göz önünde olmayan, bu durumu günlük döngüye paralel olarak fiziksel katmanlarda ortaya çıkan farklı kullanımlar ve çeşitlenen sosyal katmanlar ile sağlar. Bu katmanlarda gündüz-gece, yaz-kış, hafta-içi- haftasonu farklı kullanıcılarla rastlayabiliriz. Türkü dinlemeye gelenler, lgbt bireyler, engelliler bugün tercihlerine göre bu katmanlarda yer bulabiliyorlar, isterlerse de beraber durabiliyorlar. Bu sayede Sakarya çeşitliliğini, herkese ait olma durumunu doğruluyor ve tecrübe ettiriyor.

Haziran/
Beypazarı ve yöresi festivali, (eski Tarihi Evler El Sanatları Havuç ve Güveç Festivali)/(13.) / 8-10 Haziran 2012/ Beypazarı, Uçurtma Şenliği/ 23 Nisan Haftası/ Beypazarı, Yalınçam Köyü, Sakarya Geçilmez Direnişi Anıtı Anma Töreni/ 19 Eylül/ Bilkent Tiyatro Günleri afiş/04-10 Haziran 2012/ Bilkent Üniv. Sinema Festivali Sinefest/(12.)/27 May - 06 Haz 2011/ Büyük Ankara Festivali (Beşinci) Ankara Bel. /22 Haz- 1 Temm 2012/ CSO gelenekselleşmiş yılbaşı

If Ankara/Şubat 2013/
12 Eylül Utanç Müzesi Sergisi/ Eylül 2012/ Gün/-anma
8 Mart Dünya Kadınlar Günü ve Gece Yürüyüşü/ 8 Mart 2013/ Gün
Altındağ Bldy. Ankara Kale Festivali Fotoğraflar / (4.) / En son: 04-06 Haziran 2010/ Altındağ Bldy, Aşıklar Festivali/ Ağustos/ Altındağ Bldy. Geleneksel Hacı Bayram Veli'yi Anma Günü Etkinlikleri/ 10-15 Haziran Anadolu Film Festivali

konseri/Aralık sonu/
Çamlıdere, Aluçdağı Festivali/Temmuz/ Çamlıdere, Halk Şenliği/Eylül/ Çankaya Bel. Açık Perdeler Festivali/Haziran 1-4. Haftası/- Tiyatro Çankaya Bel, (Açık hava) Film Festivali/Temmuz/ Çankaya Bel. Çizgi Film Şenlikleri/Şubat 2. Haftası/ Çankaya Bldy. Belgesel Film

cermodern

SİYAH REYAZ

Festivali/ 21-22-23 Eylül 2012/ Etimesgut Bldy. Uluslararası Anadolu Günleri Kültür ve Sanat Festivali (9.) / 7-17 Eylül 2012/ Gazi Üniversitesi Bahar Şenlikleri/ Mayıs 2013/ Gezici Festival (düzenleyen Ankara Sinema Derneği) 17. Festival/ (18.) / 30 Kasım-16 Aralık 2012/ Gölbaşı Uluslararası Göller, Andezit Taşı ve Sevgi Çiçeği Şenliği (eski Geleneksel Göller

00 Nisan 2013/Yöre festivali Güdül, Kiraz Festivali/ Haziran Güdül, Sorgun Yayla Şenlikleri/ Haziran/ Yöre-hasat Hacettepe Üniversitesi Bahar Şenliği/ 00 Mayıs 2013/ Öğrenci-şenlik Haymana, Uluslararası Kaplıca

VII. ULUSLARARASI İSÇİ FİLMLERİ FESTİVALİ 1-7 MAYIS 2012

HEPİMİZ SÜPHELİYİZ

Festivali) / 22-23-24 Haziran 2012/ Gölbaşı, Resim- Müzik-Tiyatro ve Kültür Şenlikleri/ 28 May- 12 Haziran/ Kültür ve Sanat Güdül, Üzüm Festivali/ Ekim/ Yöre- hasat Güdül, Ankara Keçisi Festivali/

okurlarla buluşacak ablem ve fotoğraflar/ 1-6 Ekim 2012/ Kalecik, Birlik ve Beraberlik Yaz Şenliği/ 27 Haziran/ Kalecik, Uluslararası Kalecik Karası Üzüm Festivali/(7.) / 17-18 Eyl 2012/ Ykarapürçek, Yağlı Güreş ve Müzik Etkinlikleri/ 27 Eylül/ KAR- DER Ankara Yayla Şenliği afiş/ (15.) / 23-24 Haziran 2012/Spor

ODTÜ 13. SANAT FESTİVALİ METU 13. ART FESTİVALİ

Kazan, Tahsin Eriş Cirit Oyunları/ Ağustos 3. Haftası/ Kazan, Türk Kadınına Seçme ve Seçilme Hakkının Verilmesi-Sat Kadını Anma Etkinlikleri/ 05 Aralık/ Kazan, Kavun Şenliği/ Ağustos 3. Haftası/ Keçiören Bldy. Hacı Bektaş- i Veli Anma Toplantısı/ 18 Ağustos/

15. ULUSLARARASI ANKARA KADIN FİLM FESTİVALİ

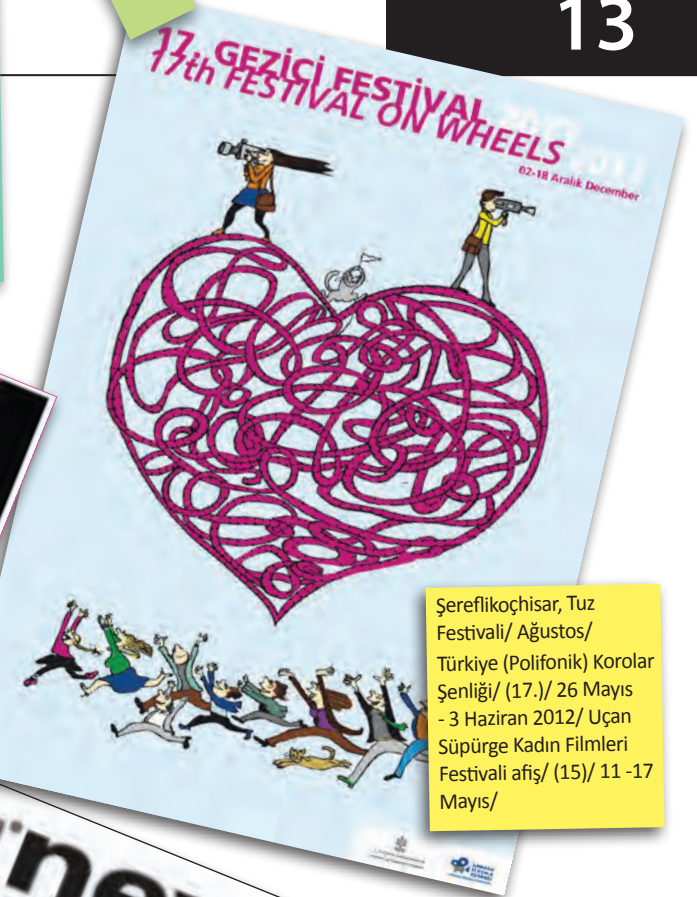
ematek)
kara Dragon
tivali/9-10 Haziran
12/ Ankara Öykü
nleri/(12.)/10-14
at 2012/
kara Shopping Fest
opping Fest 8 Haz- 1

SOLFASOL Ankara Resmi Gazetesi Ekim 2012

17. Uluslararası
ankara
tiyatro
festivali
17th international ankara theatre festival
16 - 26 Kasım 2012
yapınlarla bir dünyaya için sanat

Tem 2012/
Ankara Şarap Festivali/(2.)/25,26-27 Kasım
2011/ Ankara Üniversitesi Tiyatro Festivali
/ (3.)/28 Nis-6 May/ Atılım Üniversitesi
Ankara Kültür ve Sanat Festivali/ (1.)/18-
22 Eylül 2012 Ayaş, Domates Festivali/28
Ağustos/ Ayaş, Dut- Tarihi evler ve El
Sanatları Festivali/25- 26 Haziran / Bala,
Kültür ve Hasat Festivali/26 Haziran/
Başkent Şarap ve Peynir Festivali / / 03-
05 Aralık 2012 / Başkent Üniversitesi
Bahar Şenlikleri/ Mayıs 2013/ Beypazarı
Karaşar Belediyesi, Eğriova Yayla Festivali/

Şereflikoçhisar, Tuz
Festivali/ Ağustos/
Türkiye (Polifonik) Korolar
Şenliği/ (17.)/ 26 Mayıs
- 3 Haziran 2012/ Uçan
Süpürge Kadın Filmleri
Festivali afiş/ (15)/ 11 -17
Mayıs/

Uluslararası 2. El Film
Festivali/ (6.)/ 28 Şubat-4
Mart 2012/ Uluslararası
23 Nisan Çocuk Şenliği/ 23
Nisan/ Karikatür Festivali
(18.)/ 20-23 Nisan 2012/
Uluslararası Ankara Caz
Festivali afiş/ (15.)/ 2 Şubat-
25 Şubat 2012/

ODTÜ Tiyatro Şenliği (kalitesiz bir
amblem)/ (12.) veya (35.)/ Nisan-
Mayıs 2013/ ODTÜ Uluslararası
Bahar Şenliği/ (27.) 00 Mayıs 2013/
Pembe Hayat Kuir Fest/ (1.)/
17 Kasım 2012/Polatlı, Sakarya
Kutlamaları ve Gordion Şenlikleri/
13 - 18 Eylül/ Sincan Yenikent,
Kavun Festivali/ Eylül 1. Haftası/
Şereflikoçhisar Gülhüyük, Kültür ve
Dayanışma Festivali,/ 13 Ağustos/ Y

Günleri/ Eylül 1-4. Haftası/
Çankaya Bldy. Mizah Festivali/ 7-10
Haziran 2012/ Çankaya Bldy. Tek Kişilik
Oyunlar Festivali/ 22 - 26 Mart 2012/
Çankaya Bldy. 29 Nisan Dans Günü,/29
Nisan/ Çubuk, Uluslararası Çubuk Turşu
ve Kültür Festivali afiş ve fotoğraflar/ (7.)/
15-18 Eylül 2012/ Dağ Filmleri Festivali
(belgesel film) / (7.)/ 20-23 Mart 2013/
Denizler Anması/6 Mayıs 2013/
Efes Blues Festival/ (23)/23 Kasım 2012/
Elmadağ, Bayram Aracı Şenlikleri ve Tirit

29th INTERNATIONAL
ANKARA MUSIC FESTIVAL
05-28 APRIL 2012
INTERNATIONAL
29 ANKARA
MUSIC
FESTIVAL
05-28 April 2012

6. ETHOS ANKARA
ULUSLARARASI İNTERNATİO
TIYATRO THEATRE
FESTİVALİ FESTIV
enlendirmek, sokakları sanat sokağına dönüştürmek için... To justify stages, to make
streets to art spaces.

TIYATRO GÖNLERİ 20
BİLKENT
04- 10 HAZİRAN 2012
YER: BİLKENT ÜNİVERSİTESİ MÜZİK VE SAHNE SANATLARI FAKÜLTESİ TIYATRO SALONU

Bacım Sultanı Anma Töreni/ Eylül /
Nallıhan Hoşbebe, Hidrellez Şenliği/
Mayıs 4. Haftası/ Nallıhan, Hüseyin
Gazi Kültür Şenliği/ Eylül 1. Haftası/
Nallıhan, Taptuk Emre'yi Anma
Töreni/ Ağustos/ ODTÜ Jonglörük
Festivali/ (3.)/ Nisan-Mayıs 2013/
ODTÜ Sanat Festivali/ (13.)/ 23
Mart-22 Nisan 2012/

Festivali ve Kültür Şenlikleri/
Haziran/ Yöre festivali
Hırkatepe Köyü Gazi
Gündüzalp' i Anma ve Hacet
Şoleni/ Haziran / Yöre-
anma
İstanbul Tanpınar Edebiyat
Festivali (İTEF), (4.) İstanbul,
Ankara, İzmir ve Hatay'da

**ÇANKAYA
MİZAH
Festivali**

7. ULUSLARARASI KALECİK KARASI
KÜLTÜR VE TURİZM FESTİVALİ
7. INTERNATIONAL KALECİK KARASI
CULTURE AND TOURISM FESTIVAL
17-18 Eylül 2012
Kalecik/ANKARA

**5. YIL
ANKI
ROCK
FEST
2012**
21. 22. 23 EYLÜL
ÇANKAYA BELEDİYESİ - ÇANSERA TESİSLERİ

ARARASI
ÜPÜRGE
FİLMLERİ
ESTİVALİ
15th FLYING BROOM
INTERNATIONAL
WOMEN'S FILM
FESTIVAL
10-17.05.2012
15 yıldır sinema kadının yanında.
ema stands by women for 15 years.

8-9-1
HAZİRAN
13. ULUSLARARASI
BEYPAZARI
VE YÖRESİ FESTİVALİ
Soğuksu Festivali, Soğuksu Milli
Parkı/ Ağustos/
Kutludüğün Belediyesi Mamak,
Kutludüğün Gözleme, Ayranc
Kültür ve Sanat Festivali/
Haziran Mamak Bldy. Hidrellez
Şenliği/ 08 - 09 Mayıs/
Matematik Günleri/ (7.) / 31
Mayıs-1 Haziran 2012/ Mülkiye

Ankara Sokaklarından -1

Fethi Yıldırım

Üç yıldır sürdürdüğüm klişeyi bozacak değilim elbette: Öncelikle merhaba.

Bundan böyle, Ankara sokaklarında fink atan kedilerin pati izleri – Tabii belirtmekte fayda var, bu pati bana pati, belki acur bir okuyucum için o gördüğüm şey kedi değil bir üstgeçittir, kim bilir. – sadece bilgisayarındaki “yeni Microsoft Word belgesi”ne değil, “Solfasol”e de iz bırakacak. Yani sevgili okuyucu, bundan böyle Solfasol, biraz daha Ankara kokacak, biraz daha otobüs bekleyecek Meşrutiyet’te, belki bir bira daha içecek Konur’da, yetişmesi gereken bir yer olmayacak zira. **“Ankara..”** diyecek, **“..tam anlamıyla bozkır, adeta bir step, burada yaz tatili mi geçer allasen, Tanrım inanamıyorum, zaten yaz okuluna kalmış bir öğrenci yahut yaz-kış uslu kentliyi oynaması gereken bir memur haricinde kim solur ki Temmuz ayında, Ankara’da?..”**

Kıscası, “Solfasol” bundan böyle Ankara’nın dolmuş şoförlerini, seymen kedilerini, elektro bağlama kokan radyo istasyonlarını daha çok sevecek, daha bir sahiplenecek. Tabii bütün bunlar cereyan ederken, oğluna/kızına muhteşem derecede değer veren, ancak evladının karnesindeki 4'lere, 3'lere sinirlenen idealist bir anne gibi, “yalancıktan” azarlayacak çocuğunu bazen. (Okuyucuya ilk uyarı : Bu metindeki anne/evlat örnekleme, Ankara ve Melih Gökçek’in **“baba oğul kutsal ruh”** ilişkisine benzetilmemelidir. Zira, “baba oğul kutsal ruh” hadisesi bambaşka bir hadisedir, daha sonraki yazılarımda itinayla değineceğim bir konudur.)

Ankara’da “sanatsevici” olmak

Şayet Ankara’da öğrenciyseniz ve üstgeçitlerin gri hakimiyeti size “modern insanın yalnızlığı”nı çağırıyor, sinema/müzik/edebiyat/pantomim/teyatro beşlisinden en az ikisini ilgileniyor ve bu branşlarla ilgili etkinliklere katılmakla kalmayıp etkinlik afişlerini evinizin/yurt odanızın duvarlarına asıyorsanız, şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki siz Ankara’da yaşam savaşı veren bir “sanatsevici”siniz (**bkz. Şekil-A**). Elbette şu noktada bazı okurlar sinirlenip, bana “sanatsevici kelimesindeki alaycı üslup hiç de takdir edilesi değil, sanatla ilgilenmek “sanatsevici”lik miymiş, daha neler, sahi, bu adam ne saçmalıyor” tarzı cümlelerle kızabilirler ancak şunu da belirtmeliyim ki, “sanatsevici” kelimesini alaycı, muzip nedenlerle kullanmıyorum. Sırf bir kelimedenden ötürü aramız bozulmasın diye, “alternatif tanım listesi” hazırladım sevgili okur, işte o liste :

Sanatsever

Sanatdüşkün

Sanattançoksanatçısever

Edipcansever

Ankara’da sanatseverlerin/sanatseviciilerin ortaklaştığı birçok nokta vardır. Bu ay sizler için bu ortak noktaların ikisini incelemek istedim. Eksik kalan noktalar illa ki olacaktır, ancak aklımda yer eden noktaları şu şekilde sıralayabiliriz:

1-) “AŞTİ Romantizmi” : Bilindiği üzere AŞTİ, Ankara’nın biricik terminali olmakla ünlüdür ve biricik terminalimizin sınırları dahilindeyken uymamız gereken örfi kurallar vardır:Çiğirtkanlara itibar etmemek, otobüs kalkmadan üç, bilemedin beş dakika önce uğurlamaya gelen yakınlarımıza telaş etmemeleri gerektiğini, otobüsün henüz kalkmayacağını, zaten AŞTİ’de kuralların böyle işlediğini, kalkma vakti gelmiş otobüs şoförlerinin (Kalkma vakti gelmiş bir otobüs şoförü düşünün, otobüs değil. Bunu düşünmek, bir sonraki durakta inmesi gereken herhangi bir kişinin “inecek var!” yerine “duracak var!” demesinden farksızdır. Kelimeleri seviniz, onlarla itinayla oynayınız.) bir an önce yerlerini almaları gerektiğini, kurallara uymadıkları taktirde yasal işlemin başlatılacağını bildiren anonsun henüz duyulmadığını, bu nedenle rahat rahat sigara içebileceklerini söylemek gibi (AŞTİ konusunda çenem düşmemeli, zira bu konu üzerinde de sık sık duracağız.). Ankara sanatseviciileri/sanatseverleri için

“Bu bir Ankara hatırasıdır, Ankara işidir, yıllar önce delikanlılar, en hızlı zamanlarında, Kızılay’da, en hızlı anılarını Kızılay kaldırımlarına çakarken, boy boy, boydan boya delikanlılar, en hızlı durumlara başlamadan önce birbirimize şöyle bir bakıp e bu mendili icat edene ne ne

yağlıca yağ yağ
ya ya

ah gıdı gıdı meh meh”

Erkin Koray/ Ankara Sokakları

Şekil- A : Temsili "sanatsevici"

Bu diyalogun yaşandığı ay tahminimce hazirandır

(**bkz. “alttan dersi olmayan sanatsever”**) ve sanatseviciimiz Ankara’yı birkaç dakika içinde terk edecektir. O an ona her şey, gitarına vuran çocuk dahi tatlı gözükmektedir. O an Ankara en güzel şehir, AŞTİ en güzel terminal ve Ankara’daki ziraat bankaları dünyanın en tatlı ziraat bankalarıdır sanatseverimiz için. Hatta ve hatta, **“Keşke gitmeden Devlet Malzeme Ofisi’ni de görseydim, ay özlerim şimdi...”** romantizmine dahi girebilir, o an sanatseverimize verilebilecek en “naif” ceza, üç bölüm Behzat Ç. izlememesi olacaktır, bu kendisine iyi gelecektir. Bir de şu monoloğa göz atalım :

“ Ayh.. Geldik mi.. Saçlarım resmen “Kamil Koç” koktu, rezalet.. Bir de şu verdikleri kulaklık yok mu, hepsini kırasım geliyor. Yuh, yanımdaki de gelse benim koltukta uyusaydı barı, samimiyete gel... Be adam/kadın, hadi klimayı açtın, hatta benim t-shirtli olduğumu göre göre, bile bile açtın, neden kendine çevirmezsin klimanın yönünü... Neyse, muavin su dağıtımına başladı, uyuyor taklidi mi yapsam,hele hele...Yahu o değil de, boğazım eti cin ve üçü bir arada işgalinde, ooooooof yaa...”

Sanatseverimiz, memleketinden Ankara’ya dönmüştür artık. **“Devlet Malzeme Ofisi”**ni bir yana bırakalım, en tatlı, en kelebek, en şirin, en gülüçüklü, en komikli detaylar dahi kendisini mutlu etmeye yetmeyecektir. Çünkü hem Ankara hem de AŞTİ, Ankara’dan gitmek üzereyken güzelleşir, dönüşler hiçbir zaman gidişler kadar keyifli olmayacaktır; bu işin raconu kısaca bu şekilde özetlenebilir.

2-) “Deniz yok bir kere.. Ben denizsiz yapmam arkadaş...” :

- Ankara mı? Ah ah, sıkılmıyor musun ya?..

- Sorma.. Tam bir memur şehri ya, bozkırın ortasında. Bir kere gri, bilirsin, gri beni boğar.

- Acıyorum sana ya.

- Hiç sorma. Deniz desen o da yok, denizsiz şehir mantığa aykırı bir kere, şehir dediğin sulak yerde olur la. (“la” nidasını bu başlık içinde değerlendirirsem, muhteşem derecede önemli bir malzemeyi harcamış olurum, siz şimdilik “la” nidasının, bir kimlik olduğunu bilin, kafi.) Zaten Ankara’da daha fazla durmam, Tıp’a da devam edesim yok.

- Aa, planın ne?

- Bilmem, İstanbul olabilir.

- Bölüm?

- Leh Dili ve Edebiyatı.

Sanırım bu maddeyi daha fazla somutlaştırmaya gerek yok. Diyalogun hislerime yeteri oranda tercüman olduğuna inanıyorum.

Bu maddeler tahmin edebileceğiniz gibi uzaar gider. Örneğin, mutluluğu kelime oyunlarında arayanlar da vardır Ankara’da, (**bkz. “b-AŞK-ent”**).

Ve geldik yazının **“Güvenpark”** kısmına.. “Sürrealist” belediye başkanımız Gökçek’in (**bkz. Şekil-B**), adeta bir yönetmenmişçesine sanal reklamlar serpiştirdiği Ankara’dan şimdilik bu kadar. “The Police- Every Breathe You Take” eşliğinde, güzel günler, haftalar sizinle olsun, öperce.

Şekil-B : Gökçek, diğer sürrealistlerle.

“Ankaralılar Yeniden Kartpostal ile Buluştu

Ayhan Çelik

Bu bir dilek haberdur. Dilek-haber diye bir şey olur mu? Neden olmasın ki?

Her şeyden çok çabuk vazgeçiyoruz. Hızlı tüketiyoruz. Kartpostalın bizdeki öyküsü de öyle. Bir ecnebi geleneği olarak girdi yaşamımıza. Telefonun yaygınlaşmasıyla inişe geçti. Cep telefonu, e-posta, sosyal paylaşım platformu vb. derken mektupla birlikte hızla ve hepten çıktı yaşamımızdan. Artık arkadaşlarımızın, yakınlarımızın ev veya iş posta adreslerini bilmiyoruz. Tek bildiğimiz e-posta adresleri.

Kartpostalın başka ülkelerdeki durumu da çok iyi değil. Batı da direniyor hala. Yıllarca bayramlarda, yılbaşlarında sevdiğimizimize iyi dileklerimiz taşıyan, yaşadığımız kentlerden görüntüler getirip götüren kartpostalın bu direnişine destek olmak gerekmez mi? Bu bir vefa borcu değil mi?

Önümüzde bir bayram var. Ardından yılbaşı. Şimdiden arkadaşlarımıza ulaştık, posta adreslerini edinsek, kartpostalarla kutlasak onları... Çocuklarımızı, torunlarımızı

kartpostalarla tanıştırsak... Kolaylıkla yapabiliriz. Yapmalıyız. Solfasol bu işi kolaylaştırabilir. 5 veya 10 farklı Ankara kartpostalı hazırlayabilir. 500 set bastırabilir. Belki gelecek yıl binlerce set bastırırız. Belki postanelerimizin önünde tezgâhlar açarız yine. Bayram yerine çeviririz. Unicef ısrarla kart bastırıyor. Gündem Çocuk da katkı verebilir.

Yılbaşı demişken... Tüm okuyucularımız, Solfasol destekçileri sevdiğinizimize, yakınlarınıza Solfasol aboneliği hediye etse... Ne güzel olurdu!

Yeni Başlayanlar için: Bisikletle Ankara

Mert Renkmen

Diyelim ki bir bisikletseversiniz, Ankara'da bir üniversite kazandınız ve geldiniz. Veya illa bir genç olmanıza gerek yok, tayininiz Ankara'ya çıktı, buraya yerleştiniz. Öyleyse şimdiden kolay gelsin! Gözünüzü korkutmak gibi olmasın ama işiniz çok kolay değil. İhtiyacınız olacak birkaç şeyden bahsedelim, belki yardımcı olur:

Ankara içi toplu taşıma – Bisikletinizi metroyla taşıyabilirsiniz. Yazılı bir yasak yok, yalnızca yolculuk kuralları şöyle diyor: "25. İstasyonlarda ve araç içerisinde bisiklet, kay, paten ve benzeri araçların kullanılması ve bırakılması yasaktır. (Bebek arabaları hariç) (4. sınıf ceza)". Dolayısıyla bisikleti sürmediğiniz veya bırakmadığınız takdirde, girişte "Yasak, olmaz, olamaz." diyen güvenliğe "Yok öyle bir şey, hareket amirliğiyle gördüğüm, yasak değil." diyerek yolunuza devam edebilirsiniz. Denedik, %100 çalışıyor.

Tren için şu an bir şey diyemiyoruz, zira geçen sene Ağustos ayında 1 aylığına kapalı olacağı duyurulan banliyö hattı 1 yıldan uzun süredir kapalı çeşitli nedenlerle. Bırakın bisikletinizi, kendinizi dahi taşıyamıyorsunuz trenle. Ankara bir başka absürt şimdi.

Diğer toplu taşıma araçlarına bisikletinizi sokmanız olağan koşullarda mümkün değil.

Trafik – Raylı sistemi bu denli zayıf olan ve 5 milyon civarı bir nüfus taşıyan Ankara'da trafik doğal olarak durağan. Akmıyor, akmak bilmiyor. Hele ki bu yaz başlayan ve teoride 2013 sonunda hizmete açılacak olan yeni metro hatlarının inşaatı nedeniyle kapanan veya çöken, tehlike arz eden yollarla birlikte beterin beteri olmuş durumda. Dolayısıyla bisiklet aslında çok büyük bir avantaj bu akmayan trafiğin içinde yol almak için. Ancak yine de, şehrin içinden geçen 3 otobanla birlikte (Eskişehir Yolu – Samsun/Konya Yolu

– İstanbul Yolu) şehrin kıyısından dahi geçmeyen bisiklet yollarını düşününce, çok güvenli olduğunu da söylemek mümkün değil trafiğin. Ne yazık ki her sene Ankara yollarında ölümlerle sonuçlanan trafik kazalarına tanık oluyoruz, kelle koltukta yol alıyoruz. Bu başlık altında iyimser olabilecek bir tek şey söyleyebiliriz; son yıllarda Ankaralı araç sürücüleri bisikletlilere her geçen gün daha fazla alışıyor.

Turlar / Parkurlar – Ankara ve bisiklet ortaklığına dair güzel bir şeyler söyleyelim istiyoruz ancak bir türlü olmuyor.

Ne yazık ki gününbirlik turlar için de Ankara oldukça kısır. İlçelere gitmek isterseniz konaklamak neredeyse bir zorunluluk; Ayaş 60, Kızılcahamam 80, Beypazarı 100 km örneğin. Haftasonu Hasanoğlan'a, Güneşköy'e de gidebilirsiniz. Ancak Ankaralı bisikletsever büyük ölçüde Eymir, Ahlatlıbel ve Bayındır Barajı'na (Mavi Göl) mahkûm. Veya İ. Melih Gökçek'in bisiklet yasaklı parklarına pedallayabilirsiniz Eryaman'a, Gölbaşı'na. İşin tek güzel yanı, Ankara'da kişi başına düşen "bisiklet grubu" sayısı yaklaşık 3 olduğu için, her haftasonu katılacak birilerini bulabilirsiniz. Turlar için buluşma noktaları da büyük ölçüde Kızılay çevresi; Güvenpark, İnsan Hakları Anıtı (Yüksel-Konur), Kurtuluş Parkı.

Araç-gereç – Bisiklete ilişkin bir alışveriş veya bizzat altından kalkamayacağınız onarım ihtiyacınız olduğunda, Ankara'da çok sayıda bisikletçi bulabilirsiniz. Trilyonluk cirosu olanından, mahalle arasında elindeki ürünleri "piyasa"nın 3'te 1'i fiyata satanına, işin ticaretiyle ilgilenen pek çok dükkan bulmanız mümkün. Şehrin merkezi olmasından ve üniversite öğrencilerinin de yoğun olmasından ötürü özellikle Çankaya ilçesi sınırlarında çok fazla bisikletçi bulmak mümkün, ancak son 2-3 yıldır Çayyolu, Eryaman, Keçiören gibi şehir merkezinin uzağına düşen noktalarda da bisikletçi sayısının arttığını söyleyebiliriz.

Yeni Başlayanlar için Ankara - Yeniden

Akın Atauz

Cüneyt Özdemir'in İstanbul'a veda yazısını okuyordum pazar günü. Aklımda da yeni başlayanlar için Ankara dosyamızı nasıl ele alacağımız düşüncesi vardı. Yazıyı okurken anladım ki, "yeni başlayanlar" için yazmak için, mutlaka "yeni başlayanların" daha önceki kentini, o kente olan bağlılıklarını ve bu bağlılığın niteliklerini özelliklerini de dikkate almak gerekiyor...

"Bir şehri sevmek zor. Daha zor olanı ise, sevdiğiniz bir şehirden ayrılmak" diyor Özdemir. Belki de kendimizi ait olduğumuzu hissettiğimiz kentten ayırmak, koparmak zor olduğu için böyle düşünüyoruz. Yani, "yeni başlamanın" bir de öncesi var. Bir kente yeni başlamak için onun öncesindeki kentle, o kentin sadece bize özel biçimde sunduğu o karmaşık ilişkilerden ayrılmanın güçlüklerini de düşünmek gerekiyor. Eski kente bağlılık ne kadar güçlüyse, yeni kente başlamak o denli güç oluyor.

Bir Ankaralı olarak Özdemir, İstanbul'dan dönerkenki duygularını şöyle anlatıyor: "hayatın bize bir koza gibi sunduğu Ankara'mıza, yani mahalle, iş okul arkadaşlarımızın, sevgilimin olduğu şehre hevesle geri dönüyordum."

Solfasol aynı konuyu geçen yıl ele alırken, bu konuyu hiç düşünmemiştik doğrusu. Yani sadece, "yeni başlayanların," önlerine serilen Ankara için ne düşündüğünü, Ankara'daki gelecek günlerini düzenlerken, onlara ne gibi bilgiler sunabileceğimizi önemsiyorduk. Bu bir anlama, sıfır noktasındaki bir Ankara düşüncesinden başlayan bir yaklaşımdı. Oysaki "yeni başlayanların" bir de daha önce başlamış ve kendi kimliklerini, ağlarını-ilişkilerini geliştirmiş oldukları bir başka şehir vardı. Ve Ankara için ortaya çıkabilecek her düşünce veya değer, ancak daha önceki kentle karşılaştırılarak kendi niteliklerini bulabilecekti. Diğer bir deyişle, önemli olan Ankara değildi. Ankara'nın, daha önceki kentle karşılaştırıldığında sunabildikleri ve sunamadıkları, ya da hangi hızla ve olanaklarla Ankara'da eskisine benzer yeni olanakların, yeni bağların ve

rahatlatıcıların, Ankara tarafından sunulabileceği...

Geçen defa galiba bunu anlayamamıştık tam olarak. Gerçi batıdan ve liman kentlerinden gelenlerin Ankara'da daha mutsuz, doğudan ve daha küçük kentlerden gelenlerin Ankara'yı genellikle önce korkutucu sonra da yaşanabilir bulmaları arasındaki farka işaret etmeye çalışmıştık biraz, ama tam değil. Ankara'yı mutlak olarak değil, karşılaştırılan ve yeni başlayanlara sunabileceklerini nasıl ve hangi hızda sunabilecek bir kent olduğunu düşünmek gerekiyordu.

Aslında bütün kentler, "yeni başlayanlarına" karşı korkutucudur. İstanbul'a karşı bir tepenin üzerine çıkıp, "işte geliyorum İstanbul, kork benden" diyerek bir kente yeni başlayanlara, ancak Türk komedi filmlerinde rastlayabiliriz. Özdemir "Biliyorum ki, yeni şehirler insanı tazeliyor. Yeni insanlarla tanışmak, gidilen şehrin bilinmedik kokularını yakalamak ama en önemlisi geride bıraktığımız şehre biraz da olsa uzaktan bakmak (...) insanın ruhuna iyi geliyor." diyor. Yapmamız gereken aslında bu galiba: "yeni başlayanlara" Ankara'nın bir insanı nasıl tazeleyebileceğini, ona yeni neler kazandırabileceğini anlatmaya çalışmak.

Ancak geçen yıl bu dosya üzerinde çalışırken anladık ki, bu kent, bozkırın ortasındaki bu çok iri kasaba, kendini yeni gelenlere çok kolay açmıyor. Kolay kolay kendini ele vermekten hoşlanmıyor. Değerlerini biraz gizleyen, kolay göstermeyen ve kentsel özelliklerini daha çok insanlarına ait niteliklerde toplamayı yeğleyen bir kent... Kentin mekanlarını, o mekanların sahibi olan devlete bırakmış. Kent, öyle gösterişli ve gürültülü mekanlarla, okazyonlarla, dinamizmle kendini ifade edemiyor, ya da hoşlanmıyor kendini öyle ifade etmekten. Daha derinden bazı nitelikler geliştirmiş de sanki bunları hemen ortaya koymak, herkese göstermek istemiyor. Onların örtük kalmasını ve kendisini tanımak için biraz derinlere inmeyi göze alamayanların Ankara'yı anlamamasını önemsemiyor gibi...

Aslında yazdıklarımın bir kent için yazılabilir olmasından çok, bir insan için yazılabilir olması beklenir. Bir kent böyle anlatılmaz. Bunu biliyorum. Ama bu Ankara için söylenen bütün sözlere dikkatli bir biçimde bakarsanız, gerçekten kentin böyle karakteri varmış gibi. Biraz kapalı, biraz alıngan, biraz mahcup ve biraz düpedüz, süssüz ve gösterişsiz olmayı seçen bir kent.

Evet, başka bir yönden bakarsanız, bürokrasinin, devletin ve otoritenin yani bir anlamda despotluğun ve çürümenin, rüşvetin ve baskının ve üniformanın kenti olmak gibi göz kamaştırıcı bir başka başkent imgesi var Ankara'nın.

Ama kent, bu yapıdırma imgeden hiç hoşnut değil. Üzerine yapışmış olan pislenmişlik duygusundan hiç hoşlanmıyor. Bunun, onu simgesi ve anlatıcısı olmasından hiç de hoşnut değil gibi. Sanki bütün bu başkentlik retoriği yokmuş gibi, cumhuriyetin kurucu şehri değilmişçesine, kendini bugün bile arıyor ve bocalıyor. Ağırbaşlı, örtük ve bulanık bir arayış bu. Henüz tamamlanmamış. Çok kendinden emin değil. Bu nedenle kendini hemen ele vermiyor.

İzmir'e ne kadar benzemez, olduğunu, İstanbul'a ne kadar benzemeye olduğunu, orta Anadolu'nun diğer kentlerine ne kadar benzediğini, ama ona eklediği ve bir anlamda içselleştirmeye başladığı modern kimliğiyle, yeni ve kendisine özgü bir sentez

O şaşaalı "başkentlik" imajından kurtulmak istiyor sanki ve despotik devletin değil de, özgür genç insanların kenti olmak istiyor gibi. Ama kolay mı bu? Washington, ne kadar bu nitelikten uzaklaşabilmiş ki, hatta Paris, Berlin, Madrid, bu başkentlik ağırlığından ne kadar kurtulabilmiş ki?

Ankara'dan bir insanmış gibi bahsetmeye devam ettiğimin farkındayım. Ama, bana göre Ankara, gerçekten, henüz kendini kanıtlayamamış delikanlı bir genç kız, ya da genç bir erkek gibi, kendini saklayan ve az konuşan, kolay ele vermeyen bir kent hala...

Fotoğraf: Özgür Çakır

soğuk ter

A. Şebnem Soysal Acar

türküler geçer içimden
sen duymazsın
beraber ve solo bekleyişlerle türkü söyledin mi sen
hani çağırıldığın türkü değil de sevdiğin gibi
usuldan başlayıp, avaz avaz haykırdın mı sen

dudağıma çalınıyor
türkü yüreğin

söylemeli seni

söylemeli..
telli turna yüküyle
sahiden söylemeli seni!
turna olmalı senin kırmızında
inci, mercan gibi salınmalı koynunda
mühürlerini açmalı
ezberlerini bozmalı
senin turnan olmalı

hem turna olmadan, türkü yakılmaz ki
**
nasıl söylemeli seni?
nasıl..

hoyrat okumalı seni başta
sevdandandır
diye aldırmadığın kulakçık ve karıncıkların çırpınışı
isyandan durduğunda
bozlak inmeli yüreğine
kengerin dikenleri kanatırken gelincik'i
ılgıt ılgıt esmeli sende hasret türküleri
bozkırın üryanlığında üşürken yüreğin
sevi ağıtları
tokat tokat inletmeni bedenini
daha... daha... daha...
bekleyişlerinde çisilderken sana ben
ince bir veda havasıdır takındığın
ela gözlüm
soluğun ritmini yitirdiğinde
y'ol türkülerine sarıl
kavuşmak kavuşmak diye atsın nabzın
akıp gideyim sevi sevi damarlarında
**
bir dokunuş başlasın aramızda
türkü türkü
dolanırken sen ezgilerinde
peçelediğin sevi günahlarımızla
saklarım seni baraklara
tutsak oluruz bir nameye o anda
sen söylediğinde ben
ben söylediğimde sen
turna oluruz
konarız ıssızlığımıza

Bozkır'ın Tezenesi/ Bozkır'ın Fırçası Neşet Ertaş/ Neşet Günal

Aydan Çelik
takendisi@aydancelik.com

Bu topraklarda yetişmiş iki büyük figür.

Aralarında, isimlerinden başlamak üzere ne çok benzerlik var.

Neşet'in "ortaya çıkmak, kaynağını bir yerden almak, özden doğmak" gibi anlamlar taşıdığını öğrendiğim zaman ne kadar da çok seviniştim. Çünkü böylece, ismiyle müsemma iki adamdan söz etmiş olacaktım. Zira, ikisi de hayatlarını, "İşimiz eve ekmek götürme işi değil; dünyaya geliş sebebimizdir" sözünün üstüne kurmuştu.

Ve her ikisi de Metin Üstündağ'ın deyimiyle, Dünya'ya turneye gelmişti.

Ve her ikisi de aynı coğrafyanın çocuğuydu.

Günal 1923'te Nevşehir'de, Ertaş ise 1938'de Kırşehir'in Kırtıllar köyünde doğmuştu.

Ve her ikisi de genç yaşlarında, doğdukları yerden ayrılmış, ama o şehirler hep arkalarından gelmişti.

Bir tanesi için Yaşar Kemal "Bozkır'ın Tezenesi" yakıştırmada bulunmuş. Diğeri için, "Bozkır'ın Fırçası" deyiminden daha fazla yakışan ne olabilir?

**

Bozkır ve Toprak, her iki Neşet'in de hayatının temel leitmotifidir.

Ertaş'ın uzun yıllar sonra İstanbul'da Açık Hava Tiyatrosu'nda verdiği ilk konserde, aralarında bulunduğum için kendimi çok şanslı hissettiğim kalabalığa: "Ayağınızın turabı (toprak), gönüllerinizin hizmetkârıyım" diye seslenmişti.

Günal'ın paleti ise adeta topraktan yapılmış gibidir. Tuval'in üstüne sürülen boya değil de; sanki bozkırın bizzat kendisidir.

**

1939'da Nevşehir Belediyesi'nin sağladığı bursla İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ne gönderilen Günal, Akademi'nin "Altın Çağı" nı yaşamış, efsane hoca Leopold Levy'nin öğrenciliğini yapmış, devlet bursuyla Paris'e giden ilk ressamlardan biri olmuş, Paris'te bir sürü okul ve atölyeye devam etmiştir.

Ertaş'ın ise okulla, diplomayla filan pek alakası yoktur. O babası Muharrem Ertaş'ın da mirasçısı olduğu Türkmen- Abdal geleneğinin bir parçasıdır. Okulu olmamıştır, ama kendisi bir ekol olmuştur. Babası da dahil olmak üzere bütün ustalarını ve kendi kuşağını aşmış, benzersiz bir üslup yakalamış, mevcut olan hiçbir şeyle yetinmemiş, bağlamasını bile farklılaştırmıştır. Çalma tekniğinden karar perdesine, hatta perde sayısına kadar... "Ben teknik bilmem, nota bilmem, içimden ne geliyorsa parmağım öyle basıyor. Çünkü parmağım yüreğime bağlı, içimden ne geliyorsa onu çalıyorum." diyerek kendini tarif etmiştir.

İnsanı mahçup eden bu tevazu cümlelerine rağmen, Cem

Neşet Ertaş için

Akın Atauz

Tarifsiz üzüntüler içindeyim.
Onun ve sazının göğsünün derinliği,
tınısı, daha ilk notada, insanın içine
işler. İnsanı (ya da bozkırın insanını
mı demeliyim?) can evinden vurur.
Bağrını deler onun sesi. Onun sazından
çıkan her ses, kulaklarımızdan doğru
gönlümüze gider ve orada erir,
bizi yeniden başka bir biz yapar.
Hüzünlendirir, bazen delirtir ve isyan
ettirir, bazen dizginlenemez bir coşkuya
kaptırır. Hapishaneleri, dostlarla birlikte
çekilebilir kılar.
Bozkırın bütün gücü ve güzelliği vardır
onun sesinde ve türküsünde. Onun
sesini ve sazını dinlemeden, bu sonsuz
bozkırda bir güzellik olabileceğini
keşfedemez insan. Ama ne zaman
ki, onun sesini duyar, ya da daha da
fenası, Muharrem Ertaş'ın o müthiş
haykırışını işitir insan, içindeki bütün her
şey çözümler ve akmaya başlar. Bozkır,

Çiçekdağı gibi olur. İnsanlar basitleşir,
sadeleşir ve dertlenir, hem de mertleşir.
Tertemiz bir çiğlik, yumruk gibi, gelir
oturur boğazınıza. Artık konuşmanıza
gerek kalmaz. Söze de gerek kalmaz.
Artık dinlemişsinizdir ya onun, o en
derinden gelen hüznünü ve çiğliğini,
daha söyleyecek ne kalmış olabilir ki?
O, sözün bittiği yeri söyler ve çalar.
Onun o kuru daldan yapılmış sazından
çıkan sesler, içinize işler ve değiştiği
her yeri dağlar, acıtır, ama artırır
da aynı zamanda. Bozkır sizi artırır,
yokluklarıyla, çaresizlikler içindeki
direnışıyle ve yenilenmesiyle ve
sesinin-müziğinin o eşsiz ve dokunaklı
ahengi ve güzelliğiyle. O sesin güzelliği,
renkleri, bozkır insanı için eşsizdir. Kit
olanın, hatta olmayanın ve dertlerin,
çiğlik halinde akışıdır o. Muharrem Ertaş
onu söyler. Neşet Ertaş da onu söyler ve
ötesini de söyler. Ne diyor?

Aydos...
Dinekdağı yeni geldim gurbetten
Hali değil başım beladan dertten
Adama kemlik gelir mi mert oğlu
mertten
Kötülerin gölgesi olmaz dalı olmaz

Aydos...
Yiğit attan düşer yine atlanır
Yiğit olan her cefaya katlanır
Yiğidin gölgesinden yiğit saklanır
Kötülerin gölgesi olmaz dalı olmaz
Daha ne desin ki? Ne diyebiliriz ki?
Sanki geçmiş bütün yüzyılların içinden
geliyor ve geçiyor. Ama bugün bize,
attan düşersek yine atlanabileceğimizi
söylüyor. Daha da ötesi, kötülerin
gölgesi olmadığını, dalı olmadığını
söylüyor. Böyle bir dünyada yaşamaya
devam edebilmek, dayanmak için,
bozkırdan, bundan fazla, nasıl bir destek
isteyebiliriz ki? Bozkırda, bizi o yaşatır.

Neşet Ertaş ve Bendeki Bağlaması

Cuma Hikmet

1974 yılıydı sanırım. Bir arkadaş gurubumuz var, hemen her hafta bir şekilde bir araya geliyoruz, saz söz eğlencesi düzenliyoruz. İlkokuldan sıra arkadaşım Serdar, çok güzel bağlama çalıyor. Kardeşi Serhat da hem çalıyor hem de güzel, davudi bir sesi var.

Tüm çete Neşet Ertaş ve Ruhi Su hayranıyız.

Bana annem, yaş günü hediyesi bir gitar almıştı. Çalmak için çok uğraşıyorum ama sıfır nota bilgim var. Üstelik hiç nota öğrenmeye niyetim ve isteğim yok. Müziğin her türünü seviyorum. Lakin matematik kısmından nefret etmekteyim.

Bizim ekip toplandıkça, bağlama çalma denemelerim de başladı. İlkokul arkadaşım Serdar Atabilen, bana yardımcı oluyor. Önerileri var yeni başlayanlar için. "Tren Gelir Hoş Gelir", diye bir türkü var. Onunla başlamak lazım diyor sürekli. Fakat ben bir an önce deli gibi Neşet Ertaş türküleri çalmak istiyorum.

Zamanla birkaç şey çalmayı, tekme tokat başarınca, "saz alma zamanı" geldi dedi, benim ilkokul arkadaşım Serdar.

Ben o sıralarda NATO Müşavirliğinde çalışıyorum. Fena da para almıyorum. "İyi bir saz alalım" dedim arkadaşşıma, fakat iyi bir saz nasıl olur hiçbir fikrim yok.

Arkadaşımın bir sazi var büyükçe. Divan sazi, kara düzen çalıyoruz. O tarihlerde, Sivas akordu, (Bağlama düzeni) bugünkü kadar yaygın değil. Genelde ilk başlayanlar kara düzen dediğimiz orta Anadolu tarzı ile başlıyorlar.

Arkadaşım Serdar, "Recep Kırıcı var çok iyi saz yapıyor. Ona gidelim." dedi. O tarihlerde Ankara Ulucanlar semti merkezi saz yapım ustalarının. Hepsinin atölyesi Ulucanlar'da. Bir hafta sonu gittik rahmetlik Recep Kırıcı Ustanın Ulucanlar'daki atölyesine. Kendisi yok ama oğlu var dükkânda. Duvarlara asılı birçok çeşit bağlama var. Usta ve oğullarının yaptığı.

Ben hiç karışmıyorum. Arkadaşım tek tek indiriyor, deniyor bağlamaları. Ustanın oğlu da yardımcı olmaya çalışıyor.

Arkadaşım ile önceden konuştuk. Parası önemli değil iyi bir saz alalım derdindeyiz.

Serdar sonunda denedikleri içerisinde bir sazi beğendi. Bu ince uzun saplı Karaağaç oymalı oldukça büyük bir erkek sesli bağlamaydı. Divan sazi denilenlerden. Kocaman bir tekne, ince uzun sap. Fakat Recep ustanın oğlu, beğendiğimiz sazın satılık olmadığını, Neşet Ertaş için yapıldığını söyledi bize. Burulduk ama bir yandan da ben yalvarıyorum.

"Ona gene yaparsınız bunu ver sen bize" diyerek. Ama kesinlikle satılık olmadığını, Neşet Ertaş'ın çok kızacağını anlatıyor.

"Ama dedi, bu sazın ikizi var, aynı ağacın diğer yarısından oyuldu. Ama bir budak denk geldi, budak yerine bir yama yaptık."

Duvardan sazi indirdi ve arkadaşım Serdar a verdi.

Ben yama konusundan ciddi rahatsız oldum. Defolu saz mı alacaktım yani. Buruşuk bir surat ifadesi ile Serdar'ın sazi çalmasını, test etmesini izliyorum.

Fakat o da neydi, bağlamanın o kadar güzel bir sesi ve tınısı vardı ki, inanamadık.

O ana kadar denediklerimiz en iyisiydi. Serdar da aynı fikirdeydi. Ve biz, o teknesinin delikli yerine yakın yerde, budak yaması olan sazi almaya karar verdik.

Pazarlık bitti parayı ödedik ve uçarak Serdar'ın evine gittik. Benim sazın ses kalitesi Serdar'inkinden daha iyiydi. Gece yaralarına kadar saz çaldık birlikte. Tabi henüz tam çalamadığım için benim eşliğim müziğin kalitesini bozuyor.

Ben artık gece gündüz her boş vaktimde deli gibi saz çalmaya uğraşıyorum. En çok sevdiğim Neşet Ertaş türkülerinin birini bırakıp diğerini çalmaya çalışıyorum. Uzun havalar tercihim. Evdekiler benden bıktılar ama ses çıkarmıyorlar.

Bir ay kadar sonra şirkete telefon geldi, beni arıyor Recep Kırıcı usta. Sonradan bir kez daha gidip onunla da tanışmış, bir arkadaşımıza cura almıştık.

Recep Kırıcı, selam sabahtan sonra konuya geldi. Neşet Ertaş siparişi sazi almaya gelmiş, denemiş fakat "bunun ikisini de bir deneyim" deyip benim sazi istemiş. Tabi sazi yok. Bana satıldı. Kem, kum etmişler ama Neşet Ertaş yıkılmış ortalığı.

"Siz benim siparişim sazi, nasıl satarsınız arkadaş." Diyerek söylemediğini bırakmamış.

Sonuç, Recep Usta çaresiz beni arıyor. "Gel parası pulu önemli değil, dükkânda hangi sazi beğenirsen, fark falan istemiyorum dilediğini götür, aldığın sazi bana geri getir yeter ki."

Ben hiç düşünmeden reddettim ustanın teklifini. Neşet Ertaş hayranlığı ile saza başlamışım, kendimi parçalıyorum onun gibi çalabilmek için, elime Neşet Ertaş'ın sazi geçmiş, verir miyim geriye?

Recep Usta epey bir ısrar edip beni ikna edemeyince, bir hayli kırılmış şekilde telefonu kapattı. Bu olaydan sonra Recep Usta ile bir daha hiç karşılaşmadık. Şimdi oğulları devam ettiriyor baba mesleğini ama Ulucanlardan Cebeci Stadi arkasındaki sokaklardan birine taşımışlar atölyeyi.

Geçen sene bir Hollandalı öğrencime saz almaya gittik. Yıllar sonra iki oğlu ile de bu anımızı konuştuk. İki kardeş bize çok güzel bir müzik ziyafeti çekti.

Sonradan da CD'lerini göndermişler, sık sık dinliyorum.

Neşet Ertaş ile hiç karşılaşamadık. Birkaç kez iletişim kurup, sazi ona bir çaldırmak için çok pati çektim. Lakin bu mümkün olmadı. Haberler gönderdim, ulaşmaya çalıştım fakat başaramadım.

Kaybettiğimiz ozan Anadolu'nun az sayıda yetiştirdiği ender bir ozan, sanatçı ve filozoftu. Ürettiği sayısız eserin her birinde ayrı bir incelik, derinlik vardı. Daha fazla söze zaten hiç gerek yok bildikleriniz.

Ölümsüz bir ozanın, filozofun arkasından söylenecek pek az şey vardır. Kendisi söyleyeceklerini söylemiş, yaşarken efsane olmuştur zaten.

Yolun açık ve aydınlık olsun büyük usta. Her nereye yola çıktığın.

Türkiye'de Müziğin Adı: Neşet Ertaş

Metin Solmaz - Murat Meriç

Biz 1996'da Alper Fidaner, Murat Meriç ve Cem Öz ile beraber Müzik dergisini çıkarırken bütün söyleşilerimizde ve basın bültenlerimizde şu laf muhakkak geçiyordu: "AC/DC'den Neşet Ertaş'a her türlü iyi müzik".

Sonra Neşet Ertaş'la söyleşi yapmak için dört bir yana haber saldık. Lakin AC/DC'ye çok daha kolay ulaştık kesin. Dört adet geniş çevreli gazeteci, aylar sürdü telefonuna ulaşmamız.

O zamanlar Almanya'da düğünlerde çalışıyorduk.

Sonra aradık, telefonla olsun söyleşi yapıp yapamayacağımızı sorduk ve sözleştik.

Kibar, tatlı, aynı anda ağabey, baba ve arkadaş, hakikaten çok mülayim,

sahnedekinin aynısının tıpkısıydı telefonun ucundaki ses. Epey uzun konuştuk.

Epey konuya girdi. Neden göç ettiğinden girdi küskün olduğu Kırşehirliilerden çıktı.

Müthiş bir söyleşi olmuştu. Siyasi konulara dahi girdi. Ki bunu bir daha görmedim.

Kapatırken de sıkı sıkıya tembih etti. "Muhakkak çıkmadan oku bana telefonda"

dedi. "Tabii ki" dedim.

Sonrası buruk. Dergiye geliyorum, bir not: "Neşet Ertaş aradı". Bırakılan notların

en gurur vericisi tabii ki. Lakin günde iki frekansıyla bir hafta kadar her gün aradı.

Sürekli bir yerlerini çıkarttırdı söyleşinin.

"Neşet abi neden böyle heyecanlısın Allah aşkına, endişelenme bu kadar" gibi bir

şey söyledim ben sonunda.

Ne dese beğenirsiniz? "Metin Bey oğlum, ilk defa bir söyleşim yayınlanacak, nasıl

heyecanlanmam?!"

Velhasıl, Ayşe'nin çabaları, Murat'ın her daim arşivciliği sayesinde 1996'daki o

söyleşiyi bulduk. Çok büyük adamsın Neşet "abi". Her daim ağabeyisin hepimizin.

Epey kuşa dönmüştü söyleşi. Olsun, bu cümle dünyaya bedeldi. Çoktan efsane

olmuş, çoktan binlerce şarkısı kaydedilmiş, binlerce konser vermiş bu müthiş

adamın bir tane bile söyleşisi yayınlanmamış bu vakte kadar. Bu ayıp da memleket

yeterdi.

İşte o söyleşi.

Türkiye'de müziğin adı: Neşet Ertaş

Müzik, Sayı: 4, Sene: 1996

Neşet Ertaş, sayısını kendisinin bile tam olarak hatırlayamadığı sayıda bestesi, yorumu ve derlemesiyle Türkiye müziğinin bir özeti gibi. Şarkıları, türküleri Yıldız Tilbe'den Cem Karaca'ya onlarca ağızdan ünlü oldu. Yıllar önce Türkiye'den ayrılmış olmasına rağmen hep gündemde kaldı. Ancak bu bahsettiğimiz, medyanın oluşturduğu gündem değil.

O sahiden "halkın tercihi"ydi. Her yaştan olmak üzere rockçısından, solcusundan cazcısına, Türk popçusuna, İslamcısına ve hatta ülkücüsüne kadar hayranları var. Tatlı Dillim Güler Yüzlüm'ü, Mühür Gözlüm'ü, Zülüm'ü... bilmeyen, sevmeyen yoktur diye düşünmüştümdür hep. Türkiye'ye gelse stadyum doldurabilecek kapasitedeki bu güzel insan, Almanya'da "kenarda" bir yaşamı tercih etmiş. **Müzik** henüz bir niyet olarak varken Neşet Ertaş'la konuşmak, aklımıza ilk gelen fikirlerdendi. Bunun çok zor olacağını da düşünmüyorduk açıkçası. Ama fikri bile heyecan vericiydi. İlk sayı hazırlıklarıyla birlikte Neşet Ertaş'a ulaşma çabası da başladı. Önce gazetelerdeki eş-dostla başladık işe.

Arkasından bilumum ozan derneklerinden, Kırşehir Belediyesi'ne kadar bütün kanalları zorladık. Eski büromuzda derginin diğer neferleriyle beraber bir yandan "ne soracağız?" bir yandan da telefon numarasını arıyorduk. Uzaklarda bulamadığımızı yakın çevreden, hem de birkaç yerden birden bulunca abartısız bir heyecan bastı. Bu heyecan içerisinde Ertaş'a ulaşacağız diye ikinci sayının baskısını bekletirken Neşet Ertaş önce dergimizi görmek istedi. Apar topar Almanya'ya bir Müzik gönderdik. Ve bu sefer de "Ya dergiye beğenmezse" paranoyası bastırdı. Neyse ki, övünmek gibi olsun Neşet Ertaş, dergiye çok beğendiğini ve bizimle konuşacağını söyledi. Neticede Almanya'yla yapılan yaklaşık 1.5 saatlik telefon konuşması sonrasında söyleşi tamamlanmıştı.

Biz mutluluk içerisinde söyleşiyi deşifre ederken bu sefer Neşet Ertaş'tan telefon geldi. Ertaş, bizi sahiden şaşırtan şeyler söyledi. Biz meğer farkında olmadan zannettiğimizden çok daha mühim bir iş yapmışız. Bu 40'a yakın kaset yapan, binlerce "önemli" şarkısı olan "gönül adamı"yla yazılı basında ilk söyleşiyi biz yapmışız. Ancak Neşet Ertaş, biz dördüncü

sayıyı hazırlarken bizi arayarak bunun yayınlanacak ilk söyleşi olduğu için çok titizlendiğini, söyleşinin yapıldığı haliyle yayınlanmasını istemediğini, başka şeyler de ekleyerek bize göndereceğini söyledi. Biz de Neşet Ertaş'ın bu talebi doğrultusunda söyleşiyi bu sayıya kadar beklettik. Ertaş'ın aşağıya yazdığı notta da görüldüğü gibi aşağıdaki metin, söyleşinin Ertaş tarafından gözden geçirilmiş hali.

Türkiye'de türkü söyleyenlerin çoğunun bir Türkçe ve "kendi gibi olamama" problemi vardır. Bu problem ya İstanbul Türkçesi sendromu geçirdiklerinden dolayı yapmacık bir "düzgün" Türkçe, ya da otantik olma adına "zorla" yapılmış ve bunu her haliyle belli eden aksanlı Türkçe şeklindedir. Bir de TRT ve devlet politikalarından kalma bir alışkanlıkla hep bir ağızdan türkü söyleme ya da çalma alışkanlığı vardır. Bir sürü, bir örnek giyinmiş "adam" bağlamaya bir örnek vurur ve ziyadesiyle boyalı bir kadın tuvalete benzer bir "çağdaş" kılıkta bağırır (iddiaya göre türkü söyler). Üstelik genellikle bas gitar, bateri gibi "Türk Halk Müziği" enstrümanlarıyla yapılan desteklerle icra edilir bu "türküler". Durum böyleyken Muharrem Ertaş, Neşet Ertaş, Hacı Taşan, Çekiç Ali gibi nesli tükenmekte olan "sahiden" türkücüler daha da önem kazanıyor.

Neşet Ertaş, türkülerinde nasıl "Datlı Dillim" diyorsa konuşurken de öyle. Göğsünü gere gere "goynum" diyor, zorla "gönlüm" demiyor. Sadece bu bile, artık çok zor bulunur bir özellik. Çünkü müzisyenlerin Türkçe problemi, Rafet El Roman'ın imaj uğruna Türkçesini deforme etmesinden ya da Ahmet Kaya'nın aynı sebeple şarkılarında tuhaf bir aksan geliştirmesinden ibaret değil. Memlekette kimi, düzgün Türkçesini bozmaya kimi de aksanlı Türkçesini düzeltmeye çalıştığı için ve kimse olduğu gibi olmayı denemediği için durum fena. Goynum demek asla bozuk Türkçeye tekabül etmez. Ona Kırşehir'de zaten "goynum" denir. Dil ve kültür lokaldır. Asıl bozuk olan zihniyet ve Türkçe kırk yıllık mavi'nin "a"sını şarkı söylerken kısa okumaktır.

Neşet Ertaş, benim bugüne kadar karşılaştığım (abartısız) en alçak gönüllü insan. Hatta bu zaman zaman söyleşiyi zorlaştırıcı unsur bile oldu. Ertaş'ın bugüne kadarki tecrübelerinden olsa gerek en büyük korkusu da yanlış anlaşılma. Söylediği sözlerin birilerini incitmesinden, niyeti aşan anlamlara ulaşmasından çekindiği için her şeyi uzun uzun ve tane tane anlatıyor.

Neşet Ertaş anlatıyor

Türkiye'den neden ve ne zaman ayrıldınız?

'77-'78 civarı ayrıldım. İşim gereği biraz fazla alkol alıyordum, almak zorunda kalıyordum. Bunun bende arızaları peyda oldu. O aralar Hacettepe Hastanesi'nde tedavi gördüm. Ama pek faydalanamadım, parmaklarımda uyuşukluklar başladı. Doktorlar yardımcı olmaya çalıştılar ama bu uyuşukluklar geçmedi. Burada kardeşim vardı. Ona mektup yazdım, davetli olarak buraya çağırıldı. Daha doğrusu mağdur kaldım ben Türkiye'de. İki sene bunu kimseye söylemedim. İş yapamadım; bir yere de gidemedim. Davet mektubuyla buraya geldim, burada tedavi oldum. Mektup aracılığıyla üç ay dışarı çıkılabiliyordum. Bu kısa zamanda hastalığım tam geçmedi. Ama faydalandığımı gördüm, hastalık yavaş yavaş geçiyordu. Tam iyileşmem için uzun kalmam gerekiyordu, uzun kalmam için bir şeyler araştırıldı. Doktora müzisyen olduğum söylenildi. "Profesyonel müzisyenlere dünyada bir hak var, bundan yararlanabilirsin" diye birileri akıl-fikir verdi. Bu, Türkiye'den araştırıldı ve iyi kötü bir sanatçı olduğum anlaşıldı. Bu araştırma sonunda Alman devleti müzisyen olarak benim kalınamama izin verdi. Türkiye'ye gittim yeniden. Devletlerarası anlaşmayla, buraya gelen işçiler gibi her şeyim kontrol edilerek buraya geldim. Ama işçi olarak değil de müzisyen olarak. Burada kendi işimi kendim görüyorum. Yani Almanya'dan para almıyorum, kendi yaptığım müziklerden her ay her şeyimi kendim ödeyip karşıladıktan sonra, sigortalarımı şunlarımı bunlarımı hallediyorum. Buranın vergi dairesi de her ay benden ayrıca para alarak beni burada bırakıyor. Bu şekilde oturma haklarını bana verdiler. Ama ben bu Alman devletinin parasından direkt olarak yararlanamıyorum. Çünkü onların işinde çalışmıyorum. Burada düğünlere gidiyorum, bazen konserler oluyor. Konser derken ufak tefek şeyler. Geçinmemizi öyle sağlıyoruz.

Türkiye'ye gelseniz stadyum doldurabilecek kapasitedesiniz. Durum böyleyken orada düğünlerde çalıyor olmanız ilginç değil mi?

Teşekkür ederim bu duygularınız düşünceleriniz için. Ne de olsa biraz yaşlandım haliyle. Oraya buraya koşturamıyorum.

Sizi en son İbo Şov'da seyrettim, hiç de yaşlanmış

görmüyordunuz...

Teşekkür ederim, sağ olasınız. Yaşım elliyi geçiyor. Onun için çok tükendim. Sonra çoluk çocuklarım da benim burada, bir oğlum var, iki kızım var. Oğlum üniversitede son sınıfta, bu sene bitirecek, hanımı bitirdi. Kızım da bu sene bitiriyor. Çocuklarım hep okullarda, işte onlara mümkün olduğu kadar yardımcı olmak istiyorum. Ayrıca tabii onlar buradayken benim oraya gitmem haliyle bir baba olarak biraz zor olacak. Onun için burada oturmaktan başka yolum kalmadı.

Şarkılarınız yıllardır gündemde, birçok alanda başka müzisyenler yıllardan beri bunları söylüyor, sizin bunlardan herhangi bir geliriniz var mı, telif ödeniyor mu?

Ben 39 senedir, gramofon devrinden beridir plak okuyorum. Bu zamana kadar hiç kimseden telif hakkı gelmedi. Bu sene günlerde telif hakları kanunu çıkmış. MESAM diye bir yerden bana bildiri geldi, ben imzalamadım, gönderdim, ilk defa geçen yaz, MESAM, birikenlerden bir miktar bana telif hakkı gönderdi. Buradan onlara da teşekkür etmek istiyorum, memleketimizin kanunlarına böyle yenilikler eklendiği için memleketimize de teşekkür etmek istiyorum. Ben değil, nice mağdur bestekarlar var ki şimdiye kadar bunların besteleri okunurdu ve sahip çıkılmazdı. Çıkılsa ne olacak, bir şey alamıyorlardı...

Mühür Gözlüm de bu konuda biraz problemli galiba...

Mühür Gözlüm konusunda telif hakkı olmadığı için bir araştırma yapılmadı. Bu telif hakları yasası çıkınca Mühür Gözlüm'ün sahibi ortaya çıktı. Sahibi derken, sahibi zaten vardı: Aşık Ali İzzet Özkan. Bundan aşağı yukarı 30-35 sene evvel, Zeki Müren, Mühür Gözlüm'ü şairinden, tapusuyla, yani bestesiyle, her şeyiyle büyük bir para ödeyerek satın almıştı. O dönemde Ali İzzet'in Zeki Müren'le beraber resimlerinin de gazetelerde yayınlandığını görmüştük. Zeki Müren, Türkan Şoray'la beraber Mühür Gözlüm'ün filmi de çevirdi (Düğün Gecesi). Mühür Gözlüm filmi seyretmeye gittik. Sözler güzeldi, ama şarkı aranjman olarak okunmuştu. Mühür Gözlüm'ün sözleri kulağımda kaldı, ben bunu kendi yorumumla söyledim. Gidip geldiğim yerlerde, düğünlerde, şurada burada çalışıyordum. Tekrar tekrar çaldırıyorlardı. Bu şekliyle radyoda okumak istedim. O zaman Ankara radyosuna emisyonlu sanatçı olarak, yani program sanatçısı olarak imtilanla girmiştim. Bunu çalmak istediğimde teknisyenler beni durdurdu. Halk müziği şube müdürünü çağırdılar; "Neşet Ertaş Mühür Gözlüm'ü okuyor, ne diyorsunuz?" dediler. O da geldi, anlayışlı bir insandı, Zeki Müren resmen bu şarkıyı tapusuyla birlikte almıştı. Neşet çal bir dinleyelim dedi bana. Ben çaldım dinledi. Benim de kırılmamam düşüncesiyle kayda alalım, gene de yayınlamayalım dedi. Kayda alındı ve sonradan yayınlandı. Yayınlandıktan sonra halk bunu, benim yorumumla benden istemeye başladı ve o günden bu güne benim yorumumla bu türkü duyuldu. Herkes benim yorumumla okudu. Şimdi televizyonda çıkan bazı hazırcılar görüyorum. Evet Aşık Ali İzzet Sivaslıdır ama bu yorum onun değildir. Bunu gözümüzün içine baka baka televizyondan "Bu Kırşehir'in değil, Sivas'ındır" diyenleri duyuyorum. Onlar kendilerini bilseler,

şunu da bilirlere ki tonlarca söz var kitaplarda ama bunca şarkıyı kulaklara ileten yorumdur, melodidir, havadır. Bunlar kendilerini bilmedikleri için gözümüze baka baka "Bu Sivas'ındır" diyorlar ve ben de buna üzülüyorum. Hiç olmazsa sözleri Ali İzzet Özkan'a, yorumu Neşet Ertaş'a ait olan bir Sivas türküsü diyebilirler.

Alevi olmanıza rağmen, bildiğimiz kadarıyla bir tek Alevi türkünüz var: "Hey erenler hak aşkına kalkın semah edelim." Bu ritim olarak da ses olarak da diğerlerinden farklı. Bunun nedeni ne? Niye tek şarkı, fark niye ya da bize mi öyle geliyor?

Efendim bildiğiniz gibi biz Bektaş'ıyız. Cemevi'nde kadın erkek hep beraber bir arada oluruz. Camide imama, Cem'de dedeye uyulur. Dede'nin talimatı üzerine Cem devam eder. Dede'nin yanında Zakir denilen ozan, veya ozan deyişleri söylenir. Bu deyişler hak için, dua için, ibadet için söylenir. Dinlenen deyişler de semah dönenlere söylenen deyişler de Allah için, ibadet için, dua için söylenir. Bazı çevrelerde kadın-erkek bir arada, sazlı sözlü olduğundan yanlış değerlendiriliyor. Onun için sık sık Allah Allah diyerek deyişler dualandırılır. Aşk ile dualarının kabul edilsin anlamında, amin gibi kabul edilsin Allah Allah demeleri. Semahı da türkü kabul edin, Allah Allah denen yerde başka fikrin olamayacağını vurgulamak için bu semahı söyledim. Ben de kendimce bir ozanım. Değiş geleneği, hep eski ozanlarımız geleneğine deyişlerine saptanmış eski ozanlarımızın bugüne gelen deyişlerinin içinde örneğin "pir" kelimesinin aldatıcı olduğunu düşünenler var. Tüm gelmiş geçmiş ozanlarımız ne derse desin ben bu kelimenin "yar" anlamında olduğunu açıklamak istiyorum. Aşık Veysel, "Benim sadık yarım kara topraktır" demiş. Bana da sorarsanız ben de toprak derim. Var olan her şeyin aslı topraktır. Yediğimiz, içtiğimiz, ayımız, güneşimiz, canımız topraktır.

Katolik olsun, hangi inanıştan olursa olsun, Allah deyi, örneğin bir ağaca sarılsın, ister kendi kendine, isterse istediği yerde kalpten Allah'a yol var. Bütün kalpler Allah'a bağlıdır. Kendini bilen, bunu bilir.

Babanızın ve sizin kaç türkünüz var hatırlıyor musunuz?

Bunu bilemiyorum, kaç tane olursa olsun önemli değil. Babam olsun, ben olayım insanların gönlüne hizmet için türkülerimizi söyledik. Halkımız kaç tanesini kabul ettiyse biz o kadar diyoruz.

Zülüf Dökülmüş Yüze konusunda bir takım şaibeler var, şarkı sizin mi Hacı Taşan'ın mı, yoksa babanızın mı?

Hacı Taşan babamın çırağı. Babamdan öğrenmiş sazı. Hacı Taşan'ın türküleri, babamın ağız, babamın türküleridir. Anamı babam, Keskin'den almış. Keskin'de çok kalmış. Kırıkkale, Yozgat, çoğu illerde babam, sazı omuzunda beni de 5-6 yaşlarında yanına aldı. Beraber gezdik. Zülüf'ün havası babamdan gelir. Ben biraz düzelttim sözlerini.

Türkiye'de olup bitenleri takip edebiliyor musunuz? Gözaltında kayıplar, güneydoğu, Manisa'da son yaşananlar, polislin çocuklara tecavüzü vs. gelişmeler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Türkiye Cumhuriyeti bir devlettir. Devletin kanunları var, bu her vatandaşı için geçerlidir. Devletin bazı yerlerinde olumsuz durumlar oluyorsa bunu görmek devlete düşer. Dünyanın neresinde olursa olsun, insan olan, vicdanını kaybetmeyen herkesin olumsuz, insana yakışmayacak hareketlere gönlü razı olmaz. Ben isterim ki dünyamız biz insanlar için cennet olsun. Hayvan sıfatı taşıyan huzurunuzdan uzakta. Örneğin, yılan, akrep, at, öküz, kedimiz, köpeğimiz buna açıkça şahittir. Görene bilene mademki insan, cennete geliyor, insan hak eşitliğinde yaşasın, mutlu olsun ki dünyanın insanlar için cennet, hayvanlar için cehennem olduğunu bilsin.

Kurthan Hoca'ya...

Dr. Ozan Zengin - Ankara Üniversitesi SBF

Türkiye, çok önemli bir aydınını, bilim insanını kaybetti. Prof. Dr. Kurthan Fişek, bir ömre birden fazla sıfatı başarıyla sığdırabilen sıradışı bir şahsiyetti. Kurthan Hoca'nın dolu dolu geçen imrenileşi hayatına bakmak, bir ölçüde Türkiye'nin yakın tarihine bakmak demektir.

ODTÜ'de daha lisans öğrencisiyken döneminin önemli gazetelerinde, çalışmaya başlamıştır. Yirmili yaşlarının başında, Turkish Daily News gazetesinin yazı işleri müdürlüğünü yapmıştır.

İlk profesyonel deneyimi olan gazetecilikten sonra Fişek, SBF/Mülkiye Kamu Yönetimi bölümünde asistan olmuştur. 1402'lik olup üniversiteden ayrılmak zorunda kaldığı 1983 yılına kadar, yaklaşık on beş yıllık süreçte ardında hatırı sayılır sayıda nitelikli çalışmalar bırakmıştır. Eserleri, uluslararası çapta olan Fişek, yönetim bilimi alanında kendine müstesna bir yer edinmiştir. Tarihsel materyalist yöntemle, yönetim olgusunu toplumsal gerçeklik temelinde analiz edebilen nadir yönetim bilimcilerden birisidir. Üzerinden on yıllar geçse de bıraktığı eserlerin aşılabilirliğini söylemek güçtür. Edindiği birikimin bir yansıması olarak yazdığı 'Yönetim' kitabının, 'Das Yönetim' olarak nitelendirilmesi bunun bir göstergesidir.

Gazetecilik yaparken ve akademideyken siyasetten hiç geri durmamıştır, aksine siyasetin pratiğinde de kendine önemli bir yer edinmiştir. Türk siyasal tarihinde önemli yer tutan Türkiye İşçi Partisi'nin önde gelen bilim kurulu üyelerinden biri olmuştur.

Bu görevlerine, 1970'li yılların sonlarında idarecilik görevini de eklemiştir. Çocukluk döneminde atletizmle uğraşan, spora her zaman ilgili duyan ve bu ilgisini de uzmanlık alanına taşımasına bilen, sporu ekonomi-politik bir bakış açısıyla inceleyen ve profesörlük tezini spor yönetimi üzerine yapan Fişek, Bülent Ecevit Hükümeti zamanında Ankara Spor Akademisi ve Atletizm Federasyonu Başkanlığı'nı yürütmüştür.

Siyasi duruşuyla, verdiği bilimsel eserlerle toplumuna önemli katkılar sunan Fişek, yaptıklarıyla demokratik yönetim anlayışından nasibini almamış yönetimleri hep rahatsız etmiştir. Ürettiklerden ötürü pek çok kez cezalandırılmış, hapse atılmış, işkence görmüştür. Sıkıyönetim zamanında da üniversiteden uzaklaştırılmıştır. Üniversiteden uzaklaştırıldıktan sonra tekrar gazeteciliğe

Tekin Avaner

Kurthan Fişek Hocama rahmet diliyorum. Çok severdim ve çok şey öğrendim kendisinden. Çok zeki, çok bilgili, mizahın da üstadıydı. İnsanlığını unutmak kolay değil. Büyüktü ve namusluymuştu vesselam... Yönetim ve Mizah 3'ü yazcam hocam size dediydim de "hassittir" deyince "Antik Reformlar" ile antropoloji ilgisine selam çakmıştım. Adanalı olduğumu duyunca "gel bakalım ihtiyar, ne kadar küfür biliyorsun" diye sormuş ve 2,5 saat küf(ü)rün folklorik, arkeolojik ve antropolojik ve hatta epistemisini de ontunu ve karşılaştırmasını, beynelmil düzlem dahil örnekleriyle çözümlenmiştir. Vay anasını... Unutmayacağım ve özleyeceğim. Işıklar içinde yat hocam...

dönen Fişek, medyadayken yazılarıyla, fikirleriyle birçok dergiye, gazeteye yön vermiştir. Entelektüel birikimini yansıttığı yazılarıyla basında da önemli bir yer edinmiş, ciddi bir okuyucu kitlesine sahip olmuştur.

Akademiye 1999 yılında bir kez daha dönüş yapan Fişek, meslek hayatının son yıllarında SBF'deki her düzey öğrenciye ve genç akademisyenlere bilgisini, deneyimlerini, dinlemeye doyumlanırlarını kendine has üslubuyla cömertçe aktarmıştır.

Bu bilge insanla, bu güzel insanla tanışma ve dahası aynı kürsüde çalışma imkanına sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Yeri dolmayacak bir insansın Kurthan Hocam...

Kurthan Hoca'ya Zeyl: Bir Küfür Olarak Sanat

Ayhan Yalçınkaya - Ankara Üniversitesi SBF

Yoo, başlıkta herhangi bir yanlışlık yapmadım. Yani "Bir sanat olarak küfür" yazacaktım da, buradan hareketle Kurthan Hoca'nın "küfürbazlığı" üzerinden bir anma yazısı yazmaya niyetlenmişliğim vardı da yanlışlıkla "bir küfür olarak sanat" yazmış değilim; Kurthan Hoca'nın "küfürle" ilişkisine değineceğim doğru olsa da.

Sanatın kendisi küfürdür.

Küfür, "hakikati bildiği halde hakikatin üstünü örten, gizleyen, saklayan, hakikate hakikat koşan" "kafir" in yaptığı fiildir. Kendisini tekil, biricik olarak kuran ve kendi dışındaki her şeyi kendi adlarının, sıfatlarının, katmanlarının, en masumane haliyle dışlaşması ya da türevi olarak okuyan her hakikat hegemonyasının altını oyar. Katman vardır katmandan içeri, hakikat hakikatten içeri; o biricikliğin üstüne konuşur; o yüzden biraz da bütün has sanatlar neredeyse kaçınılmaz sur-reeldir! Has sanatçılar da hep biraz meczup, çokça deli! Hakikat-üstü-ne konuşanın konuşma zeminini yok resimdi, yok heykeldi, yok minyatürdü, seramikti, freskti deyu deyu kiliseye dönüştürürseniz (ki her dinin kilisesi vardır) bir bakmışsınız sizi uhrevi duygulara taşıdığına düşündüğünüz ney, Tarlabası'nda, bir köşe başında, yanı başında boşalmış şarap şişesiyle, Neyzen'in "alkollü" nefesiyle yıkıyor. Neyzen Tefvik'e ne yakışmış küfür, anılarının yalancısıyız hepimiz. Orgu kilisede, neyi dergahta etiketleyen ya da bir küfür olarak sanatı uygarlığın, seçkinliğin, incelmeliğin ya da şu-bu misyonun işareti olarak okuyan ve bu işareti görmediği yerde Orhan Gencebay'dan başlayarak cümlesine ağız dolu küfür etmeyi marifet sayan, türkü dedi mi TRT sansür kurulunun (bütün emekleri ve katkıları saklı kalmak kaydıyla) odacıbaşları Nida Tüfekçi ve Sarısözen'den beriye gelemeyen zihniyet kendi hegemonyasını kurup pekiştirdikçe, "bir küfür olarak sanat" yerini yavaşça "bir sanat olarak küfür" e bırakır. Ney dergahta kalır, neyzen sokağa iner; dergahın coğrafyası dünyadır; neyzenin coğrafyası harabat ehlinin coğrafyasınca genişler. (Bunun karşı-izdüşümünü meraklısının ilgisine terk ediyorum.)

Tıpkı bunun gibi, akademide icra edilen "sanat" küfür olmaktan çıktıkta, sanat olarak "küfür" boy verir. Kurthan Hoca'yı 12 Eylül faşizmi "sokağa atar" ama o bir küfür olarak geri döner. Üniversite değişmiştir; artık ne söylediğinin değil, ne kadar söylediğinin hükmü fermadır. Her şey sayıya dönmüştür ve Kurthan Hoca'dan da yayın sayısını isterler; yazar bir sayı; insan ömrünü üçe katlasan o sayının söylediği kadar yayın yapma olanağı yoktur; "ben mi sayacağım, sayıyım, sayınlar o zaman tek tek..." der ve sunturlu bir küfür basar Kurthan Hoca.

Küfür bir sanattır. Bakmayın siz önüne gelenin

küfrettiğine. Küfredenin yüzüne bakın, anlaşılır. Küfrü bir sanat olarak icra edenin yüzü de bir sanat eserine dönüşür; gündelik görünüşünden kopar; gündelik hareketinden. Çevremiz, ağızının içinde dolaştıra dolaştıra, önüne gelene küfretmeyi marifet bilen küfürbazlarla çevrili olabilir; olsa olsa küfürbaz, en iyi niyetle, çaresizliğine, umutsuzluğuna, egosunun doymak bilmez iştahına, aynada dayanamadığı kendi görüntüsüne, çevreye saldırdığı imgesine, hasılı kelim kendisine küfrediyordur. Üstelik kendisine küfrettiğini çoğu küfürbaz bilir; çevresine küfrettiğini ve küfrederek zarar verdiğini sanarak egosunu doyuran ise küfürbaz bile değildir.

Kurthan Hoca küfürbaz değil, küfürdardı!

Ben hakikatim diye efelenen her tekilliğin tikelliğini buzun altından çıkarır ve masaya koyardı. Üstelik bunu "kamu adına" yapmazdı; Kurthan Hoca'nın kamu adına söz aldığı görülmemiştir ama her yaptığı kamusalı. Fişek ailesinin üç üyesini bilen (Nusret, Kurthan ve Gürhan Fişek) herkes bu aileyi niteleyen temel terimin "kamusallık" olduğunu, kamusalığın "kamuya borç" olarak bu soyadının üstüne yazıldığını da bilir. Nice ünlü aile soyadı vardır, özellikle entelektüel dünyada...o ekran, bu ekran...hep onlarıdır. Olmadı, cumhuriyetin kamusallığını çoktan unutmuş, bir yönetim biçimine indirgenmiş cumhuriyetçilik nutukları meclis koridorlarından ekranlara ve evlerimize düşerken Fişek soyadı hala yürüyen bir klinik olarak Ostim çıraklarının nöbetini tutmaya devam etmektedir. Kurthan Hoca da bir nöbetçiydi: Her kamu bekçisi gibi çokça deli!

Kurthan Hoca'nın ardından, onun için yapılan nitelemeler içinde en çok biri dikkatimi çekti: "Adam gibi adamdı." Soru: Adam kim peki? Kim ki bu "Adam", Kurthan Hoca onun gibi "adamdı"? Bazı insanların referansı yoktur: Kurthan Hoca, Yavuz Hoca...Bu isimleri bir başka isim niteleyemez. Hiçbir isim, bu isimlerin ağırlığına özgünlüğünü üstlenemez. O yüzdendir ki bu isimlerin öğrencisi de olmaz. Şanslıysanız, Kurthan Hoca, Yavuz Hoca diyelim dersinize girer, bir rüzgar gibi kayarak üstünüzde eser; rüzgarı nasıl üstünüzde tutamazsınız, bu isimleri de bir etiket gibi üstünüze yapıştırıramazsınız. Yapıştırmaya kalktığınız her anda Kurthan Hoca'nın sunturlu bir küfrü duyulur. Kendisinden nefret etmenize izin vardır, sevmenize değil. Kendi deliliğini bilen herkes gibi, deliliğin en çok size bulaşmasından korkar ve tuttuğu

nöbet biraz da sizin nöbetinizdir.

Basından izlediğim kadarıyla, Kurthan Hoca'nın cenaze töreninde Ankara Üniversitesi rektörü Prof. Dr. Sayın Erkan İbiş de zarif bir konuşma yapmış. Kurthan Hoca'nın otoritelerle başının hoş olmasına atıfla ve "sıfırcı hoca" lakabını anıştırarak mealen şöyle demiş: "Benim rektörlüğüm döneminde de Kurthan Hoca aramızda olsaydı, muhtemelen bana da sıfır verirdi ve ben o sıfırı gururla taşırdım." Kurthan Hoca'nın sıfırcılığı (genç kuşaklar bunu hep karıştırdığı için yazıyorum) Sayın rektörümüzün de zaten bildiği gibi, üniversiteyle ilgili değildi. Fakülteden atıldıktan sonra bir gazetede çalışırken oluşturduğu bir köşeyle ilgiliydi. Orada kısa kısa Türkiye gündeminden portreleri değerlendirir ve not verirdi. Öğrencilerine hiç de hasis olmayan bu "Adam", kamu bilinci gereği hep "sıfırcıydı." Sayın Rektörümüz çok yerinde bir saptamada bulunmuş:

Nöbetini tuttuğu üniversitesinde tutkuyla bağlı olduğu içkinin yasak konusu haline getirildiği; yine tutkuyla bağlı olduğu sigarasının, sigara içmek ile kişilik bozuklukları, tıbbi hastalıklar, karakter aşınması, serserilik, salaklık ve sapıklık ve hatta siyasal ideolojiler arasında kurulan ilişkilere meze yapıldığı bir "dünyada" hepimize sıfır verirdi: Ve öyle bir anda yolunu yolumuzdan ayırdı ki ömrünün en büyük sıfırı ve en büyük küfrüyle baş başa bıraktı bizi!

Her hegemonik hakikat küffarını ateşle terbiye eder. Ne mübarek ateştir ki o bir cıgarayı tutuştura! Ne mübarek ateştir ki o güneşe doğru yalazlanan bir birayı, kendi soğuşundan ürküp kadehe sarılan rakıyı ve cümle meyvesini alemin, git demeden bağına basan bir cini, elhak, ateş olmaklığından kendine çağırır!

Kurthan Hocam, Yavuz Hocam: Ol mübarekten ıraksanız küstüm size...

Yeni Başlayanlar için Ankara: Bir Kişisel Sözlük Denemesi

Murat Meriç
muratmeric@gmail.com

Ankara Hoş geldiniz! Şehrimiz gri ama güzeldir. Bürokrasinin ağırlığını her dem üzerinizde olmasına rağmen kaçış alanı çoktur: Ev ziyaretleri makbul, parklar şahanedir. Ucuz, sessiz ve sakindir. Ankara candır.

Bahar Kitabevi Birlik pasajında bulunan Ankara'nın en iyi sahafı. İddiasız ama kitaplığımın yarısı oradan. Hoşsohbet Şaban amca'ya selam söyleyin, size çay ısmarlasın.

Cumhuriyet Yalın şarkısı, İstanbul'da meyhane, Afyon'da sucuk markası, İzmir'de en çok okunan gazete... Ankara'da yönetim şekli.

Çiftlik Aslında Atatürk Orman Çiftliği. Ankara'nın nefes alma yeri. İçinde bir hayvanat bahçesi ve şahane kokoreççiler var. Eskiden bira da içilirdi, bitti. Yine de iskanlamaması gerekir. Dondurmasını tatmadan dönmeyin.

Dost Sahici bir kitapçı. Çalışanları sorduğunuz her soruya cevap verir, aradığınız kitap itinayla bulunur. Merkezi Monur'da, şubesi Karanfil'de. Boynuz kulağı geçmiş, şube büyümüştür ama siz merkezden şaşmayın.

eski45likler Bir Ankara geleneği. Orada çıkmış, gelişmiştir. Adına kanmayın, her telden her dilden şarkılar çalınır. Her yerde var ama siz cuma - cumartesi geceleri Nefes'e gelin: Ben çalışıyorum.

Fast-food Saçma ama Ankara'da başladı: Piknik'ten Goralı'ya, Hosta'dan Otantik'e uzanan bir gelenek.

Gençlerbirliği Sloganı "Kırmızı-kara / Burası Ankara". Tribünü eğlenceli, futbolu güzel.

Hakan Kaynar Ankara'daki en yakın arkadaşım. Hacettepe Tarih bölümünde ders verir, şahane yazılar yazar. Bir kenara yazın ismini, ileride çok duyacaksınız.

Ihlamur Sokaklarda gezerken durup dururken duyacağınız koku. Bursa için derler ama asıl yeşil olan Ankara'dır. Sonbaharda yapraklarla dolu sokaklarında yürümenin tadını hiçbir şeye değişmem.

İbrahim Melih Gökçek Düşman. Terbiyesiz ve rezil biri. Ankara'nın canına okuyan insan olarak tarihe geçti. Çok sevdiğim Ankara'yı terk etme sebebim. Elbet bir gün gidecek. Ben döner miyim, bilmem.

Joe Strummer En güzel Ankaralı! Bilmeyenler için çok kısa özet: Clash'in kurucusu, Ankara doğumlu.

Kedi Melih Gökçek'in diktiği iki gözü farklı renkte kedi heykelleri sizi yanıltmasın, Ankara kedisi tüylü ve sarı-beyaz renklidir. Göz renkleri ekseriyetle aynıdır, yumuşak huyludur. İnsanın en yakın dostudur.

La Bir nota değil, "Angaralı"ların dilinden düşmeyen "ünlem". "Behzat Ç."de, Harun, onu kaba olmakla suçlayanlara mealen şöyle demişti: "La, lan'ın kibarı. Kaba olsak lan deriz. Kibar insanlar biz..."

Maltepe Camii, pavyonları ve Rus pazarıyla bambaşka bir âlem. Üstelik kocaman bir yapay şelalesi var!

Nefes Çalışıyorum diye söylemiyorum, Ankara'nın en güzel mekânlarından. Roka salatasını tattığınız an hayatınız değişecek, bu kadar iddialıyım.

ODTÜ Ormanı, "Devrim", bitmez muhalefetiyle üniversitelerin şahı. Diğerlerinden ayırmamın sebebini merak eden tarihe baksın.

Özlem Uzak kaldığımda duyduğum his. 21 yılımı geçirdim, doyamadım. Ankaralı değil Ankaracı olarak tarif ederim kendimi, bunu severim.

Pilli Bebek Ankara'nın çıkarttığı en meşhur grup. Fazla söze gerek yok, bir yerlerde denk gelin ve canlı dinleyin. Sonra müptelası olacaksınız!

roman Ankara romanı çok ama bu ara en popülerleri "Behzat Ç." serisi. Seri dediğime bakmayın, iki tanedir. Emrah Serbes yazmıştır, heyecanlıdır, hızlı okunur. Dizisi Star'da oynar, bağımlılık yaratır.

SolFaSol Elinizde tuttuğunuz gazete. Anlatmaya gerek yok; sayfalarını karıştırın, seveceksiniz.

Şarkı Oğuz Atay'ın "Tutunamayanlar"ındaki "Dün, Bugün, Yarın" başlıklı şarkı şu: "When I was a little child, / Bir yokluktu Ankara. / Apres moi dull and wild / Town ne oldu, que sera?"

Tavukçu Ankara'nın rakı mekanlarından. Ucuz, temiz, eskiden kalma. Rakının yanında bulgur pilavı gelir, balığı güzel, mezeleri az ama özdür.

Ulus Ankara'nın resmi "merkez"i. Tarih orada: Roma hamamı, Augustus tapınağı, Julian sütunu, Hacıbayram Camii, Ankara Kalesi, Anadolu Medeniyetleri Müzesi, ilk meclisler ve daha nice... En olmadı sokaklarını gezin, bulduğunuz ilk lokantaya girin ve döner yiye.

Üniversite Ankara bir üniversite şehri. Kampüsler güzel ama oraya sapanıp kalmayın, sokaklara çıkın. Ankara, üniversiteliye güzel!

Vedat Sakman Eski Ankaralı, en güzel Ankara şarkılarından birinin ("Ankara'da Aşık Olmak") yazarı. Ankara'yı seven ve en iyi anlatanlardan.

Yüksel Caddesi Şehrin göbeğinde, Konur, Karanfil ve Selanik'i kesen cadde. Eylemlerin merkezi. Bir akşamüstü kaçamağı için Mülkiyeliler de orada. Eskiden gitar çalan çocuklar vardı, şimdi yok. Cadde hâlâ güzel ama.

Zeybek Seymenlerin "millî" oyunu. Bilmeyene "Angaralı" demezler.

Nilüfer, Ankaralılar için Rock Söylemeye Gelmişti

Ayhan Çelik -Sine Çelik

23 Eylül 2012, bu yıl beşincisi yapılan ANKI ROCK FEST in kapanış günüyüdü. Üç gün süren festivalde sabah 11:00 den akşama kadar yeni veya alternatif grupların konserleri, akşam 7:00 den sonra da daha popüler grupların konserleri yapıldı. Son gün alternatif sahnenin kapanışını GÖKSENİN yaptı. Ana sahnede ise önce TNK ve ardından NİLÜFER vardı.

Festival alanında inşaat işleri henüz tamamlanmamış olsa da, bir şeyler yapma çabasını gözlemek güzeldi. Hemen her şey düşünülme ve karşılanmaya çalışılmıştı. Asıl eksiklik ise o koca alanın içerisinde kaybolmuş, sahnenin önünde toplaşmış bir avuç; ben diyeyim 500, siz deyin 1000 kişi dışında Ankaralının bulunmayışıydı.

Hele alternatif sahnenin kapanış gurubu GÖKSENİN'in, ışıklandırması yetiştirilememiş, geç başlatılmış, alacakaranlık sahnenin önünde sadece 20-30 kişinin bulunması... anlatılamaz bir durumdu. İsrarla müziğini yapmaya çalışan, "Ankara'ya, buraya çok büyük umutlarla geldik ama..." diye başlayıp uzunca bir es den sonra bizim hatırıma, iyimserlik adına "bazıları gerçekleşmedi, bazıları da gerçekleşti" diyen solistin sesindeki tınıyı hissedince dertleşmek istedik.

Göksenin röportajı

Merhaba, bugün sizi dinledik ve konser esnasında söylediğiniz bir şey dikkatimizi çekti 'İstanbul'dan çok büyük umutlarla geldik, bazıları gerçekleşti, bazıları gerçekleşmedi' dediniz. Öncelikle bunu sormak istiyorum, nelerdi bu umutlar ve nelerle karşılaştınız?

Bizi buraya, albümümüz 'İkimizin Sırrı' yeni çıktığı için çağırdılar. Büyük bir seyirci kitlesi olacağı söylendi ve alternatif sahnenin son grubu olacağımız için bir çok dinleyiciye ulaşabileceğimiz belirtildi. Ama organizasyonda çok büyük aksaklıklar oldu. Normalde biz bir saat konser verecektik, sahne süremiz yirmi dakikaya indirilmeye çalışıldı. Programımız esnasında ana sahnede soundcheck vardı. Bunun dışında, bütün grupların konserlerine müdahale edildi. Burada bir sürü müzisyen var, hepsi emek harcamış, beste yapmış, onların sahnelerine müdahale edildi ve gerekçe olarak 'Nilüfer bu şekilde yapıyor' dendi. Böyle olsa bile bu bizi ilgilendirmez ki... İstanbul'dan kalkıp geldik buraya güzel bir organizasyon olacak diye. Alternatif sahnede ışık bile yoktu. Aslında programı uzatacaktık, bütün bestelerimizi çalacaktık, cover parçalar ekleyecektik. Ne çaldığımızı bile göremedik, ışsızlıktan yanlış akor basacaktık nerdeyse.

Bu organizasyonu her ne kadar CHP desteklemiş olsa da, birçok sol görüşlü diyebileceğimiz insan görev olsa da, aramızda iletişim bozukluğu vardı. Zaten Türkiye'de festivaller örseleniyor, alkol satışı yasaklanıyor, rock müzik geri plana atılıyor ve apolitize edilmeye çalışıyor. Anki rock'a hem çalışanların hem de gelenlerin destek vermesi lazım, bu işin önemsenmesi lazım. Yoksa gidiyoruz. Bunu söylemek istiyorum ben.

Albümü olsun olmasın burada gördüğünüz bütün

müzisyenlerin emeği çok. Sabah 11-12 gibi çıkan gruplar da buna dahil. Herkes eşittir bir festivalde. Özellikle sol tarafı ağır basan bir organizasyonda. Ben Anki Rock bile bu hale geldiği için çok üzgünüm. Bundan sonra böyle olmamasını diliyorum. Biz de grup olarak bunlara dikkat edeceğiz ve elimizden geldiğince protestomuzu yapacağız.

Gerçekleştiğini söylediğiniz umutlarınız nelerdi peki?

Organizasyonu yapan kişilerle tartışmalarımız olmuş olabilir, kimsenin birbirinden haberi olmamış olabilir ama bütün sorunları bir şekilde çözmeye çalıştılar. Bugün gişede çalışan çocuklar bize 10.000 bilet satılmış dedi ama nerede bu insanlar? Burada 1000 kişi bile yok! Biz 30 kişiye çaldık mesela. Halbuki ne kadar güzel bir alan, standlar ne kadar güzel düzenlenmiş. Herkesin bundan faydalanması gerekir, bu kültürün yaşatılması ve daha da artması gerekir. Az önce TNK'nın solisti Caner 'Ankara zor bir şehir' dedi. Heralde doğru. Geçen gün bir Ankaralı arkadaşla konuşurken de 'Pazar günü Ankaralılar o saatte çıkmaz dışarı' demişti. Belki ilgisi vardır.

Ankara rock müzik için çok önemli, Ankara'nın rock dinleyecisi başkadır derlerdi hani? Şunu da anlıyoruz, Nilüfer geldi diye protesto ediyorlar ama beğenmediğimiz durumlara rağmen bir şeylerin bitmemesi için elimizden gelen desteği vermemiz gerekir. Nilüfer çok süperdir, her zaman severiz, rock da yapıyor artık, dinlemeye geldik işte. Ne olursa olsun rock festivallerini ve rock müziği desteklemeliyiz. Artık birşeyler yapmalıyız!

Hava soğuktu. Nilüfer ciddi hastalığını yendikten sonra Ankara'ya gelmişti. Hem de kendi sözlerine "kaderde rock söylemek te varmış" diyerek, naif ama güçlü pop hallerinden, güçlü protest hallere geçme üzerine sorular oluşturarak söylemişti şarkılarını. Olağan bir rock konserine göre yaş ortalaması yüksekti. Bunu Nilüferin gelişle açıklayabilirdik. Ama bizce asıl neden gençlerin yokluğuydu. Ankara'nın gençleri neredeydi, neden ortalıkta az görünüyordular... Biraz da Ankaralı diyebileceğimiz TNK nin varlığının da bir anlamı yok muydu; onlar için... Çözemediğimiz, düşündürücü birçok soru. Biz yine de Nilüfer'e kulak verelim. "Ankara zor bir şehir" di. "Ankara azla yetinmeyen bir şehir" di.

Bir avuç insana konser veren Nilüfer'in "umduğumuzdan daha iyi" sözlerinden iyimserliği öğrendik. Yalnız bize değil tüm Ankaralılara el sallarken "Hoşça kalın... umarız başka bir yerde, başka bir zamanda, daha iyi koşullarda karşılaşırız" diyen Göksenin'den umudu aldık.

Bozkırın soğuşunun hissedilmeye başladığı bir eylül akşamında karşılığını bulamayan büyük çabalara, emeklere rağmen, kaybedilmeyen umutların, korunmaya çalışılan iyimserliğin ve gözlerde izlediğiniz içtenliğin ısıttığı yüreklerimizle sık sık arkamıza bakarak ayrıldık festival alanından.

Ankaralı Bir Festival: 3. Uluslararası Şefika Kutluer Festivali

Ankara'nın en genç müzik festivali, Uluslararası Şefika Kutluer Festivali (UŞKF), 30 Eylül-19 Ekim 2012 tarihleri arasında gerçekleşiyor. Festival için çok sayıda orkestra ve solist Ankara'ya gelecek ve Ankara dinleyicisi ile buluşacak.

Festivallerin ana temasında, bu yıl da, "doğu batı ile buluşuyor" bakış açısı, güçlü bir biçimde algılanıyor. Öncelikle çağrılı olan (ya da gelebilen) orkestraların büyük çoğunluğu, Balkan ülkeleri, ya da Orta Asya'dan uzak doğuya kadar, Asya ülkelerinden oluşuyor. Balkanlardan Orkestraları ile gelecek olanlar Kosova, Karadağ ve Selanik'ten filarmoni, senfoni ya da festival orkestraları. Bunun dışında, Arnavutluk'tan da, solist kemancı Tedi Papavrami katılıyor festivale.

Asya ülkelerinden ise, Kazakistan Oda Orkestrası, Kore Geleneksel Milli Orkestrası ve "Jiangsu" Çin Geleneksel Kadınlar Orkestrası katılıyorlar. Kore orkestrasına, dansçılar da katılıyorlar. Sadece kadınlardan oluşan Çin Orkestrası, geleneksel kıyafetleriyle geleneksel çalgılarını çalacaklar. Batılı ve Kazakistanlı bestecilerin eserlerine yer verecek olan Kazakistan Oda Orkestrası ise, doğu ve batı arasındaki sentez bakımından ilginç bir örnek olacak.

Bu orkestra ve solistlerin dışında, Meksika'dan gelecek olan ve ülkelerinin folk ve geleneksel müzikleri konusunda güçlü iki grup ile Türkiye'den, caz müziği

bestecisi ve icracısı Kerem Görsev'in, Şefika Kutluer ile birlikte vereceği "Jazz Standarts and Classics" konseri var.

Festival, Kosova Filarmoni Orkestrası'nın Jashari'nin "Hz. Mevlana'nın Doğum Günü Anısına" adlı eseri ile başlayacak ve Selanik Festival Orkestrası'nın, Mozart ve Grieg'in yanı sıra, Yunan ve Ankara danslarından oluşan parçalarını da içeren "Kapanış Konseri" ile sona erecek. Şefika Kutluer solist sanatçı olarak, birçok orkestra ile birlikte çalacak.

Ankara'nın sahip olduğu en ilginç festivallerden biri olan UŞKF, festival programı ile doğu ve batı kültürleri ve müzikleri arasındaki ilişkiler üzerinde düşünen, bu alanı yorumlamaya çalışan izleyiciler için ilginç olacak. Yaşayan bir sanatçının kendi adına bir festival düzenlemesinden başlayan ve ilginç bir tema olan doğu-batı sorunsalı üzerinde müzikal irdelemeler yaparak bu ilginçliği sürdüren festival, Ankaralıları alışık olmadığı ve daha önce dinlemediği, birçok orkestrayı ve solisti dinleme fırsatı sunacak. Orkestraların büyük bir bölümü, çok genç/yeni orkestralar. Özellikle Balkanlardan gelenler, Ankaralıları için yeni bir ses ve yeni bir arayışın örneklerini sunmak bakımından farklı bir deneyim oluşturacak.

Festivalin özet programı aşağıda yer alıyor. Daha fazla bilgi için:

www.sefikakutluerfest.com. adresini ziyaret edebilirsiniz. / **Solfasol**

Program

30 Eylül 2012/ "Açılış Konseri"/ Kosova Filarmoni Orkestrası (MEB Şura)

1 Ekim 2012/ Kore Geleneksel Milli Orkestrası (MEB Şura)

2 Ekim 2012/ Meksika Gitar Üçlüsü (MEB Şura)

4 Ekim 2012/ Şefika Kutluer ve Kerem Görsev Resitali (MEB Şura)

6 Ekim 2012/ "Jiangsu" Çin Geleneksel Kadınlar Orkestrası (MEB Şura)

10 Ekim 2012/ Kazakistan Oda Orkestrası (RHM)

12 Ekim 2012/ Meksika'dan "Caña Dulce y Caña Brava" (RHM)

15 Ekim 2012/ Karadağ Senfoni Orkestrası (MEB Şura)

18 Ekim 2012/ Tedi Papavrami Solo Keman Resitali (MEB Şura)

19 Ekim 2012/ "Kapanış Konseri"/ Selanik Festival Orkestrası Solist: Şefika Kutluer (MEB Şura)

Ayışığında Agora: Bir Dünya Hamam

Ali Akın Akyol
ayisigindaagora@gmail.com

"Panta Horei, Kai Auden Menei, Panta Rei! -Durmadan devinir, hiç durmaz, hep akar"

Herakleitos

Suyun yolculuğu, kaynağından çağıldayarak serbestçe akarken başlar. İnsan elinden çıkmış bir kanaldan ötekine atlar, uzun yolları yukarıdaki kemerin içinden aşır, aşağıdaki sarnıca dolar. Oradan künklerle bir çeşmeye erince de biter saflık. Ondaki sonrasında ise salına salına akan çeşmelerin doldurduğu havuzlarda aksine bakan Narkisos'un hayalidir artık (fonda uzun uzun arp ya da lir sesi).

Yüzyıllar öncesinden Hititler, suyla en içli-dışlı uygarlıklardandı. Hititler'in Alacahöyük yakınlarında barajları, Hattuşa'da koccaman havuzları, Şapinuva'da da dağların tepesinden gelen su yolları vardı. Urartular ise suyu şahlandıranlardır. M.Ö. 9 ile M.Ö. 6. yüzyıllar arasında Van (Tuşba) çevresine yaptıkları kanallar (Semiramis/Şamran) günümüzde hala işlevini sürdürüyor.

... "İşpuni'nin oğlu Menua, Tanrı Haldi'nin gücü sayesinde bu kanalı açtı. Adı Menua Kanalı'dır. Tanrı Haldi'nin büyüklüğü sayesinde, Menua, güçlü kral, büyük kral, Bianili ülkelerinin kralı, Tuşpa kentinin efendisidir. Menua der ki; kim bu yazıyı silerse, kim onu tahrip ederse, kim bunu görürse, kim başkasına -bu kanalı ben açtım- derse o, Tanrı Haldi, Tanrı Teişeba, Tanrı Şivini ve bütün tanrılar tarafından mahvedilsin! Güneş ışığından yoksun edilsin!..."

Eskiden bir yerden bir yere gitmek isteyen yolcunun ilk sorduğu soru katılabileceği bir kervan, sonra da kervanın yolu üzerindeki kervansarayın yeri; kervan-saray. Kervan bir günde ortalama 30 kilometre giderdi ve sarayı da o tepenin ardında bir yerlerde olurdu. Yemektir uykuydu bir tarafa, ertesi gün için temizlenmek ise esastı. Yüzyıllar boyunca suyun girdiği binalar; kanallar, çeşmeler, hamamlar insanlığın kendini yeniden doğurduğu, arındığı yerler oldu hep.

Kupkuru binaların sesi sudur. Su konuşur, su yıkar, su akar, su yansır,

su iz bırakır. Suyun bıraktığı iz de değişiktir. Taşları yuvarlayıp parçalayan su, onları yavaş yavaş yoğurandır da. Kireçtaşları soğğunun, travertenler ise sıcaklığın eseridir. Şelalelerin üzerinden aktığı taşlar ancak bir mimarın eliyle yansır kendini mermer kubbelerden. Taş, su ile değirmen olur, buğdayı öğütür ekmek olur, azık olur. Ağaçları büyüten su, ağacın içindeki ateşle büyük buhar olur, hamamda yolcusunu bekler. Kervanına yetişmek isteyen yolcunun derdi olan kiri de hamamın gamı olarak kalır ardında (fon müziğini burada lirden kemana çevirelim).

Uygurliklar suyla hemhal oldular. Su, hem doğumla (hani vaftiz neyin) hem de ölümle (gasilhanelerde) anıldı. İnsanlar, kirlenmiş insanlar suyun tüm yüzünü, temizliği ve saflığı hamamlarda hatırladılar. Hamamlar her zaman bir kentin vazgeçilmez unsuru oldu. Osmanlılar, Selçuklular ve Bizanslılar için de durum aynen böyleydi. Ammaa, Romalılar hamamın kendi kültürünü haklı olarak baştan yarattılar. Suyu dağlardan getirdiler, binalar yaptılar, form verdiler, teknolojiyi getirdiler, hayata suyu taşıdılar. Eğer yakında sıcak su kaynağı yoksa, ısıtılmış suyu kaldariumda (sıcaklık/cehennemlik) buhar olarak dolaştırdılar. Hamama gelenleri apoditariumda soyundurup, frigidariumun (soğukluk) havuzlarında (piscina) hamama alıştırıldılar. Lezzetli yemeğin öncesi ara sıcaklarda, tepidariumda (ılıklik), mermer kaplı duvarlarla yoğurdular. İş kaldariuma erdiğinde zaten herkes hayal alemindeydi.

Ankaramız'daki Roma (Caracalla) Hamamı'na Megaba (Elmadağ) Dağı'ndan getirilen su ısıtılıp, hamamın altındaki dehlizlere buhar olarak salınıp, dolaylı ısıtma yapıyordu. Yabancı bir uzman (hem de İngiliz) yılda 15000 ağacın eşdeğeri ısıyı ve enerjiye ihtiyaç duyan bu işlemi küçük bir çevre katliamı olduğunu kastetse de, işin sırrı hamamın taşında, sıvasında ve yüksek bacalarında olsa gerek.

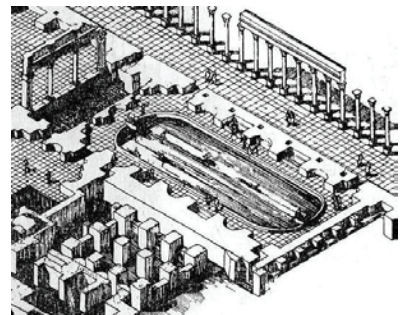
Yoksa höyüğün üzerindeki hamam yüzyıllarca nasıl hizmet verebilirdi Ankara'da?

Roma'nın doğusundaki Osmanlı'nın kentlerinden yayılan kültürün ince bir tezahürü (Arapça kelime kullanma modasıyla) olan Türk hamamı; hamam anası, hamam bohçası, hamam böceği, hamam kesesi, hamam otu, hamam takımı, hamam taşı olarak lügatlere girdi (TDK). Bunlara "hamam sefası"yla, "hamama giren terler"i de eklemek gerek.

Yakın coğrafyada, Ankara'nın 100 km batısındaki kaya doruğu ülkesi **Lagania'da** yani Beypazarı'nda da bir başka hamam var: tarihi Paşa Hamamı. Geçtiğimiz senelerde restore edilen hamam, Ankara Kalkınma Ajansı'nın desteği ile Türkiye'nin ilk Hamam Müzesi'ne dönüştü. Müze, ziyaretçilerine Selçuklu ve Osmanlı sosyal yaşamının önemli unsurlarından olan hamamları deneyimleme (yıkandıktan) şansı sunuyor. Müze ayrıca kültürel faaliyetler için sergi salonu olarak da kullanılabilir. Türk Hamam Müzesi'nde klasik Türk hamamlarının bölümleri; sıcaklık, ılıklik, halvet, külhan, şırvan, hazne ve tıraşlık gibi mekanlar aynen bulunuyor. Ayrıca nalın (yüksek takunya da diyebiliriz), buhurdan, ibrik, sürmedan, kirdenlik, mücre ve hamam taşı gibi Türk

el sanatlarından örnekler; hamamcı minderi, kaynana arkılığı, hamam bohçası, yaygı, peştamal, pullu, bindallı, hamam beyazı, dindin, bürgü, içlik, üçetek, haşlama, salta gibi İpek Yolu üzerindeki Beypazarı'na özgü yerel kıyafetler ve hamam kültürüne ait dokumalar da ziyaretçilerin beğenisine sunuluyor. Gezilmesi ve görülmesi icap eder.

Geçmişin bir başka mekanındaydık; geçmişte değil, geçmişle kalın dostlar...

Ankara'da Bu Ay

SOLFASOL'u Nerede Bulabilirsiniz?

Ankara Satış Noktaları:

Ada Kitabevi (Gordion AVM), Anadolu Kitabevi (Tunalı Hilmi Önal Pasajı), Aşiyen Kitabevi (Bayındır Sok. Adil Han Kızılay), Bahar Kitabevi (Karanfil Sok. Birlik Pasajı), Dost Kitabevi (Konur Sokak), Devr-i Alem Sahaf (Tunalihilmi Cad. Kuşulu Pasajı), İmge Kitabevi (Konur Sok.), Turhan Kitabevi (Konur Sok.), Gülden Kitabevi (Karanfil Sok. Birlik Pasajı), Güven Kitabevi (Bahçelievler 7 Cad. 32. Sok.), Leylim Kitap (Esat Cad. Pamuk Pasajı), ODTÜ Öykücü Kitabevi (ODTÜ Çarşısı), ODTÜ Mimarlık Fakültesi Kirtasiye, Oku-yorum Kitabevi (Konutkent 1 Çarşısı), Orhun Kitabevi (Tunalihilmi Cad. Tunalı Pasajı), Evrensel Kitabevi, Nazım Hükmet Kültür Merkezi.

İstanbul Satış Noktaları:

Mephisto Kitabevi: (Beyoğlu & Kadıköy Şubeleri)
Parmakizi Kitabevi (Kadıköy Akmar Pasajı No: 70/25)
Semerkand Kitabevi (Beyoğlu Süslü Saksı Sok.No: 5)

Solfasol Mekânları:

Solfasol'ü okuyabileceğiniz mekânlar da var!
Kızılay'da Anatolia Cafe, AST, Beyoğlu Cafe, EskiYeni, Nefes, Ortadünya, Roxanne Cafe, Tayfa Kitap Cafe, Tenedos ve Sakal'da, Ayrıca Siyasal Kirtasiye, İHD, Ahlatlıbel, Lozanpark, Büyülfener Sinemaları, ODTÜ Sunshine'da; Kaleye yolunuz düşerse Kirit Kafede (Koyunpazarı Sokak No:60), Çarşı'da (Ayrancı Ali Dede Sokak) Solfasol bulabilirsiniz.

1-5 Ekim

Film Gösterimi, Çağdaş İtalyan Filmleri Haftası, Saat 19, İtalyan Kültür Merkezi,

8 Ekim

Sempozyum, 'Atatürk Orman Çiftliği Ve Ankara'nın Geleceği', Uluslararası Sempozyum, Saat: 10.00, , "TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi", Çağdaş Sanatlar Merkezi, Kennedy Caddesi

10 Ekim

Konser, Talking Cows, Jazz, Sevda-Cenap And Müzik Vakfı, Hayal Kahvesi, 23.00

Konser, Mercan Dede ve İstanbul Quartet Konseri, If Performance Hall

Konser, Jehan Barbur, Passage Pub, Başıbüyük Sokaka, 7/6 Kızılay

11 Ekim

Konser, Bülent Ortaçgil, If Performance Hall, 23.45

12-14 FİLM EKİMİ

Kayıp Çocukluk, Hayalimdeki Aşk, Biz ve Ben, Marley, Onur Savaş, Tepenin Ardı, Çocuklar, Tutku, Sevmek Gibi, Tepelerin Ardında, İtaat, Havana'da 7 Gün, Yanlış, Acı, Başka Bir Kadın, Sessiz, Büyülü Fener Sineması, Kızılay

12 Ekim

Festival, Vişnelik Festivali, Odtü Mezunlar Derneği, Vişnelik

13 Ekim

Tiyatro, "Dostlar Tiyatrosu Kerem Gibi", Odtü Kemal Kurdaş Salonu, 20.30

14 Ekim

Tiyatro, "Dostlar Tiyatrosu Ben Bertolt Brecht", Kemal Kurdaş Salonu, 19.00

17 Ekim

Konser, Birsen Tezer Konseri, Nefes Bar

18-19 Ekim

CSO Konseri, Şef Erol Erdinç, Piyano Gülsin Onay, Ulvi Cemal Erkin Köçekçe, Frederic Chopen, Peter İlyiç Çaykovski

20 Ekim

Gökyüzü, Ankara Üniversitesi Rasathanesi Halk Günü, saat 19.30, İncek Bulvarı 06837

27 Eylül-3 Kasım

Sergi, "Komşuluk X.o", Alman Kültür Merkezi, Ankara, Atatürk Bulvarı No: 131

1-14 Ekim

Sergi, 'KİM GİTTİ/ GERİDE NE KALDI',Küratör: Saliha Kasap, UÇAN SÜPÜRGE KADIN İLETİŞİM VE ARAŞTIRMA DERNEĞİ, Çağdaş Sanatlar Merkezi, Kennedy Caddesi

6-18 Ekim

Kültür, Avrupa Kültür Günleri, Sanat Hareketleniyor, Alman Kültür Merkezi, Atatürk Bulvarı, No: 131

6-31 Ekim

Sergi, BEN DE İNSANIM, 16 Hollandalı ve Türkiye'li Sanatçıdan, Siyah-Beyaz Sanat Galerisi

31 Ekim-2,3,4 Kasım

Festival, "6. ODTÜ Uluslararası Flamenko Festivali", Klasik Gitar Topluluğu, Kemal Kurdaş Salonu, 19.00

AFSAD

09 Ekim, Fotograf Gösterisi, "Meydanlarda..Fabrikalarda Hep Biz Vardık" - Kemal Elitaş, 19.00

13 Ekim, Ayın Fotoğrafı Etkinliği, Seçici: İsa Özdemir, 16.00

13 Ekim, Fotoğraf Sergisi, Gölbaşı:'Geriye Kalanlar', 18.00

16 Ekim, Fotoğraf Gösterisi, 19.00

"Sami Güner Kupası'ndan üç gösteri"

'Buyrun Er Meydanına'

'Ankara 2010 Direnişin Başkenti'

'Tarihi Pavli Panayın'

20 Ekim, Söyleşi:'Deneysel Fotoğraf Üzerine', Konuk: Prof. Ahmet Öner Gezgin, 16.00

30 Ekim, Okuyoruz:'Fotoğraf ve Toplum' Gisele Freund, Şule Tüzül-Kamuran Fezyioğlu, 19.00

AST(İzmir Cad. İhlamur Sokak, Kızılay)

AST aylık program için, www.ast.com.tr

CERMODERN (Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhhiye)

16 Ekim-03 Ocak, Van Gogh Alive, Dijital Sanat Sergisi

9 Ekim, Stüdyo Cer, Tiyatro Oyunu, Hayvan Çiftliği, Yazan George Orwell, Yönetmen Erdal Beşikçioğlu, Premier

ESKİYENİ (Sakarya Caddesi, İnkılap Sokak 6/A) www.eskiyenibar.com

KA FOTOĞRAF GELİŞTİRME ATÖLYESİ

Güneş Sokak, 17/5 Çankaya

9 Ekim, Ben Yaptım – Dijital Manipülasyon Atölyesi, Grafik tasarımcı Furkan Şener'in katılımıyla

13 Ekim, Söyleşi, Yalçın Savuran ile Filmlerdeki Fotoğraf Kareleri

NEFES (Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay) www.nefesbar.com

6 Eylül, Ceylan Ertem: Ütopyaalar Güzeldir, 21.00

20 Eylül, Hakan Vreskala: Bu Köyde Bir Deli Var!, 21.00

Her Cuma ve Cumartesi, Murat Meriç ile Eski45likler

ORTA DÜNYA CAFE (Kızırmak Sokak, No:35)

Behzat Ç. Gösterimleri, Her Cuma, 22.30

PAB (Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)

Her Perşembe, Güvenpark, 20:00

SARKAÇ cafe (Bayındır-2 Sokak No:62 Kızılay)

TAYFA

kitapkafe (Selanik Caddesi 82/32 Kızılay) www.tayfa.com.tr

Tayfa Sinema Günleri, Yeni Romanya Sineması, 8,15,22,30 Ekim 2012

Her Cumartesi, Permakültür cumartesi buluşmaları

Her Perşembe, Santur Dinletisi, 19.00

Her Cumartesi, Permakültür Buluşmaları, 14.00

Her Cumartesi, Permakültür ve Doğal Yaşam Filmleri, 19.00

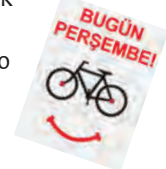
Ankara Galerileri Sezonu Açtı

Ankara'nın yeni galerilerinden **TORUN** 21 Eylül'de İlker Çelen'in "Süper İntihar" sergisiyle kapılarını açtı. Çelen'in işleri 13 Ekim'e kadar Ballıbaşa Sokak No. 52'de görülebilir. Bir sonraki sergi olan Şahin Çetin'in "Yeni Dünya Düzeni ve Toplum" ise 19 Ekim - 10 Kasım tarihleri arasında Ankaralıları bekliyor olacak.

Ankaralı sanatçılar için önemli bir platform olan **Galeri Kara** ise yeni sezona "Temas ve Tahammül" karma sergisiyle merhaba dedi. Çok-kültürlü kentlerde kamusal alanda yaşanabilir kozmopolit karşılaşmaları işleyen sergi Çankaya Belediye Başkanı Bülent Tanık'ın katılımıyla 24 Eylül'de açıldı ve 8 Ekim'e kadar Mithatpaşa Caddesi No. 48'de gezilebilir.

Benzeri kozmopolit temalara Bulgaristan, Türkiye ve Yunanistanlı sanatçıların işleriyle dokunan "Komşuluk X.o" ise 27 Eylül tarihinde **Goethe Enstitüsü**'nde açıldı. Enstitü Kütüphanesi Birimi'nin katkılarıyla düzenlenen sergi gerçekte çevrimiçi bir medya sanat projesi olan Art-Up'ın bir parçası. Sergi kapsamında Genco Gülan, Jenny Marketou, İlias Marmaras ve Krassimir Terziev gibi sanatçıların katılımıyla 18 Kasım tarihinde bir panel düzenlenecek.

Uçan Süpürge'nin uluslararası işbirliğiyle düzenlenen "Kadınların Gözünden Çağdaş Sanatlarda Merkezileşme: Kim Gitti? Geride Ne Kaldı?" sergisi ise Bulgaristan ve Türkiye'den kırk kadın sanatçının katılımıyla 1 Ekim tarihinde düzenlenen bir kokteyle açıldı. Sergi, 14 Ekim tarihine kadar **Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi**'nde (Kennedy Caddesi No. 4) görülebilir.

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Ekim 2012-18. Sayı
Ayda Bir Yayımlanır.

Editörler

Mehmet Onur Yılmaz,

Sibel Durak

Tanju Gündüzalp

Yayına Hazırlayanlar

A. Necati Koçak, A. Şebnem Soysal,

Akın Atauz, Aktan Acar, Aydın

Çelik, Aydın Bodur, Ayhan Çelik,

Besim Can Zırh, Birol Özdemir,

Cemre Kutluay, Deniz Enli, Doğan

Mirza, Ebru Baysal, Efecan Tan,

Emrah Kırımsoy, Enver Arcak,

Eren Aksoyoğlu, Ezgi Koman,

Funda Şenol Cantek, Gözdem

Üner Tubay, Kübra Ceviz, M. İhsan

Doğan, Mehmet Öz, Mert Erkmen,

Murat Dirican, Nermin Atılkan,

Nur Yılmazlar, Olcay Koşan, Onur

Bolat, Onur Mat, Ozan Küçükusta,

Özge Altınyayla, Özgür Yalçın,

Özsel Bebeli, Petek Çiftçi, S. Erdem

Türküzü, Sebati Ladikli, Sefa

Köksal, Selda Bancı, Selda Tuncer,

Sümevra Ertürk, Şehnaz Azcan, T.

Tolga Özçelik, Umut Koşan, Vedat

Gün

Katkı Verenler

Ali Akın Akyol, Alper Fidaner,

Alper Şen, Asena Ayhan, Ayşegül

Çelik, Barkın Sinan, Burcu Öztürk,

Celal Musaoğlu, Ceyhan Temürcü,

Cuma Hikmet, Emre B. Altınok,

Erdem Ceydilek, Eren Atak, Ezgi

Tuncel, Gökçer Tahincioğlu, Hatice

Kapusuz, İbrahim E. Celal, Maksut

Uzun, M. Ali Çetinkaya, Mehmet

Zeki, Metin Solmaz, Murat Meriç,

Murat Sevinç, Murat Tangal, Müge

Yıldırım, Necmettin Yemiş, Nihal P.

Temürcü, Özhan Değirmencioğlu,

Özgür Cengiz, Ruşen Ö. Özcan,

Selcan Kula, Selçuk Atalay,

Sine Çelik, Tuğba Dirican, Yaşar

Seyman, Zeynep Yağmur

Teşekkürler

Ayhan Yalçınkaya, Ayşegül Güzel,

Çiğdem Özcan, Fethi Yıldırım,

Gökçe Yıldırım, Göksenin, Gül

Erdost, İsmail Beşikçi, Murat Azcan,

Ozan Zengin, Rakel Dink, Sevda

Öndül, Şefika Kutluer,

Taner Kılıç, Tekin Avaner

Tasarım ve Uygulama

Aktan Acar, Ezgi Koman

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri

Müdürü

Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi

Kavaklıdere Mah. Tunalihilmi Cad.

No:54 Kat:4 Daire: 8

06660 Kavaklıdere / ANKARA

Tel - Faks: 0 312 437 76 41

bilgi@gazetesolfasol.com

yaziisleri@gazetesolfasol.com

Abonelik İçin

abone@gazetesolfasol.com

0 536 956 64 26

0 533 653 32 75

İstanbul Temsilcisi

Alper Şen

İstiklal Cad. 116 Danışman Geçidi

Han Çıkmazı Sok. No: 1

Beyoğlu - İstanbul

Tel: 0 537 683 94 70

Basım Yeri

Mattek Matbaacılık

Bas. Yay. Tan. San. Tic. Ltd. Şti.

Adakale Sokak No:32/27

Kızılay/Ankara

Tel: 0 312 433 23 10

Basım Tarihi

05.10.2012

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

4.000 Adet Basılmıştır

yapabiliyor ve bunu yapmayı seviyor. Ahmet de ne zamandır resim dersi almak istiyor. Buluşuyorlar, Filiz'in Ahmet'e verdiği iki saatlik resim dersinin karşılığında, Ahmet Filiz'e iki saat ödüyor. Filiz bu iki saati zaman kumbarasına atıyor. Daha sonra bunun bir saatiyle birinden evdeki avizelerini tamir etmesini, öteki bir saatle de başka birinden kendisine İngilizce dersi vermesini istiyor. Bu hizmetler karşılığında onlara birer saat ödüyor. Onlar da kazandıkları saatlerle, kendi ihtiyaçlarını karşılıyorlar."

Zumbara Türkiye ve Dünyada Farklı Topluluklarda Büyümekte İstanbul içinde başlayan hareket şu an Türkiye'nin birçok farklı bölgesinden üyelere sahip. İstanbul'da zaman merkezinde düzenli olarak buluşan topluluk üyeleri, grup çalışmaları, takas şenlikleri, açık pazar gibi aylık etkinliklerde de bir araya geliyor. Her topluluğun kendi Zumbara hareketini şekillendirmesi üzerine kurulu olan bu alternatif dünyada, İzmir ve Ankara toplulukları hareketlenmeye başladılar bile. Siz de kendi mahallenizde, kendi şehrinizde hali hazırda kurulu olan bir hareketin parçası olabilir veya henüz bir topluluk kurulmadıysa bu topluluğu başlatabilirsiniz.

Dünyadaki farklı ülkelerdeki topluluklardan gelen ilgi doğrultusunda bu günlerde site yabancı dile de çevrilmekte.

Zumbara İçinde Bulduğumuz Dönüşüm Dönemini ve Yeni Dünyayı Destekliyor Zumbara, zaman bankası sistemini kullanarak kişiler arasında ilişki, karşılıklık ve güven yaratarak daha insancıl ve katılımcı değerleri mümkün kılan sosyal bir değişime katkıda bulunmayı amaçlıyor. Bu yolculukta sahip olduğu değerler ise hepimizin özünde olan belki de birliği mümkün kılacak değerler:

İhtiyaç anında hepimizin zamanı eşit değerde. Hayatta paradan daha önemli şeyler var, gerçekten sahip olduğumuz tek şey zamanımız. Farklılıklarımız bizi zenginleştirir, benim sana, senin bana değil, birbirimize ihtiyacımız var.

Zumbara / Zaman Bankası Sistemi Nasıl İşler?

Sistem, www.zumbara.com adlı bir site aracılığıyla işliyor.

Üyeler davetiye yöntemiyle sisteme katılabilirler. Davetiyeniz yoksa siteye girdiğinizde sistem yöneticilerinden davetiye istemeniz mümkün.

Davet üzerine sisteme gelen kişiler, platforma üye olup kendi profillerini oluşturuyorlar.

Kişiler profillerine kendi yeteneklerini, sevdiklerini, hangi konularda diğerlerine yardım edebileceklerini, ne konuda hizmet verebileceklerini ve neye ihtiyaç duyduklarını tanımlıyorlar.

Kişiler platform içinde ihtiyaç duyduğu hizmeti verebilecek kişiyi bulup iletişime geçiyorlar.

Her bir servis sağlandığında (hizmet verildiğinde) hizmetin süresi kadar zaman kazanılıyor.

Her bir hizmet alındığında ise, hizmetin süresi kadar zaman ödeniyor.

Zumbara/ZamanBankası, Ankara'da şu ana kadar neler mi yaptı;

11 Ağustos 2012'de "kıyafet takası" ile başladı,

15 Eylül 2012 cumartesi "Sarkaç Kafe"de kıyafet takası yaptı,

29 Eylül 2012 günü "Kafe Orta Dünya" da toplandı,

ve 24 Kasım 2012'de, Zumbara ekibi Ankara'daki Zumbaralılarla tanışmak ve büyük bir topluşma gerçekleştirmek için Ankara'ya gelecek.

İletişime geçmek için facebook.com/zumbaraankara'ya katılabilirsiniz.

Diğer iletişim verileri: zumbara.com,

facebook.com/zumbara,

blog.zumbara.com,

twitter.com/zumbaradan

BU SİSTEMDE PARA YERİNE YETENEK VE ZAMAN GEÇİYOR!

Paranız mı yok. Dert etmeyin... Artık aldığınız bir hizmetin karşılığını para yerine kendi yeteneklerinizden birini takas ederek ödeyebilirsiniz. Nasıl mı? Para yerine yeteneklerin takas edildiği ve karşılığının zaman'la ödendiği yeni bir platform olan 'Zumbara' sayesinde.

Kendini bir 'Zaman Kumbarası' olarak tanımlayan Zumbara isimli platform, tüm hizmetlerin para karşılığında alınabildiği dünya sistemine alternatif bir ekonomi modeli oluşturuyor. Bu sistemde hiç para ödmeden piyano dersi alabilir, elbisenizi diktirebilir hatta avizelerinizi bile taktırabilirsiniz.

Yapmanız gereken tek şey, platforma üye olup verebileceğiniz hizmetleri ve ihtiyaç duyduklarınızı tanımlamak. Sistemde, aldığınız hizmetin karşılığını o kadar saat başka bir hizmet vererek ödeyebilirsiniz.

Şu an 8.000'den fazla üyesi olan platformda bugüne kadar yüzlerce saatlik yetenek takası yapıldı. Farklı topluluklardan gelen talepler doğrultusunda Zumbara bir hareket olarak büyümeye devam ediyor.

Her şeyin para ile ölçüldüğü, para vermeden hiç bir hizmetin alınmadığı bu dünyada 'Hayatta paradan daha değerli şeyler vardır' diyen alternatif bir ekonomi modeli oluşmaya başladı.

Dünya genelinde 'Zaman Bankası' olarak bilinen ve dünyanın birçok ülkesinde uygulanan bu model Zumbara, sosyal ağların gücüyle buluşarak yeni bir platforma dönüştü. "Zumbara" adıyla hayata geçen platform 'armağan kültürü' üzerine kurulu.

Bir sosyal ağ modeli olarak www.zumbara.com isimli web sitesi üzerinde çalışan sistem, üyelerinin birbirleri arasında farklı hizmetleri, zaman karşılığında takas ederek para kullanmadan hizmet alışverişini sağlıyor. Platformda şu an 8.000'den fazla üye bulunmakta ve 500 saatten fazla servis değişikliği yapılmış durumda. Her geçen gün daha çok insanın haberdar olduğu ve hızla büyüyen platform, Türkiye için alternatif bir ekonomi hareketi olarak görülüyor ve idealist bir hayalin gerçeğe dönüşmüş halini simgeliyor.

Zumbara: Para Yerine Zamanın Kullanıldığı Yenilikçi Bir Paylaşım Platformu

Zumbara'nın kurucularından Ayşegül Güzel bu sistemle İspanya'da yaşadığı yıllarda tanışmış. İspanya'da yaşadığı mahalle içinde kullanılan bu sisteme hayran kalan Güzel, Türkiye'ye döndüğünde bu modeli daha gelişmiş ve herkesi içine alabilecek bir platform olarak uygulamaya karar vermiş. Böylece teknoloji ve internetin gücünü kullanarak yola çıkan Ayşegül Güzel, Meltem Şendağ ile birlikte www.zumbara.com'u hayata geçirmiş. Zumbara

ANKARA

	Büyük Tiyatro	Cüneyt Gökçer Sahnesi	Şinasi Sahnesi	Küçük Tiyatro	Akın Sahnesi	Altındağ Tiyatrosu	İrfan Şahinbaş Sahnesi	Stüdyo Sahne	Oda Tiyatrosu
01 Pazartesi									
02 Salı		*SİDİKLİ KASABASI MÜZİKALİ	*AŞKIN SIRADANLIĞI	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	*33 VARYASYON	*KIŞ GELMEDEN		*JERRY VE TOM	*TEK KİŞİLİK YAŞAM 'BEDRİ RAHİMİ EYÜBOĞLU'
03 Çarşamba		SİDİKLİ KASABASI MÜZİKALİ	AŞKIN SIRADANLIĞI	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN			TEK KİŞİLİK YAŞAM 'BEDRİ RAHİMİ EYÜBOĞLU'
04 Perşembe		SİDİKLİ KASABASI MÜZİKALİ	AŞKIN SIRADANLIĞI	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN			TEK KİŞİLİK YAŞAM 'BEDRİ RAHİMİ EYÜBOĞLU'
05 Cuma		SİDİKLİ KASABASI MÜZİKALİ	AŞKIN SIRADANLIĞI	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN		JERRY VE TOM	TEK KİŞİLİK YAŞAM 'BEDRİ RAHİMİ EYÜBOĞLU'
06 Cumartesi (M)		SİDİKLİ KASABASI MÜZİKALİ	AŞKIN SIRADANLIĞI	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN			
06 Cumartesi (S)		SİDİKLİ KASABASI MÜZİKALİ	AŞKIN SIRADANLIĞI	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN			TEK KİŞİLİK YAŞAM 'BEDRİ RAHİMİ EYÜBOĞLU'
07 Pazar (M)									
07 Pazar (M)		SİDİKLİ KASABASI MÜZİKALİ	AŞKIN SIRADANLIĞI	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN		JERRY VE TOM	
08 Pazartesi									
09 Salı		BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	*PROFESYONEL	*NORA - BİR BEBEK EVİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN		JERRY VE TOM	YOSUNLAR
10 Çarşamba		BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	PROFESYONEL	NORA - BİR BEBEK EVİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN			YOSUNLAR
11 Perşembe		BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	PROFESYONEL	NORA - BİR BEBEK EVİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN			YOSUNLAR
12 Cuma	*HÜRREM SULTAN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	PROFESYONEL	NORA - BİR BEBEK EVİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN		JERRY VE TOM	YOSUNLAR
13 Cumartesi (M)		BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	PROFESYONEL	NORA - BİR BEBEK EVİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN			
13 Cumartesi (S)			PROFESYONEL	NORA - BİR BEBEK EVİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN	*CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		YOSUNLAR
14 Pazar (M)									
14 Pazar (M)	HÜRREM SULTAN		PROFESYONEL		33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN		JERRY VE TOM	
15 Pazartesi									
16 Salı	HÜRREM SULTAN	**AŞK HASTASI	**BEN FEUERBACH	*BİR GARİP ORHAN VELİ	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN		JERRY VE TOM	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ
17 Çarşamba		AŞK HASTASI	BEN FEUERBACH	BİR GARİP ORHAN VELİ	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ
18 Perşembe		AŞK HASTASI	BEN FEUERBACH	BİR GARİP ORHAN VELİ	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ
19 Cuma	HÜRREM SULTAN	AŞK HASTASI	BEN FEUERBACH	BİR GARİP ORHAN VELİ	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN	JERRY VE TOM		DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ
20 Cumartesi (M)		AŞK HASTASI	BEN FEUERBACH	BİR GARİP ORHAN VELİ	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		
20 Cumartesi (S)		AŞK HASTASI	BEN FEUERBACH	BİR GARİP ORHAN VELİ	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN			DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ
21 Pazar (M)									
21 Pazar (M)	HÜRREM SULTAN	AŞK HASTASI	BEN FEUERBACH			SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN		JERRY VE TOM	
22 Pazartesi									
23 Salı	**TAHSİS	AŞK HASTASI	TEK KİŞİLİK ŞEHİR	**TROYALI KADINLAR	FOSFORLU CEVRİYE	KIŞ GELMEDEN		BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	KONTRABAS
24 Çarşamba		AŞK HASTASI	TEK KİŞİLİK ŞEHİR	TROYALI KADINLAR	FOSFORLU CEVRİYE	KIŞ GELMEDEN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		KONTRABAS
25 Perşembe	BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN			BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN			BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN		
26 Cuma	HÜRREM SULTAN	AŞK HASTASI	TEK KİŞİLİK ŞEHİR	TROYALI KADINLAR	FOSFORLU CEVRİYE	KIŞ GELMEDEN		BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	KONTRABAS
27 Cumartesi (M)		AŞK HASTASI	TEK KİŞİLİK ŞEHİR	TROYALI KADINLAR	FOSFORLU CEVRİYE	KIŞ GELMEDEN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		
27 Cumartesi (S)		AŞK HASTASI	TEK KİŞİLİK ŞEHİR	TROYALI KADINLAR	FOSFORLU CEVRİYE	KIŞ GELMEDEN			KONTRABAS
28 Pazar (M)									
28 Pazar (M)	HÜRREM SULTAN	AŞK HASTASI		TROYALI KADINLAR		KIŞ GELMEDEN		BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	
29 Pazartesi									
30 Salı	KERBELÂ	AŞK HASTASI		VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN		JERRY VE TOM	**EURIDICE'NİN ELLERİ
31 Çarşamba		AŞK HASTASI		VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		EURIDICE'NİN ELLERİ

*PRİMİYER

**DOB

*İSTANBUL DT

**PRİMİYER

*İSTANBUL DT

**TRAZON DT

*İZMİR DT

**ESKİŞEHİR & ŞEHİR BEL. ŞEHİR TİY.

*PRİMİYER

*PRİMİYER

*PRİMİYER

*PRİMİYER

*PRİMİYER

*BÜSBA DT

**PRİMİYER

SOLFASOL'E ABONE OLMAK İSTER MİSİNİZ?

Solfasol, doğrudan satış yanında destekçi abone ve abonelerinin katkılarıyla yayın hayatına devam etmeyi, tüm Ankaralılara, Ankara'nın sokaklarına, meydanlarına, üniversitelerine, kahvelerine, parklarına, kitapçılarına; en uzak köşesine kadar; sonra sesimiz ve gücümüz nereye kadar yeter ise oraya kadar ulaşmayı hedeflemektedir.

Solfasol'e kişisel ya da kurumsal destekçi ve abone olmak için e-postanızı bekliyoruz: abone@gazetesolfasol.com

Katkı, görüş ve önerileriniz için bize yazın: bilgi@gazetesolfasol.com www.gazetesolfasol.com